УЧИТЕЛЯТ БЕИНСА ДУНО

ВАЖНИ И НАЛЕЖАЩИ НЕЩА

УТРИННИ СЛОВА

Петър Константинов Дънов
ВАЖНИ И НАЛЕЖАЩИ НЕЩА

Първо издание

Предпечатна подготовка:
Наталия Ангелова, Румяна Маринова

Печат: „Урания“

Издателство „Бяло Братство“
Издателство „Урания“

ISBN 954-8091-74-7

УЧИТЕЛЯТ
ПЕТЪР ДЪНОВ

ВАЖНИ И НАЛЕЖАЩИ НЕЩА

УТРИННИ СЛОВА
ДВАНАДЕСЕТА ГОДИНА
(1942 – 1943)

ТОМ I

София 1997

Издателският екип изказва благодарност на всички, които с цената на лишения, граничещи с героизъм, запазиха за поколенията безценното Слово на Учителя. Благодарим на стенографките Паша Теодорова (1888□1972), Савка Керемидчиева (1901□1945), Елена Андреева (1899□1990) и на съхранявалите го през годините българи.

Да бъде благословен самоотверженият им труд.

АВТЕНТИЧНОСТТА НА СТЕНОГРАФСКИТЕ ЗАПИСИ Е ЗАПАЗЕНА

БЪДЕЩОТО ВЕРУЮ

„Добрата молитва“
„В начало бе Словото“

Ще прочета няколко стиха от тринайсета глава от посланието на апостол Павел към римляните, от единайсетия стих до края.

„Махар Бену Аба“

Всички, както ви виждам, сте много добре така. Ако ви попитам, оттук, от салона, като излезете в другия свят, на кое място ще идете? Колцина от вас сте ходили в другия свят? Вие приказвате за рая, но няма никой от вас, който да е ходил в рая. Апостол Павел имаше една опитност, че като се качи на третото небе, видя и чу много неща. Някой от вас тук ходил ли е там? Раят е далече и близо. Когато разбираш една работа, е близо. Щом не я разбираш, е много далече. Някои казвате: „Някой човек ми е много близък, пък някой ми е далечен.“ Вземете един далекоглед, една тръба. От едната страна, като гледаш хората, близо ги виждаш, приближават се. Като обърнеш да гледаш от другата страна, далечни се виждат. По някой път гледаме ту от едната страна на далекогледа, ту от другата страна. Когато турим любовта и обичта, приближаваме хората. Когато турим омразата и подозрението, хората се виждат далечни. В тръбата и едните, и другите стъкла са потребни. Казвате: „Знанието е потребно.“ Но знанието носи по-голяма тревога на човека. Искате всичко да знаете. Мене често ме питат кога ще се

свърши войната. Мир иде ли? Мир не може да иде, понеже мирът е резултат на хората. Хора, които не искат мир, откъде ще дойде мирът? Или искате да знаете кой ще победи? Кой ще победи? Всякога силните побеждават. Всякога умните побеждават. Всякога глупавите и безсилните ги бият. Ако е силен, ще победи, ако не е силен, ще го бият. Често борците в турско време, като го победи някой, казва: „Не бях хубаво намазан, затова ме победиха."

Има един разказ за Соломона, който има един приятел, също така много богат като него, имал всичко. Разликата седяла, че Соломон бил цар, а той не бил цар. Отличавал се и по това, че Соломон имал много жени, пък той имал само една жена. Един път той се разсърдил на Соломона и няколко месеца не идвал, не стъпвал в двореца му. Праща Соломон слуги да пита каква е причината. Не може Соломон да отгадае. И най-после му казва: „Аз ти се разсърдих, защото толкова време съм с тебе, и ти досега, като приятел, никакъв подарък не си ми дал." Казва: „Какъв подарък да ти дам, и ти си богат като мене, какво мога да ти дам?" „Аз не се нуждая от материално богатство. Ти знаеш езиците на растенията и животните, поне на един от тия езици не си ме научил. Например аз бих желал да науча езика на кучетата." Казва му: „Не ти трябва да знаеш. И тази работа има опако, не ти е патила главата. Имам всичкото добро желание да ти услужа." Казва му: „Ти си много умен, искаш да ме въртиш. Искам да ме научиш." „Хубаво, ще понесеш последствията." „Ще ги понеса." Научил го той езика на кучетата. Като влязъл в дома си, вижда един просяк върви и едно малко кученце подир просяка. Като видяло другите кучета, започва да се разговаря с него. Малкото кученце казва на големите: „Както виждате, ребрата ми се четат, този просяк ходи, проси от хората, но на мене нищо не ми дава, страдам. Не може ли да остана при вас да ме понахранят?" Другите кучета казват: „Остани. Скоро кравата на нашия господар ще умре и ще има богата, пищна храна." Той слушал и си казва: „Виж какво значи да знаеш езика на животните." Заповядал на слугите си да продадат кравата, преди да умре. Казва си: „Ако не знаех, щеше да умре при мене, ще я продам, на друго място да умре." Продал кравата. След няколко дена иде кученцето и другите му казват: „Господарят продаде кравата, та тя умря на друго място, но сега ще умре конят на господаря, та след няколко дена ела." Той пак слуша, казва на слугите си да продадат коня. Кученцето пак идва след няколко дена. Другите кучета му казват: „Не зная, но нашият господар продава винаги този, който ще умре." Той си казва: „Виж, щях да изгубя, ако не знаех езика на животните, а Соломон ми казваше, че беля съм щял да имам." Кучетата казали, че сега овцата му щяла да умре. И нея той продал. Но след това кучетата казали, че жена му щяла да умре. Досега беше лесно – кравата продаде, коня, овцата продаде. Отива при Соломона и го пита какво да прави, сега жена му ще умре. Той му казва: „Разведи се с нея." Той една жена има. И ако не се разведе, тя ще умре. Ако се разведе, ще остане жива. Соломон му казал: „Ако се разведеш, тя ще остане жива, ако не се разведеш, тя ще замине за другия свят." Та по някой път на нас ни върви и ние мислим, че все така ще бъде. Дойде накрая нещо, което ни засяга и което не можем да избегнем. Не можем да избегнем ония условия, при които сме поставени. Вие можете този разказ да го разказвате, но каква философия, каква поука ще извадите? Доста голямо знание има вложено в него.

Аз гледам по някой път музиканти, които са добри, които композират горе-долу. Но една песен не само трябва да се композира. Ако попитаме съвременните музиканти каква е разликата между мелодия и хармония, мелодията ли е произлязла първоначално или хармонията, едва ли може да ви дадат определен отговор. Те са просветени, знаят какво нещо е мелодия. Мелодията е започнала с еволюцията, тя е външната, обективната страна на живота. Когато са излезли хората от небето, хармонията е останала отвън, а мелодията

отвътре. Следователно всичките народи, които еволюционно са слизали, са пели мелодични песни. То е малък регистър на пеенето. В еволюцията започва хармонията. Обратен е процесът: мелодията става вътрешна, хармонията външна. Следователно ще изучавате законите на хармонията. Досега вие сте изучавали мелодията на живота. Отсега нататък ще трябва да изучавате хармонията. В какво седи хармонията? В хармонията има мекота. Ако съединиш два тона по закона на терцата, вие добивате мекота. Но ако съединиш два тона по закона на квартата, имате твърдост. Терцата засяга повече вътрешно чувствата на човека. Квартата е повече отвън. Музикантите разбират тия неща. Вие искате да създадете една мека мисъл. По закона на терцата трябва да разбирате отношенията. Ако не знаете два тона в какво отношение да ги вземате, вие не можете да произведете мекота в себе си. Някой път сте готов да се скарате с някого. Пуснали сте си пояса, чакате само някой да го настъпи, и веднага да се скарате. Този закон знаете ли как действа? Аз имам един пример. Преди години живеех в едно семейство, дето имаше четири дъщери и един брат. Всичко седем души с майката и бащата. В понеделник бащата е така напрегнат, че само чака някой да му каже нещо – да му настъпи пояса – за да се скара. Всичките други казват: „Днес баща ни е дежурен.“ Гледат да не го докачат, за да не кресне. Във вторник майката има това състояние на бащата. Тя си е пуснала пояса. Вкъщи казват: „Майката днес е дежурна.“ В сряда е големият син и всички така се редят през седмицата. Това те си го знаеха. Питам, от такова едно състояние как ще излезете? То е един недоимък. Пътуваш в някое място, дето няма вода, засъхнало е гърлото ти, неразположен си. За да се яви разположение, трябва да намериш някой извор. Това засъхнало гърло тебе те дразни. Или пътуваш, нямаш хляб. Тебе ти трябва едно парче хляб. Казвам, всичкото неразположение, което ние имаме по мисъл и по сърце, се дължи на един вътрешен недоимък на сърдечна енергия или на умствена енергия, нещо не достига на човека. Това, което не достига, образува едно дразнене. Музикално човек трябва да разбира законите.

Гледам, мнозина философи казват: „Човек трябва да мисли.“ Ти не може да мислиш правилно само с ума си. Трябва да съединиш една мисъл и едно чувство. По какъв закон ще ги съединиш? Мисълта има известен тон и чувството има известен тон. Не да съединиш мисъл с мисъл, но мисъл с чувство. Трябва да ги съединиш, трептения да имат. Постъпките, които имаш, или стремежите на човешката душа, тоновете, които душата образува, и тях трябва да ги съединиш. Трябва да разбираме. Гледам, някои говорят за живота – и владици, и попове, и всички, говорят такава неразбрана работа. То е голямо невежество. Без да са музиканти, те говорят, че любов, че обич и всичко това е една галиматия. Че за правда говорят. Правдата има сила, когато е турена в законите на музиката. Любовта само като действа по законите на музиката се прилага. Ако любовта действа не по музикален начин, тя прилича на един порой, отвлича всичко. Трябва да знаеш какъв наклон да дадеш на любовта. Трябва да знаеш какъв наклон да дадеш на мисълта си и на чувствата си. По някой път ще дадеш не наклон надолу, но наклон нагоре, на подигане. Представете си, че като идете в оня свят, пред царската врата ще ви кажат: „Изпейте основния тон на любовта, дайте основния тон на милосърдието.“ Или може да ви кажат: „Дайте съзвучието на два акорда или на два тона в терца на любовта.“ Вие как ще започнете?

Аз ще ви дам един разказ, той е разправян, но аз ще го разправя и ще го приспособя към сегашната култура. Един цар се занимавал с окултна наука в древността. Той искал да има един плат, който да не е пипан от човешка ръка. Да е изпреден, изтъкан и изшит, без някой да го е пипал. Всички учени хора му казват, че това е невъзможно. Явява се един пред него и му казва: „Аз съм майстор за такъв плат, аз ще ти направя такъв плат.“ Той турил един въображаем стан и

започнал да снове с ума си една въображаема основа. Насновал го и започнал да тъче с въображаем вътък. Пращал царя министрите си да видят как върви работата. Те виждали, че майсторът си мърда ръцете, уж тъче, и всички казвали на царя: „Много хубаво тъче, много хубав плат е.“ Те никакъв плат не виждали, а само виждали, че той си мърда ръцете и краката. Изтъкава плата, ушива дрехата, съблича се царят, облича дрехата и тръгнал да се разхожда из града. Всички казват, че дрехите са много хубави, само едно дете казало: „Царят е гол.“ Когато дойде разумното, това са тия, малките деца, които казват: „Царят е гол.“ Вие мислите, че много знаете, но вие сте голи. Вие не можете да се справите с една малка мъчнотия, пък разрешавате големи въпроси в света. По лицата на мнозина от вас гледам, че мислите, че много знаете. Има сестри и братя, които казват: „Много знаем.“ Вие казвате: „Учителю, ние не сме деца, разбрахме тази работа, искаме твърда храна.“ Тази е твърдата храна, която ви казвам, то е началото на твърдата храна. Вие искате да знаете кой ще победи. Нас не ни интересува кой ще победи. Когато се борят пехливаните, кой побеждава? Когато един турчин и един българин се борят, какво ще добием ние, ако питаме кой ще победи? Обаче когато дойде една мъчнотия, аз се интересувам ще я победя ли, или ще ме победи. Като дойде една добродетел в мене, да зная ще мога ли да я приложа. Като дойде една светла мисъл, да зная ще мога ли да я приложа, или не. Вземете един цигулар. Свири една песен. Има цигулари, които не могат да вземат времето вярно, песента няма ритъм. Който е майстор, изведнъж свири, като да е бил и пребил.

Та казвам, ние трябва да станем виртуози в живота. Да знаеш да свириш само „Цвете мило, цвете красно“ на цигулка или на пиано, ти с това не можеш да влезеш в Царството Божие. Аз наскоро наблюдавах един случай, имах следния пример. Един мой познат има една своя възлюблена, доста красива мома на деветнайсет-двайсет години. Тя се запознала с един германец, момче около деветнайсет години, много благородно. Тя се увлича, обикнала го. Докато германецът е тук, нейното лице е светло, красиво. Един ден германецът тръгва за Източния фронт и ѝ казва: „Мен ще ме убият, аз чувствам, че като отида, ще свърша там.“ Гледам, лицето на тази мома се изменило, потъмняло. Тя изпитва състоянието на това, младото, момче. Неговото състояние се е пренесло в нейната душа и тя мисли, че тя ще умре. Германецът ще умре, а тя умира заедно с него. Вие, ако дойдете в съприкосновение с някоя душа – ненапреднала, ще потъмнее лицето ви. Ако дойдете в съприкосновение с една напреднала душа, ще светлее лицето ви. Ако дойдете в съприкосновение с един ангел на тъмнината, лицето ви ще потъмнее, той ще ви даде знание колкото искате. Ако дойде един ангел на светлината и се запознае с вас, лицето ви ще светне. Апостолът казва: „Денят.“ Този ден със светлите богове, със светлите същества, с онези, които ни обичат. Трябва да познаваме хора, които ни обичат. Ние сме дошли в заблуждение. Онзи, който ни обича, от онзи, когото ние обичаме, като дойдем в съприкосновение, ние влизаме в областта на безсмъртието. Той и да умре, пак ви обича, и в другия свят да е, пак ви обича. Ако той те обича, като замине за другия свят, любовта действа. Той даже не чувства смъртта, през която е минал. Смъртта не засяга любовта. Та казвам, единствената сила, която може да ни освободи от неизгодите на живота, е любовта. Ако човек има любов при всичките условия, тя побеждава. Ако в нас любовта не може да побеждава, ако обичта не може да побеждава, тогава ние, хората, не разбираме какво нещо е любовта и какво нещо е обичта. Аз съм привеждал разказа за онзи богатия англичанин, който останал в подземието със своите богатства, че дава половината от богатството си на онзи, който би му дал половин парче хляб. Умира, а не дава цялото богатство. Ако беше решил да даде всичкото, Господ щеше да го избави. Понеже само половината даваше, трябваше да умре. Аз съм правил опити. Някой казва: „Ще се поста-

рая да изпълня колкото мога волята Божия.“ Така не се говори. Ще изпълня волята Божия, както Бог изисква. Дали ще мога, този въпрос не съществува. Ще изпълня така, както Бог иска. Ще кажете: „Ама горе-долу да я изпълня.“ Горе-долу не може. Ще я изпълня както трябва. Казвате: „Мъчно е да се изпълни волята Божия.“ Няма по-лесна работа от изпълнението волята Божия, най-лесната работа е тя. Когато не искаш да изпълниш, няма по-мъчна работа от нея. Когато искаш да я изпълниш, тя е най-лесната работа. Така седи истината.

Сега ще ви приведа един пример. Ние тук имахме една инсталация на електричеството, на която мрежата беше наша. Не беше направена както трябва, но горе-долу си служехме с нея. Но всички се изхитриха, понеже тук влязоха хора, които не са братя, и започнаха да си служат незаконно с енергията. И в един от летните месеци ние сме изгорили над 10 000 лева. Но защо? Мнозина, без да имат електромери, имат си котлончета, служат си с тях и за пране, и за други нужди. А тази енергия се мери на общ електромер. Старите братя, умните братя, казват: „Да я продадем на общината, да се освободим, че тя да се разправя.“ Продадохме я на общината, но общината, и тя ни дои. Трябваше да платим за нашите лампи тук 2000 лева. За други неща още 2000, та 4000 лева. Това платихме, има още да плащаме – за електромери и други. Та по този начин ще ни коства на всичките над 150 000 лева всичко. Може да дойдат и да намерят, че инсталацията не е добра, и тогава ще трябва да се поправя. Ще плащаме 500 000 лева. По 500, 600, 1000 лева трябва да платим, за да ни дадат правото. После други работи, бакър трябва да дадем. Ние сме от умните. Всички казвате: „На Изгрева не живеем добре.“ Много добре живеем, по-умни хора от нас няма. Вие казвате: „Този брат такъв, онзи онакъв.“ Ако вие предадете вашата инсталация на дявола, какво ще стане? Сега мен не ме интересува дали 2 или 4000 лева сме дали. За мен 2000 лева са равни на 2 лева и 4 на 4000 лева. Ще платим 4000 лева. Аз ги намалявам. Една златна монета, една турска лира може да я продадеш за 5-6000. Един наш приятел ходи в Цариград и казва: „Голяма скъпотия, 750 лева за една вечер за пренощуване на хотел. За един чай и две кифлички 150 лева. За едни обуща – 5-6000 лева. За да ти ушият един костюм дрехи, трябва да платиш 8500 лева само за шев.“ Ние се възмущаваме. Външните неща са поука за нас, да не загубим вътрешната инсталация, да не изгубим онова, което Бог ни е дал. Не оставяйте другите хора да мислят за вас. Не оставяйте и другите хора да чувстват заради вас. Не оставяйте и другите хора да работят за вас. Ти най-напред работи и не се интересувай да знаеш дали хората те обичат. Най-първо искай да знаеш обичаш ли ти, или не. Любиш ли ти, постъпваш ли ти добре. То е първото нещо, което трябва да се знае. Ако всичките хора биха желали да знаят обичат ли, светът щеше да се оправи. Та казвам, не давайте никакъв съвет, не оставяйте вашата вътрешна инсталация на другиго. Ако вашата инсталация тук не функционира добре, ако вашата любов не функционира добре, ако обичта не функционира добре, и горе, като идете, няма да функционира. Понеже горе и долу, това е едно цяло. Божественият свят, ангелският свят, физическият свят и всички други светове съставят едно цяло, един Божествен свят. Всеки един от нас е поставен, има специално място. Той трябва да функционира там. Ако ние функционираме правилно, тогава този Божествен организъм ще гледа да се справи по някакъв начин с нас.

Онзи ден, след като говорих, казвам на приятелите: „Ако пеем добре, ще има малко дъжд.“ И наистина, поваля малко дъжд. Сега ние говорим, и небето е ясно. Защо нас не ни радва ясното небе? Нали е хубаво малко да заплаче небето. Да му държим една реч, че като чуе песента, да заплаче. Нали някой път, като пее някой, потекат сълзи и на другите. Ако ние бихме обичали Господа, като въздъхнем само, влагата ще дойде. Сега Господ се смее на нашите глупости и Той казва: „Умните деца разрешават големи въпроси, всичко разреша-

ват.“

Та сега да се върнем към Соломона. Този приятел попитал Соломона: „Я ми кажи, на тебе защо ти трябваха триста жени и шестстотин наложници?“ „Аз, казва, взех триста жени като слугини, дали ще намеря някоя, на която да мога аз да слугувам. Триста жени взех да ги изпитам като слугини, дали ще намеря една, на която аз да послужа, да намеря някоя умна. Сега те ми слугуват, аз не слугувам. И досега не съм намерил. Намерих само една овчарка отвън. Тя ми запали сърцето и само за нея мисля. Аз между тристата намерих само една. И аз като я обикнах, тя не иска да знае за моята любов, пее си свободно. Познах, че е тя. Тя позна своята любов, но не познава моята. Аз досега, като мъдрец, ходих да изследвам любовта на хората и сега започвам да изучавам своята любов.“ Всички съвременни култури имат опитността на Соломона, който търсеше любовта отвън на тристате жени и шестстотинте наложници и най-после намери онази сунамка, овчарка – то е добродетелта в човека. Като я намерим, тя е, на която можем да слугуваме. Като намерим добродетелта, като намерим доброто, то само може да ни заведе до любовта. Христос този въпрос го е поставил така: „Никой не може да дойде при мен, ако Отец Ми не го е привлякъл, никой не може да отиде при Отца, ако Аз не му покажа пътя.“ В това се крие една голяма тайна. Защото в Христа ние виждаме Божия образ и като отидем при Отца, ще видим Христовия образ. Христос казва: „Който е видял Мене, видял е и Отца.“ Как казваш ти, че не си видял Отца? Който отива при Христа, е видял образа на Отца. Който иде при Отца, ще види образа на Христа. Казвам, хората в нас трябва да видят Божията любов и като идат при Бога, да видят нашата любов. Две страни има: в нас да гледат Божия образ, а в Отца, като идат, да гледат образа на Христа. Сега туй ви го давам да мислите върху него. Да си помогнете, без да се товарите. Голям товар имате вие. По някой път ви гледам да си влечете поясите, доста пояси отпуснати има. Има външна благовидност. И аз съм благовиден, и вие сте благовидни, но аз на себе си казвам: „Тази благовидност не струва.“

Аз имам ясна представа какво нещо е любовта. В любовта скърбите се превръщат на диаманти. В обичта всичкото зло се превръща в добро. Туй, което превръща всичко в скъпоценни камъни, то е любов. Туй, което носи новия живот, туй, което носи свобода на човека, туй, което носи светли мисли, което носи живот, безсмъртие в него, то е любовта, в която влизаме. „Това е живот вечен, да позная Тебе, единаго истиннаго Бога, и Христа, Когото Ти си проводил.“ Та казвам, да запашем поясите, да не се влекат. Българинът, опасът му се влече кога? Като се ожени, опасът му се влече. Като е момък, поясът му не се влече. Щом се ожени, поясът се влече. И за жените е същото. Тя, като мома, е опасана, стегната. Щом се ожени, не е стегната. Бих желал поясите ви да са стегнати, както на младите моми и на младите момци. Та казвам, разпасаните пояси показват, че имаме два морала. Тук, в една девическа гимназия, една ученичка от осми клас представя директора си какво е правил, когато дошъл министърът в класа. Като се обърне към ученичките, показва едно строго лице. Иска да им каже да не направят нещо да го компрометират пред министъра. Като погледне министъра, лицето му добива кротко изражение. Казвам, трябва да живеем добре. Никога не казвайте на другите, че трябва добре да живеят. Като срещнеш някого, кажи: „Братко, много добре живееш.“ Сега, гледам, някой, като му дотегне нещо, казва: „Ще напусна братството.“ Той в братството никога не е стъпвал. Две неща свързват човека с братството. Не отсега, а от създание мира, любовта и обичта са, които са ни свързвали. Ти не можеш да влезеш в едно братство, ако не си роден свързан. Дошъл някой, като една муха в салона, кацнала на този, на онзи, и тя мисли, че е влязла в братството. Като кацне на носа на някой светия, мисли, че и тя е станала светия. Казва: „Бях на носа на един

светия.“ Когато някой казва, че ще напусне братството, това е мухешко разбиране. Защо ще напуснеш братството? Ако си в братството, никой не може да те извади. Ако си в братството, ти си при едно езеро, имаш всичко на разположение. Братът, разбира се, който има всичките условия на живота, той е брат. Онзи, който няма никакви условия, той не може да бъде брат. Онзи, който е скържав, не може да бъде брат. Добрият човек, който има широка душа, която обгръща целия свят, той е толкова богат, че може да вземеш десет бъчви, и той казва: „Вземи колкото искаш.“ Няма да каже, че му взели нещо, че изпили нещо. Апостол Павел казва: „Кой ще ни отдели от любовта на Христа?“ Нищо в света не е в състояние да ни отдели от любовта. От любовта не може да ни отдели нито смъртта, нито страданието, нито настояще, нито бъдеще. Искам да ви кажа, не се заблуждавайте да мислите, че сега ще намерите любовта. Аз говоря за тази любов, която Бог отначало е поставил във вашите сърца, сега започва само да функционира. Инсталацията е направена отдавна, вие сега осъзнавате. Сега сте дали ход само на туй, което Бог е вложил във вас. Та казвам, не се връщайте назад. Накарайте новата инсталация да върви по любов и по обич, умът ви да върви по закона на любовта, сърцето ви по закона на обичта. То е бъдещото верую на човечеството. Онези, които имат Божията любов, те са победителите в света и Царството Божие е заради тях.

Да благодарим на Бога за всичко, което ни е дал досега, да благодарим и да не правим разлика между едното и другото.

„Отче наш“

Първо утринно слово
27 септември 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

ВАЖНИ И НАЛЕЖАЩИ НЕЩА

„Отче наш“
„В начало бе Словото“

Ще прочета трета глава от евангелието на Йоана.

Един учен равин във времето на Христа – Никодим, идва да конферира с Христа върху един много важен въпрос. Речта е била много дълга. Тук имаме само една малка извадка. *(Учителят прочете главата.)*

„Духът Божи“

Всички неща в света са важни, но всички не са еднакво належащи. В нашия физически живот е необходимо дишането. За ядене можеш да търпиш ден, два, три, десет, четирийсет дена, но ако не дишаш няколко минути, изгубваш съзнание. Необходима е човешката мисъл, човешките чувствания и човешки действия. Да кажем, говорим за човешката мисъл. Едва сега започваме да изучаваме какво нещо е човешката мисъл. Как човек мисли, много хора не знаят. Всичко, каквото правим, то е по навик. Дядо ни така мислил, баба ни така мислила. Какво мислил дядо му? Той мислил за нивата. Баба му мислила за къщата. Като е била млада мома, мислила за къщата. Някои жени не мислят за къщата, някои искат да я наредят, да я почистят, а някои не мислят, не им трябва. Ако имаш една къща, тя е временно нещо, ти със себе си не можеш да я вземеш. Ако тръгнеш за странство, както е наредена, ще я оставиш. Килимите, столовете не можеш да ги носиш. Никодим идва сега при Христа и както четете

тази глава, ще кажете: „Има неща, които не са писани.“ Христос казва: „Ако не се роди човек изново...“ Какво зависи от раждането? Много зависи от раждането. Много пъти трябва човек да се ражда. Ако се родиш като риба, какво ще научиш? Ще се научиш да живееш и да плаваш из водата. Ако се родиш като пиле, ще се научиш да хвърчаш. Ако се родиш като някое млекопитаещо животно, ще се научиш да ходиш по земята. Ако те посеят като дърво, ще се научиш как да растеш. Главата ти ще бъде заровена в земята. Не важи аз какво мисля. Не важи какво мислиш? Не важи какво дишам. Но както дишаш, ти такъв ще станеш. Ако дишаш чист въздух, здрав ще бъдеш, ако не дишаш чист въздух, ще се разболееш. Някой казва: „Не важи какво ям.“ Важно е какво ядеш, такъв и ще станеш. Ако ядеш свинско месо, ще добиеш свински характер. Ако ядеш говеждо месо, ще добиеш говежди характер. Ако ядеш охлюви, навиците на охлювите ще влязат в тебе. Ако ядеш заешко месо, ще добиеш навиците на заека, страхлив ще станеш.

Аз ще ви приведа един пример и ако го изтълкувате буквално, съвсем друг характер ще вземе речта ми. Вълкът защо обича овцете? Понеже той има много груб характер, много умен е, като стратег нападение разбира военното дело. Той яде овца по единствената причина да стане по-мек. Казва: „Много груб съм.“ Като изяде една овца, става по-мек, не е така груб. Че е груб, се вижда, че като намери едно стадо овце, ще издави десет, двайсет, трийсет овце и ще каже: „Вие сте причина за моята жестокост. Досега не ме научихте да живея по-добре.“ Сега мнозина от вас искате да бъдете добри. Какво нещо е доброто, не го знаете. Мислите, че доброто е като водата да я вземеш отнякъде. То мяза малко на вода, но не е вода. То мяза на светлина, но доброто не е светлина. Мяза на камък, но доброто и камък не е. Доброто мяза на дърво, но не е дърво. На хиляди работи мяза, но не е. Едно качество има доброто – доброто има една черта, че навсякъде гарантин става. Като го туриш, като дойде друг, не отстъпва от думата. Доброто думата си назад не взема. Мислите ли, че един човек, който взема думата си назад, е добър? Не е добър. Тъй щото имате един копринен конец, много тънък. Имате копринено въже. Еднаква цена ли имат те – дебелото въже и тънкият конец? Дебелото не се къса така, затова е добро, тънкото се къса, то не е така добро. Какво вас ви интересува да се обяснява доброто като някое въже? Представете си – един художник рисува човека. Някой път нали имате желание да ви рисува някой художник и като се видите на картината, ви е приятно. Някой човек дава пет, десет, двайсет хиляди лева да го нарисуват и като го нарисуват, тури портрета като някоя светиня вкъщи. „Какво, много е красив дядо ми.“ Много красив бил, фотографиран е като негър с черен цвят. Казвам, къде виждате красотата – черен дядо? Някое дете, като види ореха, отвън е корав, но туй дете е ясновидец. Прониква и казва: „Отвън не е хубав, но отвътре орехът е хубав.“ Детето има разбиране за съдържанието на ореха.

Сега често говорим: родени по плът и родени по Дух. Родени по плът, това е твърдата черупка на ореха, само черупка има. Роденият по Дух е ядката вътре. Ако извадиш ядката и туриш черупката в земята, тази черупка не може да произведе себе си. Роденият човек по плът, той е черупка. Роденият по Дух – съдържанието, което носи живот. Та казвам, роденият човек по плът е костелив орех, съдържанието го няма. Казвам, когато дойдем до плътския човек, имаме само черупка. Един човек ви обещава нещо, но нищо не прави, това е черупка. Вие често падате в онова положение, казвате: „Да ядем.“ Съгласен съм. Аз съм първият, който ям. Казвате: „Да печелим пари.“ Аз съм първият. Повикат го някъде на гости, той е все първият. Най-сетне му казват: „Хайде да идем на работа, на нивата да работим.“ Той казва: „Аз досега все пръв, пръв, вие вземете сега инициативата да работите.“ За лесните работи всички ний сме първи.

Сега важното в живота кое е? Една майка иска да

стане майка, но кога тя ще стане майка? Може да бъде майка на една черупка. Тя роди едно дете, и то умре, то е черупка. По плът роденото е черупка. Има желание да умре, защото по плът се е родило. Черупката изчезва, както когато зимно време падне снегът и като дойде топлината, той се стопи. Родените деца по Дух не умират. Следователно детето, което майката е родила и не умира, то е по Дух родено. Туй, което е родено по плът, умира. Христос казва: „Роденият по плът ще умре, ще изчезне, не може да се ползва от живота. Роденият по Дух ще влезе в Царството Божие."

Кои деца влизат в училището? Способните. Онези деца, които са недъгави, недоразвити, не могат да влязат в училището, в Царството Божие. Само роденото дете по Дух може да влезе в Царството Божие, понеже Царството Божие е училище, в което човек трябва да влезе да се учи, да влезе човек и да ползва от всичките блага, които Бог е внесъл в Царството Божие. Сега под Царство Божие разбираме не само да бъдеш гражданин, то е черупката на нещата. Тогава аз бих казал според сегашните разбирания така: ако човек не се роди по закона за обичта и любовта, той не може да влезе в Царството Божие. Деца, които се раждат без любов и без обич, са неспособни и недъгави. Всички хора, които са недъгави, лоши, са родени без любов, родени са по плът. Всяко дете, което е родено от любов и обич, то е по Дух родено, и тия деца са способни и всичко постигат. Та сега ви казвам: ако не сте способни, аз не ви казвам защо сте неспособни, значи нямате майка и баща. Баща ви е любовта, който дава, майка е обичта. Ако ти не си роден от баща, любов, който дава, или майка, обич, която приема, от тебе нищо не става. Някои ще кажат: „Как да се родя?" Как да се родиш? Вземете един художник. Той има всичките бои, от които са направени картините. Той има четки, има платна, има всичките материали, да направи картината. Елементите за картината съществуват, но трябва някой човек, който да ги направи. Най-първо, човек се ражда по плът. Ти съзнаваш, раждаш се, трябва ти нещо. Ако ти намериш Бога, ще се родиш втори път. Христос казва на Никодим: „Роден си, но ако не се родиш изново, не можеш да влезеш в Царството Божие." Казва му: „Как може стар човек да се роди отново?" „Ти си учител Израилев, и това ли не знаеш?" Не му отговорил на това Никодим. Вие сега имате теорията за прераждането, че един човек от един живот се преражда във втори, трети и т.н. Това са съвсем други работи. Родил се някой преди сто години, после след двеста години пак се родил. Това не е духовно раждане. Това са черупки. Ражда се така стотина пъти, и нищо не помни, казва: „Какъв бях в миналото?" Казвам, в миналото беше едно дърво, което имаше сто метра височина, имаше 60 метра диаметър вътре, голямо дърво с големи корени. Казва: „После какъв бях?" После беше един сом в морето, имаше 40-50 метра дължина. „След това какъв бях?" Казвам, беше един от големите мамонти, имаше 18 метра дължина. Но това е външната страна. Направил си една голяма къща, казва: „Аз съм съградил." Че какво си съградил? Нищо не си съградил. Ако носиш един кожух, какво си добил зимно време? Или ако носиш една тънка дреха, какво си добил? Това са външни условия. Казвам, животът започва, когато баща му представя любов и майка му обич. *(На една сестра ѝ стана лошо.)*

Имате ли ясна представа на какво се дължи туй, някой път човек припада, някой път човек от страх припада и изгубва съзнание. Когато турите восък при огъня, какво става? Започва да се топи. Защо се топи и изгубва своята форма, омеква? Всички онези от вас, които искате да станете ясновидци, ще минете през този процес. Човек, след като иска да стане ясновидец, започва да припада. Тази сестра се е мъчила по изкуствен начин да стане ясновидка, да излезе от тялото и отива да разглежда живота. Аз като говоря, иска да излезе и да провери работата. Когато един учител говори за ябълката, за ореха и казва, че тук наблизо има градина с ябълки, орехи, той разправя на децата, а те излизат да проверят, да

видят дали това, което казва учителят, е вярно. Важно е да има нещо, което да ни интересува. Да кажем, ако един човек от музика не се интересува, защо? Защото е глух. Един човек от красотата не се интересува, защото е сляп. Друг не се интересува от мириса на цветята, защото обоняението му не е развито. Някой не иска да яде, защото вкусът не е развит. Та казвам, за да се интересуваме, трябва сетивата ни да са развити. Ако умът не е развит, липсва нещо, ако сърцето не е развито, липсва нещо и ако душата не е развита, пак му липсва нещо. Има нещо, за което аз всички мога да ги заинтересувам. Някои от вас сте стари, и аз кажа: аз зная как да се подмладите. Кой от вас не иска да се подмлади и да стане на 19 години? Някои от вас сте болни, и аз казвам: аз зная да церя всички болести, здрави може да станете. Някои от вас сте сиромаси, не сте добре облечени. Казвам: аз зная как да станете богати. Веднага всички се интересувате. Я да ви разправя где има богатство, нито един няма да остане тук. Да ви кажа, че еди-къде си има голямо заровено имане, всички ще тръгнете оттук с торбите, нито един от вас няма да се откаже. Всеки ще вземе една торба и ще тръгне. Не е лошо, хубаво е това. Или при сегашните условия, ако ви кажа къде има хубав хляб по две кила и ви кажат, че го дават свободно, кой няма да иде? На онзи край на София да е, ще идете. Даже и недъг да има, хляба пак ще го вземете.

Казвам, туй, което е необходимо за човека, е съществено. Няма нищо по-красиво в света да носи човек живот в себе си – този, щастливия, живот, който носи всичките блага. Ние често не оценяваме изгряващото слънце по единствената причина, ние не оценяваме светлината, понеже ни липсва нещо. Човек, за да бъде доволен, в същото време трябва да има основните неща. Един цигулар, на когото цигулката му е хубава, струните му са хубави, има хубав лък и тонът на цигулката е хубав, той може да свири. Ако две от струните са скъсани, той вече не е разположен, на две струни не може да се свири. Ако човек има едно ухо развито, той е музикант. Ако има развито око, той е художник. Ако има хубаво развито обоняние, той е интелигентен човек. Всички хора, които са интелигентни, в тях обоняението действа, то събужда човешката интелигентност. Онези хора, в които вкусът е развит, те имат обходата, която зависи от яденето. Наблюдавайте: както човек яде, такава е и обходата му. Ако видите, че един човек яде бързо, и обходата му е такава. Седи някой разположен, и обходата му с хората му е такава. Ако бързо яде, всичкото му е бързо. Най-първо, човек, за да яде, не трябва да бърза. Като седне да яде, да почине, да погледне, да му е приятно яденето. След като яде, той ще има отношение с хората. Както е ял, така и ще се отнася с хората. Защо трябва да ядем? За да се научим как да се обхождаме с хората. Защо трябва да разбираме уханието си? За да се научим да оценяваме хората. Защо трябва да бъде развит слухът ни? Един човек, още като го слушаш, като изкаже първата дума, да знаеш какво се крие в него. После защо обичаме хората? Човек като те погледне, знаеш какъв е. Знаеш дали обича истината, или не. Казвате: „Този човек не ми харесва.“ Аз съм виждал жени, които, като дойде някой гостенин вкъщи, казват на мъжа си: „Не ми харесва този човек.“ Тя не е учила физиогномика, селянка е и казва само: „Не ми харесва този човек.“ В погледа на този човек има нещо. Турците имат една поговорка: „Тебе гледа, мене вижда.“ При сегашното развитие ние не се интересуваме какви са хората. Най-първо, всеки се интересува от своето развитие. Всеки един от вас трябва да знае какъв е. Не какви са хората, но той какъв е в дадения случай. Да ни интересува онзи, който пее. Но нас да ни интересува повече можем ли ние да пеем. Важно е как мислят хората. Но ние трябва да се интересуваме ние как мислим. Туй, което ти мислиш, туй, което ти чувстваш, както ти постъпваш, така ще се реализират нещата. Ти с мисълта си в себе си ще дадеш условия и в своите чувствания. Както чувстваш, създаваш себе си и както постъпваш, всичко това влиза в градежа. Сега се отклоня-

ва вашето внимание. Казвате: „Как да разбираме тази работа?“ Аз ви казвам как да разбирате тази работа. Аз ви давам на всинца по десет сливи от най-хубавите, за да позная характера ви. Колко от вас ще посеят тези сливи? Някой от вас ще изяде всичките и ще хвърли костилките. Но има едно правило: като изядеш сливите, и десетте костилки ще идеш да ги посадиш на най-хубавото място. Аз се интересувам тия костилки как ще израстат и както израстат, тия сливи ще покажат твоето бъдеще. Ако тия костилки израстат и започнат плод да дават, от тебе човек ще стане. Ако ги посееш и от тях нищо не може да стане, няма да ти върви. Някой път нали искате да ви гадаят. Аз да ви гадая. Посей една череша, да видиш здрав може ли да бъдеш. Посей една слива, да видиш умен може ли да бъдеш. Посей едно цвете, което става жълто, да видиш умен може ли да станеш. Посейте някои дървета и вижте как ще изникнат. Тия дървета имат връзка с вас. Тук имаше една сестра – млада, но бедна беше. Като нея по характер няма друга, сама си проби път. Беше свършила само трети клас, после свърши гимназия и университет свърши със своя труд. Като взехме нашето място тука, дойде и пося четири-пет вишни. Те израснаха и станаха най-големите. Казвам, ще стане нещо от нея, щом вишните вървят и плод дават. Един ден тя ми казва: „Да ги поокастрим.“ Казвам ѝ: „Ако окастрим твоите вишни, и теб ще окастрят.“ Та се отказа. Искаше да ги окастрим, понеже много големи станали. Не е хубаво да се кастрят. Всяко нещо, което вие направите, то има отношение към вашия живот. Ако напишете поезия, тя има отношение към гражданите на вашия живот. Ако мине хубава мисъл, тя има отношение към гражданите на вашия живот, зависи колко дълго време ще остане във вас. Колкото по-дълго време остане, толкова по-добре. Едно добро чувство, че колкото по-дълго време остане във вас, толкова по-добре. Една постъпка, която по-дълбоко оставя своята топлина, прави добро във вас. Сега аз не искам нещата да станат във вас по навик. Аз съм готов да изучавам един занаят, но да няма еднообразие. Един български свещеник ми казваше: „Аз втори път поп не ставам, всичко друго мога да стана. Умрял някой, кадя му с тамян. Роди му се дете, с тамян кадя. Този тамян вече ми омръзна, кандилницата не искам да я видя.“ Това вече е занаят. Да кадиш един път с кандилницата разбирам, но във всички случаи да кадиш... Жени се някой, кади. Умре някой, пак кади. Живият да го кадиш, но умрелия защо да го кадиш? Живите, като кадиш, миришат тамяна, ами умрелите? Та казвам, не ставайте еднообразни. Някой казва: „Да бъдем много набожни, то е занаят.“ Да бъдеш набожен, не е живот. Животът по същност е любов и обич, един непредвиден процес, всички Божии блага, които се проявяват. Религията е една форма. Влизаш в църквата да се прекръстиш, да стоиш като истукан и да гледаш, после пак да се кръстиш. Ще четеш една молитва, после два-три пъти. Една молитва по един и същ начин не я чети.

Вие казвате: „Нямам настроение.“ Не се водете по настроение, опасна работа е. Ти казваш: „Аз ще се моля само когато времето е хубаво.“ Колко дни през годината ще имаме хубаво време, когато трябва да се молим? Ако има малък облак, нямате настроение. Ако една мома се накичи само когато има настроение, когато види един хубав момък, колко пъти ще се облече хубаво. И грозния като види, пак да се облече. Та казвам, човек всякога да се моли, че дъжд валяло, че било облачно, всякога той трябва да се моли. Молитвата е дишане на душата. Вие считате, че е заблуждение, а то е една необходимост да се молиш. Дотогава, докато дишаш на земята, трябва да живееш. Щом престанеш да дишаш, ще напуснеш земния живот. Човек доста се моли и е свързан с духовния свят. Не считайте, че молитвата е едно задължение по закон. То е нещо, което трябва да правите без закон, с любов. Ще дишаш, ще се молиш, не като задължение, а като една привилегия – да ти е приятно, че се молиш. После когато се молиш, молитвата да бъде нова. Няма за какво да се молите

някой път. Един ден ще се молите сливите да израстат. Втория ден ще се молите черешите да израстат. Третия ден ще се молите гроздето да стане. Четвъртия ден ще се молите житото да стане, царевицата да стане, реките да потекат, цветята да цъфнат, птиците да хвъркат, облаците да дойдат. За всичко ще се молите. Вие се молите еднообразно: „Господи, моля ти се да бъда здрав.“ На другия ден пак: „Господи, да бъда здрав.“ Това не е молитва. Човек е здрав, когато сливите растат. Човек е здрав, когато черешите растат. Човек е здрав, когато реките текат. Човек е здрав, когато вятърът вее. Човек е здрав, когато слънцето грее. Човек е здрав, когато звездите изгряват. Казвам, всичко в света, когато работи, и човек работи. Когато всичко заспива, и човек заспива. Ако слънцето един ден престане да изгрява, и човек ще престане да живее. Като ставате сутрин, да ви е радостно. И гледайте каква мисъл ще дойде в ума ви, какво чувство ще дойде в сърцето ви и каква постъпка ще направите. Една постъпка аз я намирам гостенин. Една мисъл, която дойде сутринта, тя е гостенка, жива е мисълта. Дотогава, докато гости идват във вас, вие сте в добро положение. Казвате: „Защо е така?“ Когато престанат посетители да влизат в един бакалин, какво значи? Докато влизат и се увеличават гостите, всичко върви. Като започнат по-рядко да посещават, не върви. Ако в годината само един го посети, какво ще стане с него? Той ще напусне бакалницата, ще фалира. Та казвам, радвайте се на всяка мисъл, която влиза във вашия ум и носи известен капитал, носи известно благо. Всяко чувство, което прониква в сърцето, носи известно благо и всяка постъпка носи благо. Радвайте се на вашите мисли, радвайте се на вашите чувства, радвайте се на вашите постъпки. Колкото повече от тях идват, толкова по-добре. Тъй трябва да се разглежда въпросът. Казвате: „Той мисли много хубаво.“ Радвайте се, че той мисли хубаво. Щом аз мисля хубаво, и всичките хора могат да мислят хубаво. Щом всичките не мислят хубаво, то е въпрос дали аз мога да мисля хубаво. Ще кажете: „Как тъй?“ Аз изхождам от следното: щом Бог мисли добре, и аз мисля добре. Щом Бог не мисли добре, и аз не мога да мисля. Причината на мисълта е Бог. Щом Той мисли добре, и аз мисля. Щом Бог в мен се проявява добре, и във всичките хора може да се прояви. Щом Бог в мен не се проявява добре, то е въпрос. Щом Бог мисли добре, никой не може да каже: „Аз не мисля добре.“ Ако вие вярвате, кое ви препятства да мислите добре? Казвате: „Аз не вярвам в Бога.“ Щом не вярвате, то не е добро. Казвате: „Аз не мога да мисля.“ Ти не си добър. „Аз не мога да чувствам.“ Ти не си добър. „Аз не мога да постъпвам.“ Ти не си добър. Мисълта, която излиза от Бога, ни свързва с Бога. Любовта, която излиза от Бога, ни свързва с Него. Светлината, която излиза от Него, ни свързва с Него. Всичко, което излиза от Бога, ни свързва с Него. Това са нишки. Писанието казва: „Привлякох ви с нишката на любовта.“ Когато Бог ви привлича с тази нишка, не се дърпайте назад. Още с най-малката нишка, като потегли, тръгнете по тая нишка.

Търсите оня свят. Казвам ти, като умреш, на оня свят няма да отидеш. Ако приживе не си бил на оня свят, и като умреш никак няма да идеш. Виждам, като ще идеш на оня свят, гледам живите къде отиват. Обикна един човек, аз съм в оня свят. Възлюбя един човек, аз съм в оня свят. Имам вяра в него, аз съм в оня свят. Имам надежда в него, в оня свят съм. Милостив съм, в оня свят съм. Добър съм, в оня свят съм. Ти добър не си, как ще бъдеш в оня свят? Оня свят е на добро, оня свят е на любовта, оня свят е на обичта, оня свят е на светлите мисли, на добрите чувства. Може ли цветя да цъфтят без светлина и без топлина? Някои казват: „Не може ли без любов?“ Вас ви е страх от любовта. Ти, като обичаш, си в оня свят. Като обичаш и като любиш, ще си в оня свят. Туй трябва да бъде новото разбиране – който люби, е влязъл в оня свят. Който люби, винаги приема Божието благословение. Не може човек да иде в оня свят, да се върне на земята и да не бъде здрав.

Имайте предвид, че здравето на човека зависи от степента на неговата любов. Всичко онова, което ние имаме, зависи от степента на любовта. Тогава защо ще търсите здравето по лекари? Ако обичате хляба, здрави ще бъдете. Ако обичате черешите, здрави ще бъдете. Ако обичате сливите, здрави ще бъдете. Камъните, ако обичате, здрави ще бъдете. Някой път вие не обичате камъните. В камъните е скрита мощна енергия. Тия камъни са кредитори на всичките бъдещи растения. От тия камъни ще излезе енергия за онова, което те ще дадат. Камъните, които в миналото се разпръснаха, върху тях живеем. Сегашните камъни, които ще се разпилеят върху здравето и бъдещето на хората, ще бъдат. Не зависи ли здравето на детето от здравето на майката? Като се разпръснат камъните на майката, детето остава здраво. Ако на тази майка не се разпръснат нейните камъни, ако тя не даде своята енергия, как ще бъде здраво детето? Аз вземам думата разпръскване. Когато майката разпръсква енергията от камъните, детето е здраво. Ако майката пази здравето на камъните си, децата никога не могат да бъдат здрави.

Има нещо, за което аз бих ви говорил. Може да ви кажа от какво произтичат нещастията на хората. Закон има – ако един баща е лъгал много моми, или бездетен ще остане, или децата му ще мрат. Ако той обича само една мома и се държи заради нея, държи се чист с нея, той в дома смърт няма да има. Често в семейството децата започват да мрат. Ако майката хвърли око на някой друг мъж, кои умират? Мъжките умират. Ако бащата хвърли око на някоя жена, момичетата умират. Това са данни. Щом ти пренесеш любовта си от един човек към друг, онзи човек, от когото вземеш любовта си, няма да живее. Трябва да разбирате. Щом милваш цветята еднакво, те растат. Любовта е еднаква за всички цветя. Щом на едно цвете наливаш вода, а на друго не наливаш, едното ще изсъхне. Онова, към което имаш любов, то вирее, а другото умира. Някои от вас сте такива градинари, не поливате всички цветя. Гледам, някоя сестра дойде до някое цвете, полее го повече, а друго полее го по-малко и си замине. Поливайте всички цветя еднакво, обичайте всички хора еднакво. Всички трябва да живеят. Не е въпрос на външната красота. Всички трябва да живеем. Красотата отпосле се добива – тя е друго изкуство. Най-първо, за да има живот, любовта трябва да бъде еднаква и обичта да бъде еднаква. Във всеки дом се раждат раздори от нееднаквата любов. Майката обича едното дете повече, другото по-малко. Всички нещастия от какво произтичат? Всички нещастия на Якова от какво произлязоха? Той обичаше Йосифа повече. На него направи по-хубава дреха и другите синове не бяха доволни. Всички нещастия дойдоха от чрезмерната любов към Йосифа. Ако някого обичате вкъщи повече, ще дойде повече. Ако обичате всички еднакво, ще имате Божието благословение. Засега вие вкъщи когото трябва да обичате, не го обичате. Когото не трябва да обичате, него обичате. Хората обичат дявола повече. Бог им е дал всичките благословения и казват: „Дали съществува?“ Като дойде дяволът, всички вярват. Тогаз виждам понятията ви.

В нашите ръце седи ключът на нашето здраве, на нашето умствено и духовно развитие. Бог в нас е вложил ключа и ако тия ключове, които Той ги е дал, ако не ги употребим, казва: „Взехте ключовете на Царството Божие, че нито вие влизате, нито другите пущате.“ Ние имаме ключове, и не ги употребяваме. От теб зависи да бъдеш умен човек, трябва да обикнеш книгата. Щом обикнеш книгата, ще четеш, умен човек ще станеш. Щом обикнеш добрите хора, ти добър ще станеш. Щом обикнеш здравите хора, здрав ще бъдеш. Толкоз проста работа е. Обичайте не хилавите хора. Болният болен да не обича. Аз, ако съм болен, не искам болен да ме обича. Здравият да обича болния, че да стане здрав. Не болният да обича здравия, че той да стане болен. Болният болен да обича, изключете това, болният здрав да обича и здравият болен да обича. Казвате: „Здравият здрав трябва

ли да обича?“ Ами как е казано да възлюбиш Господа? Бог не е ли здравият, най-силният, ние трябва да Го обичаме. Ние сме здрави. За да поддържаме нашето здраве, трябва да обичаме здравите. Ние трябва да обичаме Бога, за да се поддържа в нас здравето. Ние трябва да обичаме Бога, за да се поддържа нашият ум. Ние трябва да обичаме Бога, за да бие нашето сърце. Ние трябва да обичаме Бога, за да поддържа силата на човешката душа. Така седят тия елементарни работи. Ако ги напуснем, тогава идат всички нещастия в света. Какво ще се колебаем има ли Господ, или не? Господ движи хората. Всеки ден ни заобикаля и ние казваме: „Къде е?“ Един ден един ми казва: „Къде е Господ?“ Казвам: „Ела с мене и ще ти Го покажа.“ Заведох го при една узряла череша и казвам: „Ето Го, ето Го Господ, яж сега.“ Той гледа черешата. Казвам: „Яж без никакви теории. Искаш да знаеш къде е Господ.“ След като се наяде с черешите, имаше много хубаво разположение. Казвам: „Много хубаво разположение имаш. То е Господ.“ Като няма череши, няма Господ. Като има череши, има Господ.

Идеш при някой извор, извира хубаво. Пий от извора, там е Господ. Пресъхне изворът, няма Господ. Казвам, във всеки един човек, който живее, там е Господ. Като мислим, Господ е в нас. Като чувстваме, Господ е в нас. Като сме здрави, Господ е в нас. Та казвам, така трябва да гледате. Сега ставаме болни. В болните хора Господ няма. Писанието казва: „Бог не е Бог на мъртвите, но на живите.“ Живите Господ ги е напуснал, затова умират. Един ден, като дойде, и умрелите ще оживеят. Щом дойде Господ при тях, те ще оживеят. Умрелите един ден Господ ще ги посети. Защо умират хората? Защото не обичат Господа. Всеки един човек, който не люби, ще умре. Всеки един, който не обича, ще умре. Категорично е това. Всеки човек, който люби, ще оживее. Казвам, обичайте и любете постоянно, ще оживеете. Не само Едного в скришната стая да Му пишете писма, че ви гори сърцето за Него. Аз, като погледна слънцето, се радвам, обичам всички. Туй слънце на всички праща светлина, не оставя едно камъче да не прати един лъч, един любовен поглед. Казвам: „Много добре постъпваш, и аз ще бъда като тебе.“ Туй, което излиза от мене, е всички да обичам. Ако слънцето може да обича всички, защо и аз да не обичам? Щом слънцето може да обича всички, и аз мога да обичам всички. Щом Бог обича всички, и аз може да обичам всички. Туй, което слънцето всеки ден прави, и ние да го правим. В туй седи здравето, разумността, добротата и основата на човешкия живот.

В какво се ограничава нашата любов? Кога водата изгубва своята сила? Когато влезе в някоя стомна. Тогава водата става специфична. Искаш да дадеш вода само от своята стомна. Стомната е специална любов. Щом водата влезе в извора, става обща. При извора тя е готова да даде на всички, а през стомната дава само на близките. Извадете вашите стомни и излейте водата. Наливайте нова вода, по десет пъти да идете на извора, ще бъде добре. Не взимайте вода от стомните, но от извора. Туй да бъде подбуждението. Вие казвате: „Както дядо ми любил.“ Дядо ти беше стомна. Баба ти както любила? Тя беше стомна. Ще се върнеш при първия човек, когото Бог направи по подобие Свое. Този човек обича всички хора в света и до днешния ден обича всичките, всичко, което расте в света, слънцето като изгрява. Онзи човек, когото Бог направи, той досега поддържа всичката любов. Всичкото наше нещастие излезе от каменните стомни. Като направи Господ онзи Адам от пръст, тури му живот в него. Ние поддържаме живота на стомните. Всеки ден ходете по три пъти на извора, да черпите от голямата любов, за да се научите как да обичате.

„Добрата молитва“

Второ утринно слово
4 октомври 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

ОТ ЛЮБОВ И ОБИЧ

„Добрата молитва“
„В начало бе Словото“

Ще ви прочета трета глава от евангелието на Йоана. Но вече не е Никодим, то сме ние, съвременните хора. Тази глава не е отпреди две хиляди години. Никодим отдавна е заминал. Ние сме, които търсим. Тъй че да имате ясна представа: ако мислим за Никодима, нищо няма да ви ползва. *(Учителят прочете трета глава от евангелието на Йоана.)*

По някой път хората се спъват. Казва: „Той трябва да расте, пък Аз се смалявам.“ След като израсте и се образува малкото житно зърно, нали се смалява. В него е животът да израсте пак наново. Големите хора не искат да се смаляват. Те трябва да станат на зрънца, защото зрънцата са, които хранят света, а не онази плява, с която е обвито зърното. Много от нашите съвременни знания са плява, малко зрънца има. Нали сега слагат в сламениците слама. Ние храним говедата си с нея, но те изпосталяват. И ние сме станали доста мършави, понеже не ядем зърната на истината, но онази слама, която не съдържа никаква храна в себе си.

Ние по някой път искаме Господ да ни даде всичко в наши ръце, по човешки схващания. Че Бог, Който изпраща светлината Си в света, Той я праща чрез ръцете на любовта. Тази светлина със слуги ли идва? Тя идва, и ние я възприемаме. И досега тия ръце не са искали да платим нищо за светлината. Толкоз години живеете, и нито дума не е ставало да платите нещо. Въздуха ще изпрати с двете ръце на Бога. Вие живеете и ходите свободно в него. Ако Господ би ви дал власт на вас, щяхте да ограничите и светлината.

Колко време сега сте без светлина? Братята мислеха, че като дадат осветлението на общината, че ще тръгнат работите наред, а сега близо един месец нямаме светлина. И се потриват: бакър искат, жици нямало, часовници трябват. По-напред казваха: „Всичко е братско.“ И за един летен месец изгорили толкова енергия, както през зимата. Сега вече не е братско.

Та казвам, сега съвременното ваше верую така функционира. Докато делите кого Христос обича повече, вие не сте разбрали. В света никой не може да обича повече или по-малко. То е заблуждение. Ти обичаш една кокошка, но то не е никаква обич. За пет пари жито ще ѝ дадеш, па после ще ѝ вземаш живота. Снесе ти едно яйце, изядеш го. Лозето обработваш, обрязваш го и му изядеш всичкото грозде. И семето не посяваш. Идущата година пак го обрежеш. Ако не даде плод, лозето било виновато как тази година да не даде плод. Сега суша станало, оплакват се хората. Някой път се оплакват, че е много киша. Някой път на хората не може да им се угоди. Като деца не са доволни и като стари, и като млади не са доволни. Като дете пълзи, като възрастен работи, а като стар иска да му слугуват, постоянно се оплаква. Старият постоянно разправя една и съща история, едно време как било. Веднъж ти разправих историята, два пъти, три пъти.

Аз слушам по някой път да ми разправят: на Петдесятница като слезел Духът Божи, всички проговорили разни езици. И сега проговориха. Само че тогава, като проговориха, говореха на знайни езици. Българинът говори турски, и хубаво говори. Говори български, и хубаво говори български. Говори арабски, и хубаво говори арабски. Говори санскритски, и хубаво говори. Сега говорят каля-хуля – нищо не се разбира. Не е ново това. Старите работи мъчно ги разбираме. Да остарее човек, то е стара работа. Да осиромашава човек, то е стара работа. Да се разболява човек, то е стара работа. Да се смущава, е стара работа. Да плаче, е стара работа. Да яде, е

стара работа. Да диша, е стара работа. Да се кара с хората, е стара работа. Всичките неща, които имаме досега, са стари. Кое е новото? Новият ред на нещата кой е? Новият ред на нещата е умрелите да оживеят. Новият ред на нещата е невежите да просветнат, лошите да станат добри. Това е новото в света. Като кажа лош човек, лошото седи в буквата „ш“. „Ш“ е един човек, който иска изведнъж. Гледал съм пияниците – взел две чаши, и с двете пие, ту с едната, ту с другата. То е материална работа. Гледал съм други: с лявата и с дясната ръка яде. Бърза да се наяде. След като се наяде, какво ще прави? Аз не съм срещал още един човек, който да е учен в яденето. С колко хапки се наяде човек, с колко чаши се напива на деня човек, не знаете.

Например по някой път вие купувате плодове. Вземате някой плод, но той вътре има червей. Питам един бакалин има ли право да продава наяден плод, наядена ябълка. Няма право. Защото той няма право да продава червеите, които са в ябълката. Тия червеи са квартиранти. С хубавите ябълки те образуваха договор. Аз никога не ви съветвам да ядете един плод, в който има червеи. Оставете го, той не е ваш. Щом ябълката има червеи, оставете я. Човек, който яде наядена ябълка, не му върви. Ще влезе този червей вътре. Вземеш ябълката, и щом е наядена от червей, остави я. Никога не прави една работа, която друг прави. Като видиш, че някой прави добро, не го прави.

Ще ви приведа един анекдот: мисля, че било във времето на руските императори Александър или Николай. Руските дворяни носели цилиндри. На руския император му било много неприятно да носят цилиндри. Какво да прави? Не може да издаде заповед против цилиндрите. Как да ги застави доброволно да захвърлят цилиндрите? Дошло му на ум една светла мисъл. В Петербург имало около петдесет хиляди кочияши. Той купил петдесет хиляди цилиндри и раздал на всичките кочияши цилиндри. Като видели богаташите, тогава не искали вече да ходят като бедните и хвърлили цилиндрите. Затуй по някой път кочияшите имат право да носят цилиндри. Имаме едно криво понятие за доброто. Мислим, като дадем една ябълка, правим добро. То е материалистично разбиране. Добрият човек най-първо трябва да тури основа в себе си. Ако искаш да съградиш нещо, трябва да туриш основа в себе си, в своя умствен възглед, в своето сърце, в своята душа. Всеки един нов възглед се определя с доброто. А пък ние туй добро, като не го турим в нашия живот, какво добро ще направим? Дадеш малко хляб, и мислиш, че добро правиш; дадеш някому ябълка, и мислиш, че добро правиш – това е за залъгване. Доброто е неделимо, тъй както любовта е неделима.

Та казвам, ако станем ние всички добри, ако имаме една основа, ние ще се избавим от болестите. Човек, който има доброто за основа, той от сиромашия не страда, от невежество не страда, от всичките недъзи, които сега се чувстват, не страда. Целият свят показва, че хората нямат основа. Съвременното християнство има стара основа. Старата основа на живота е, когато лисицата казва, че кокошките трябва да станат жертва заради нея; когато вълкът казва, че овцете трябва да станат жертва за него; овцата казва, че тревата трябва да стане жертва за нея. Всички живеем върху основата другите да се пожертват и по някой път нас насила ни пожертват. След като е умрял някой, постоянно питаме къде е отишъл. Когато човек направи някаква голяма беля, какво прави? Децата, когато направят някоя беля, бягат и се крият.

Аз съм привеждал и друг път този анекдот. Японците имат един обичай: да си плащат дълговете на Нова година. Един от знатните японци, понеже имал да си дава, отива при своя кредитор и му казва: „Аз искам да си платя дълга, но понеже нямам пари, ще направя харакири.“ Той му казва: „Как ще се убиеш?“ „Не може, това е моята чест.“ „Остави, аз ще ти простя дълга.“ Поканва го да пие кафе. Казва: „Бързам, имам да правя и на друго място харакири.“

Сега трябва да имаме един нов светоглед. Какъв трябва да бъде този светоглед? Казват, че трябва да вярваме в Христа. Умрял един човек преди хиляди години. Вярваш, че Той е умрял, разпънали Го на кръста. Какво добиваш, че вярваш в кръста? Разбирам да направя опит и мене да разпънат на кръста. Че Христа Го разпънали, че Той е умрял, Той е опитал това. Я ние да сме на кръста, да видим как е тази работа. Заковават ръцете, краката. Ние искаме да станем християни, без да са ни разпъвали, и само оплакваме Христа. Ако ние при най-малката спънка, която се явява, не можем да издържим, ако при една болест окрякаме орталъка, какви християни сме били? Заболял го кръстът. Какво има, че те боли кръстът? Ще си починеш. Никога не си мислил за кръста – като те заболи, ще почнеш да го пипаш, ще обърнеш внимание на тези клетки. Колко време те са очаквали, че ще ги пипнеш, да мислиш за тях. Или заболи те главата. Ти никога не си мислил за нея. Главоболие, коремоболие, ревматизъм – те са Божествени блага. Да помислим за главата, за краката – да ги помилваме. Като те боли кракът, ще му направиш топла баня, ще го помилваш, ще го намажеш със зехтин. Често идват някои да ми се оплакват, но като влязат при мене, забравят за какво са дошли. Казват: „Имам много неща да ти кажа, но забравих.“ Казвам, много добре. Боляло го нещо, но престанало. Забравил какво го боляло. Казва: „Не ме боли сега, но се опасявам, като изляза оттука, пак да не ме заболи.“ Причината за болката е недоверие. Аз психологически така схващам. Когато има да даваш, хване те за ръката, стиска те, иска да каже: „На думата седиш ли?“ Ако е уверен сто на сто, държи хлабаво. Ако усеща, че кръшкаш нещо, хване те за ръката, казва: „Туй, което казваш, седиш ли на думата си?“ Хване те болестта и те пита: „Ще поправиш ли живота си?“ Ако знае, че ще поправиш живота си, отива си. Защото болестта е служител Божи.

При мене дойде един православен свещеник и ми разправи из своята опитност: сънува, че една сутрин при него идва един стар човек с бяла брада, хваща го, бутва го по челото и казва: „Едното ти око гледа надолу, а другото нагоре. Такива работи да не правиш. И двете или нагоре, или надолу. Но едното нагоре, другото надолу не бива.“ Като станал сутринта, на мястото, гдето го е бутнал по челото, останало една черна точка близо два месеца.

Болестта дойде, бутне те на крака и казва: „Тъй, както вървиш, не става тази работа.“ Бутне те на кръста: „Не става тази работа.“ Що са болестите? Болестта казва: „Така не можеш да живееш.“ Боли те главата? Не може така да мислиш, трябва да се поправи. Боли те вратът? Щом те боли вратът, то е символ на нещо. И главата е символ. Боли те сърцето – така не се живее, без любов не може, любов трябва. Що ви боли сърцето? Впрегни сърцето си в любовта, и всичката болка ще изчезне. Впрегни главата си в една светла мисъл, и веднага болката ще престане. Като ви заболи нещо, не тичайте да викате лекар. Аз се чудя как толкова години не сте разбрали смисъла на болестите. Като те заболи главата, направи едно угощение и кажи: „Днес ме заболя главата и затова правя угощение.“ Нека някой от вас да даде угощение за главоболие. Или заболи те коремът – направи едно угощение за коремоболието. Един да направи, е достатъчно. Не после да разправяте, че една наша сестра я заболял коремът и угощение дала, гледай ѝ ума. Ако една млада сестра и една стара сестра ги заболи коремът, нека да я пипне по корема, не е лошо.

Аз бих ви препоръчал един лек. Повикайте на угощение дванайсет сестри и покажете корема си. Нали така правите при лекаря. Като лекаря, нека и те да те пипнат. Писанието казва: „Ако някой е болен, нека да се съберат братя и сестри да го помажат.“ Дванайсетте сестри нека те пипнат по главата. Ще те излекуват. Трябва да се възстанови една вяра. Всеки един човек, който е направен по образ и подобие на Бога, от ръката му излиза лечебна сила, от очите му, от краката му, отвсякъде излиза тази сила. Всеки човек, без да

знае, носи лечебна сила. Викайте добрите хора, дайте им угощение, ще се лекувате. Ако викате лекар, викайте добър лекар – човек, който не е добър, не може да ти помогне. Любовта и обичта несъзнателно трябва да функционират в неговата душа. Ако искате вие да помагате, знанието не може да дойде без любов и силата не може да дойде без любов, и подмладяването не може да дойде без любов.

Трябва да оставим старите работи настрани. Трябва да оставим онова знание, като деца, когато сме пъплили по земята, то е минало вече. Да имаме знание, което е право. Казвам, да оставим всичко досега – онова, което сме имали, и да турим за основа любовта към Бога. Направете един опит: един ден да прекарате без смущения, като станеш, и светът да гори, ти да гледаш спокойно. Когато една дреха я перат с топла вода, трябва ли да плачете заради нея? Не. Когато една дреха е направена от азбест, трябва ли да се безпокоите, че тя ще изгори? Има дрехи, които не горят. Аз зная, дрехите на светиите не горят. Запали се, гори, но не изгаря. Нали може да боядисаш една дреха, без да я боядисаш? Ако турнете призмата и турнете слънчевия лъч през нея, тя може да боядиса нещо, без да го боядиса. Нещата, които се боядисват, без боята да остане там, то е хас боя. Хас боя е, която не избелява. Всичко онова, което се изменя, какво е? Казвате: „Едно време бяхме деца.“ Аз съм дошъл до убеждението, че животът, който от началото до края не остава един и същ по същество, по форма може да се мени, може милион форми да вземе. Той е реален живот. Мислим, че като стари сме по-умни, а като деца сме по-глупави. По същина не е така. Я вижте децата как вярват, ако майката или бащата кажат, че могат да поправят цвета или че всичко могат да направят. Детето вярва. Докато майката и бащата кажат първата лъжа на детето, то вярва. Но щом кажат първата лъжа, то вече не им вярва.

Та казвам, в много учения пазете се от много лъжа. Казвате: „Едно време имахме любов.“ В Евангелието, в Откровението е казано: „Понеже си напуснал първата любов...“ Да кажем, ангажират някого за учител – угощение няма да има там, работа се изисква. Учителят в отделенията на тия малките деца трябва да им разправи знания, да им открие буквите. Не е лесна работа. Или преподава в университета. Не е така лесна работа. Учители искат всички да бъдат. Или искаш да бъдеш някой офицер, войник или генерал? Тежка работа е. На бойното поле, там, ще жертваш живота си. Всички тия служби, с които се ангажираме, трябва да ги изпълним.

Някои от вас сега сте недоволни. Не една жена е като княгиня. Сега роптаете защо сте родени жени. Мъже и жени са направени по образ и подобие и сега питат човек мъж ли да е, или жена да е. С един крак ли да ходи човек, или с два крака? С една ръка ли да работи, или с две ръце да работи? Двете за човека е благословение. Едното никак не е пригодно за човека. Да бъде човек само мъж – то е непригодно. Да бъде само жена – не е пригодно. Двете са два полюса. Аз считам основа двете: функционирането на любовта като външен процес и функционирането на обичта като вътрешен процес. Без тия два процеса никаква деятелност – нито в ума, нито в сърцето, нито в душата, може да стане. Жената е един вътрешен процес. Мъжът е външен процес. Казвате: „Кой е по-важен?“ И двата са важни. Онзи, който преде вълната, или онзи, който донася вълната, е по-важен? Ако не донесат вълната, какво ще предете? Онзи, който преде, сам не може да донесе вълната, а онзи, който донася, той не може да я опреде. Значи единият донася, другият преде и тъче.

Вземете отношението, което ангелите имат. Ангелът представя ума на човека. Ний, хората, представяме сърцето. Нашата воля, това представя по-ниските животни. Ябълката те заставя да я ядеш; крушата те заставя да я изядеш; една овца те заставя да я острижеш; един камък на пътя те заставя да го вземеш; водата те заставя да я пиеш; въздухът те заставя да го дишаш – всичките неща ни заста-

вят, събуждат нашата воля да работим. Щом не признаваш, че имаш ум, не признаваш ангелите. Щом не признаваш, че имаш сърце, не признаваш хората. Този камък, като се наведеш да го дигнеш, той ще ти предаде нещо на тебе. В тия камъни, в тия дървета е скрита специфична Божествена енергия. И като се докосваме само до тях, тази енергия минава в нас. Ние, съвременните хора, имаме странни понятия. Ние считаме някои хора добре облечени, но даже и най-просто облечените, и те носят Божествена енергия в себе си. Един лист на едно дърво носи Божествената енергия. Тези мисли са лечебни.

Трябва да имаме един нов възглед. Някой път човек те гледа страшно. Защо те гледа страшно? Страшното е в тебе – ти не познаваш човека. Всеки човек, когото не познаваш, е страшен. Когато не знаеш една река колко е дълбока, ти се страхуваш. Щом знаеш, че е двайсет и пет сантиметра дълбока, лесно я прегазваш. Туй, което лесно прегазваш, никак не се страхуваш от него.

Сега, ако съберете трите епохи на човека – детето, което се е изправило вече на краката си, възрастния човек, който е възмъжал, и стария, който има сто и двайсет години – да ги накарате на една и съща работа, и да видите какви последствия ще имате, кой ще бъде по-отзивчив? Детето, като каже майка му: „Иди в градината“ – то ще иде, ще задигне ябълката и ще я донесе. Възрастния, като го проводиш, понеже и той има деца, ще занесе ябълката вкъщи, а стариям ще чака да му я донесат. И някой път аз наблюдавам хората. Детето носи на майка си, възрастният носи вкъщи, а стариям чака да му донесат. Гледам, мнозина от вас са остарели и чакате Христос да дойде и ви донесе нещо. Мнозина чакате ангелите с аероплан да ви занесат в оня свят. Аз бих желал да ме носят ангелите. Но бих желал, като тръгна от земята, сам да ида. Да вървиш с ангелите. Ще ми цитирате вие, че за Илия дошла огнена колесница, да си отиде Илия в оня свят. Намери, че оня свят не е за него. Той трябваше да слезе на земята, и да му снемат главата. Отиде с огнена колесница, но пак слезе долу. Човек, който отива в другия свят без любов, ще се върне. Човек, който отива без любов и без обич, ще се върне. Като тръгнеш с любов, ще впрегнеш краката си, ръцете си, очите си, ще пееш и ще вървиш, тъй както се върна блудният син при баща си. Той с файтон ли се върна? Като се върна, като дойде при баща си, баща му каза: „Този син е прокопсан, не иде с автомобил, но иде с онези благословени крака, които Бог му е създал, иде с благословените ръце, благословените уста и казва: „Аз направих една голяма погрешка, не съм достоен да бъда вече като твой син, но ме приеми като един от слугите си.“ Бащата разбра, че е научил нещо.

Сегашният човек се нуждае от вътрешно самосъзнание, че не е изпълнил волята Божия. Ако всинца бихте станали проповедници на любовта – да бъдете като горящи свещи, светът щеше да има друг характер. Всички станахте замръзнали ледове, никаква идея нямате. Казвате: „Нека се свърши войната.“ Кога ще се свърши? Мислите, като се свърши войната, да ядете и да пиете. После да се обличате, повече да спите, после да се жените, да раждате, да имате повече удоволствия. Затуй една мома, като възлюби един момък, ще повика ангелите – да дойде един ангел и да види ще го хареса ли. Ако го харесат ангелите, да се ожени, ако не, да каже няма да се жени. Момъкът, като хареса една мома, да вика ангелите – ако те я харесат, той да се жени. Една жена иска да си има дете, пак да повика ангелите – ако те ú кажат, да си има. Всичко значи, което ангелите не искат, да се откажем от него. Което те искат, да го направим. Или на прост език казано: всяко нещо, което любовта иска и което обичта иска, да го направим без всякакво колебание. Всяко нещо, което не е съгласно с оня велик закон на любовта, да се откажем от него. Няма по-просто разбиране. Всякъде турете само едно правило: туй, което правите, попитайте съгласно ли е с любовта. Ако е съгласно, правете го. Ако не е съгласно, не го

правете.

Казвам, ако не се роди човек от любов и обич, не може да влезе в Царството Божие. Казано е в Писанието: „Ако не се роди човек от вода и Дух, не може да влезе в Царството Божие.“ Изпейте една песен.

„Аз мога да любя“

Да направя мисълта си ясна. Виждам, че във вас остана една мисъл. Вие се стремите да бъдете външно добри. Не е лошо това, но то е Старият Завет. Новият Завет е вътрешно да бъдеш добър, не външно. Между вътрешно и външно няма съгласие, а трябва да се образува хармония между външно и вътрешно. Представете си, ако мен ме болят пръстите, ревматични са, и трябва да свиря на цигулка. Ръката ми трябва да бъде здрава. След като свиря, да съм доволен, да има резултати. Ако свиря на една публика, всички да бъдат доволни. Казвам, ако моите мисли не могат да ме направят весел, не могат да направят и обкръжаващите хора весели, мислите ми не са прави. Ако моите чувства не могат да ме направят весел мен и обкръжаващите да направят весели, и те не са прави. Ако моите постъпки не се отразяват добре върху мене и обкръжаващите, не са прави постъпки. Новата основа, която трябва да бъде, е да бъдем родени от любов и обич. Няма какво да спорим. Светът така трябва да умре. Каквото и да мислите, той трябва да умре. Решено е. Нови хора ще се родят. Не е въпрос за формата, но за същината. Външната форма трябва да се измени. Душата не умира. Имате една малка стая, не е ли хубаво да направите по-голяма, хигиенична, с добро осветление? Защо да не внесем Божествената светлина в нашето сърце, защо да не внесем Божествената сила в нашето тяло и каквото вършим, да се радваме? Сега страхуваме се, сгушим се. Трябва да бъдеш като търговец, който носи скъпоценни камъни. Покажи ги, продай ги хубаво. Кажи на човека: „Ако не го искаш, върни го.“ Кажете на другите: „Аз ви давам едно учение. Ако не го харесвате, върни ми го.“

Вие по някой път искате да ви хвалят хората. Опасно е похвалата, когато човек не отговаря. Казват: „Ти си голям цигулар, свириш“ или: „Ти си поет, ти си философ“. Опасна работа е. Казват: „Ти много знаеш.“ Казвам, какво зная? За слънцето нищо не зная. Какъв е порядъкът на слънцето не зная, какъв е порядъкът на месечината не зная. Какви са хората там, учени ли са? Не съм ходил, не съм посетил месечината и слънцето, не съм обиколил дори земята. Мнозина не сте били в Америка, Африка, и пък и земята не сте обиколили. Казва: „Ти си много красив.“ Колко съм красив? Още не съм толкова красив, че като минат ангелите, да се спрат да ме гледат. Ангелите минат, поглеждат, виждат дефекти, не съм както трябва още. Някой казва колко е хубава косата на някой човек. Гледам, свинска четина. Мен не ме радва такава коса. После гледам правия път. Жените имат прав път на средата. Когато видя една жена с път насред, мене ми прави впечатление. Гледам друга – разбъркана косата, няма никакъв път, объркани коси, нащръкнали. Ако ние не можем да турим един закон на нашите коси; ако ние не можем да турим закон на нашите вежди; ако ние не можем да турим един закон на нашите уста; навсякъде в тялото ако не можем да турим този закон, не зная какви реформи можем да произведем в света.

Отсега нататък трябва да изучаваме онова, което Бог е създал. Духът Божи постоянно ни пробужда, и ние съдим. Гледате, един човек иска да си хване слуга. Да бъдеш слуга от любов и обич, да слугуваш през целия си живот е едно нещо. Слушал съм някои да казват: „Имах едно време един слуга...“ Че и синовете му, и дъщерите му разправяха за този слуга и не могат да го забравят. Умен, всяко нещо прави навреме. Този баща е доволен от слугата си повече, отколкото от синовете и дъщерите си. Синовете и дъщерите искат бащата да работи и заради тях, а те да седят, да се измиват

хубаво със сапун миризлив, да бъдат хубаво намазани, хубаво облечени, с хубави обуща. А слугата работи. Ние досега сме чакали и само се въртим при Господа. Чакаме да изгрее слънцето и да донесе нещо. Гледаме благата, които то ни дава. То има слуги, които са му слугували много по-добре, отколкото ние, които минаваме за синове и дъщери на Бога. Сега желая вие да станете от тия синове и дъщери, които слугувате по любов, а не по закон. Някои правят бележки, но това не е слугуване. Някой път аз му кажа: „Кажи какво правиш?“ „Толкоз време търсим учител, и той не може да свири като учител.“ Ако бъдеш учител, бъди учител на свят. Ако шиеш, ший на свят.

Аз по някой път се спирам на една българска дума – „пи-ши“. Вие знаете какво значи. Но тя е направена от два глагола: „пи“ – пие вода, „ши“ – шие дрехи. Двете думи, съединени, станало пиши. Значи да напишеш нещо на книгата. Пишеш с мастило, имаш течно вещество – мастилото, имаш и игла – перото. Топнеш в мастилото, и започнеш да шиеш. Самата дума вече показва, че трябва да имаш течно вещество, игла, и с него да пишеш. Това значи пишеш. Ти не можеш да се научиш да пишеш, докато не се научиш да пиеш вода и да шиеш. Тогава ще се научиш да пишеш. Само чрез любовта и обичта ще се научите вие как да слугувате на Бога.

Сега аз вече наблюдавам – има доста голям успех между вас. Ще ви приведа факти. Взел съм триона да режа сухи дърва. Двама-трима идват и казват: „И ний ще режем, Учителю.“ Някой път съм взел стълбата, да бера плод. Другите казват: „Учителю, чакай и ние да се качим, да берем.“ Виждам, има едно пробуждане. Туй, което аз правя, и те искат да го правят. Желая туй по-често да става.

„Отче наш“

Трето утринно слово
11 октомври 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

ДА РАБОТИМ С РАДОСТ

„Добрата молитва“
„В начало бе Словото“

Ще ви прочета тринайсета глава от Първото послание към коринтяните. Да видим кое ще ви обърне внимание. Има една страна в тази глава, за която никога не сте мислили. Една дума има, на която никога не сте се спирали. Най-малката важна дума е. *(Учителят прочете главата.)* Любовта дълго търпи. Има защо – благосклонна е, богата е с любов, не се превъзнася. Когато човек се превъзнася, липсва му нещо. Изпейте песента за любовта.

„Аз мога да любя“

Животът е особен. Набожните хора сега чакат нещо набожно да им се каже. Добрите хора искат добро да им се каже. Музикантите искат нещо за музика да им се говори. Онези, които обичат красноречието, искат нещо красноречиво да им се каже. Вие сега сте тук събрани от разни факултети, от разни специалности. Какви ли не специалности има. Но една специалност, с която сега се занимавате, то е яденето. А пък за в бъдеще ще се занимавате с дишането. Сега дишането става произволно. Когато детето е в утробата на майка си, несъзнателно става яденето, то само има един маркуч, свързан с майка си. Хване цицката, и никак не я пуска, постоянно смуче. Ако го попитате какво прави, ще каже: „Смуча.“ „Какво научи?“ „Смуча.“ Дипломът е „Смуча.“ Има нещо, което вие, които сте стари, не знаете. Значи старата

истина, която детето е научило, да смуче. След като се роди от майка си, се отваря друга уста. В утробата на майка си не се храни с тази уста, храни се чрез пъпа, тъй е наречена – пъп. Сега се учите да ядете чрез новата уста. Един ден и тази уста ще се затвори. Тази уста ще стане пъп, ще се отвори друга уста. С първата уста детето се е учило на търпение и мълчание. Тогава детето смуче, нищо не говори, слуша, учи се. То следва Питагоровото учение. В Питагоровото учение учениците е трябвало по четири години да мълчат, а в тази система по една година има мълчание. В други школи има за две, четири, пет, шест години мълчание. Има мълчание и за през целия живот. Някои религиозни хора, като говорят, мислят, че това е вдъхновение. Правете разлика. Вдъхновението, това е най-чистото течение, което излиза от Бога, а пък обикновеното говорене, това са канали, напълнени с кал. Като говориш, то е кална култура. Някои мислят, че всичко е вдъхновение. Казват: „Ние по Бога говорим.“ Вдъхновението много рядко идва, то не иде всеки ден. Някои от вас може да възразят: „Защо да не иде?“ Може според вас всеки ден да иде, но колко пъти в годината може да имаме равноденствие в умерените пояси? Веднъж в март и веднъж в септември. Два пъти в годината има равноденствие. Ако си на северния полюс, слънцето изгрява само веднъж и залязва само веднъж. И един изгрев, и един залез имате. Ако сте в умерените пояси, имате триста шейсет и пет изгрева и триста шейсет и пет залеза. Защо е така, може да го обясните механически, но защо именно на северния полюс само веднъж изгрява? Ако на северния полюс си направиш къща с прозорци, те постоянно ще се менят – ще стават изток, север, юг, понеже слънцето се върти, върти се около хоризонта като спирала и слиза надолу. Ако си направиш една къща, от изток ще изгрява слънцето, после обикаля на юг, на запад и север. Постоянно се мени. Това има отношение с разумния живот. Ако си на екватора, там денят е дванайсет часа – в умерените пояси дните се увеличават. Като отидете към северния полюс или към южния, денят се увеличава, а на полюсите има шест месеца ден и шест месеца нощ. Имате приблизително два месеца изгрев, два месеца залез, два месеца греене на слънцето. Сега това е общо казано.

Вие искате набожни работи. Какво разбирате под набожна дума? Набожна дума е онази, която е абсолютно чиста. Мъчно човек може да говори набожно. Има думи, които са толкоз оцапани, щото никаква набожност нямат тия думи. Вие казвате аз. Знаете ли колко оцапана дума е аз? Ами знаете ли думата любов колко е оцапана? Тя е почти най-оцапаната дума. Щом почнеш да говориш за любовта, разбират това, което не е. Аз толкова дълго време съм чистил думата любов на български, и още не съм я очистил. Ако езикът на един народ не може да се очисти, не може да се въздигне. В българския език най-чистата дума е благост. Като кажеш благ, няма какво да мислиш друго, а като кажеш любов, какво ли не мислят хората. Ако кажеш, че младият има любов, мислят едно, ако детето има любов към майка си, тогава не се опетнява думата. Но ако един от шестнайсет до двайсет и една години обича, или кажем, че има любов, тогава хората мислят друго, разбират, че момъкът някъде кръшка. Като мине и види захарта в кутията, бръкне с двата пръста, взема си, скрие я в устата. Тя, като се скрие, вече не може да я върне. След туй казва: „Не съм турил нищо, виж в устата ми.“ Стопена е бучката. И в неговия стомах не може да се намери.

Та казвам, трябва поне да изучаваме научно. За да можеш да изучаваш научно един предмет, трябва поне по десет минути да мислиш върху дишането. Да мислиш на обед и вечер, преди да си лягаш, пак върху дишането. Сега най-малко хората мислят върху дишането. Мислят върху яденето. Върху яденето няма какво да се мисли. Какво ще мислиш върху яденето? След като ядеш, какво ще мислиш? След като изядеш храната, заспиваш. Има други слуги, които свършват тази работа. Има около десет милиона същества в човешкия

стомах, които са заети с храносмилането. Десет милиона, които мислят да приготвят храната, да я пречистят, да я пратят в белите дробове. Тия десет милиона души не сте ги сънували, имената им не знаете. Ако речеш да изучиш имената им, колко години ще ти вземе, да научиш десет милиона имена? Тебе ти трябват най-малко сто прераждания. Колко думи човек може да изучи в един живот? Ние, съвременните хора, казваме, че сме богати в речта. Някои имат богата реч. Казват, че Шекспир е употребил 15 000 думи. За Милтън казват, че е употребил 8000 думи, други по пет-шест хиляди, други по три-четири, а обикновените хора едва с 1200 думи си служат. Един човек, който си служи с 1200 думи, какво богатство има? Даже ако има две, три, четири, пет, даже и десет хиляди, какво богатство е това? Вземете даже такъв един богат речник, какъвто имат англичаните. Те имат двеста и петдесет корена, от които са произлезли всичките думи. Значи речта е като едно дърво, което се е разлистило, и всяка дума представя листо на това дърво. Онези, които са запознати с езиците, разбират този закон и са го опростотворили. Ние, както изучаваме, изучаваме резултатите. Вземете на български думата ми. Ми значи глагол. На турски имате думата ир, която значи добро. Има едно съвпадение. Върви един гръцки поп с кандилницата и пее: „И- и- и- и-... -и“, църковно пее. Носят след него един, умрял е. Един турчин казва на свещеника: „Папаз ефенди, на тебе е много добре, но на умрелия как е работата?“ То е един анекдот, едно съвпадение. Най-първо, трябва да проверим всичките съвпадения. Мислите ли, че всяко нещо, което на мен е приятно, е приятно и на всичките хора? Не. Веднъж ходих на екскурзия на Витоша и там наблюдавах един баща, който водеше своето малко момиченце. Бащата обича малкото момиченце и като се умори, той го тури на раменете, носи го. Веднага туй дете стана весело, разположено, говори. След като вървяха половин километър, на бащата дотегна. Снеха го. На бащата стана добре, на детето – не. Детето пак не е разположено, бащата пак го тури на раменете си, стане весело. И така, ту го турга, ту го снема, докато се качиха на Витоша. Казвате: „Този баща обича детето.“ Че го обича, така е, но прегрешение ли е, че го носи на раменете си? Да ви кажа законът какъв е. Туй дете, като седне с крака си на раменете на бащата, долу в бутовете действа съвсем друга енергия. Нисшите енергии на детето и висшите енергии на бащата влизат в стълкновение, и бащата го смени. Ти като носиш един човек на гърба си, може да ти дотегне. Ако искаш да се скараш с някой човек, качи се на гърба му. Той ще те намрази. Тази омраза ще дойде от самия тебе. Ти със своята задница, със своите бутове, като ги туриш на неговите рамене, ще се образува омразата в него. Ако искаш едно дете да те обикне, тури го на раменете. Ако можеш да му предадеш повече от своята енергия в раменете, туй дете ще те обикне. Туй са мои твърдения, вие не сте проверили дали това е вярно. Сега на вяра трябва да го приемете. Дали е така, или не, не знаете.

Вие можете да се лекувате. Бих ви дал един начин за лекуване. Мнозина от вас имат слаби гърди, и не знаете да се лекувате. Хората са мислили върху охтиката как да я лекуват, и досега не знаят как да я лекуват. Тази болест е от съвсем друг произход. Тия животинки, които образуват тая болест, са много користолюбиви. Те са като вълците, те са по-страшни от кобрите. Те не само носят отрова в себе си, но изядат човека, изядат дробовете. Вие вземете, най-първо, една стомна и ще идете да я напълните от най-хубавия извор. Може да е доста далече, на един-два километра. Ще напълните стомната и ще я турите на рамото. Този, болният, който ще се лекува, няма да пие тази вода, защото енергиите от тия бацили са се трансформирали и енергията от водата е минала в него, но тази вода ще я полее върху цветята. После ще се върне и ще иде втори път и ще тури водата на другото рамо. Сутринта ще иде два пъти и на обед два пъти, и вечерта два пъти – всичко шест пъти на ден. Онези от вас, които страдат, могат да направят опита, и в три месеца ще

видите какъв резултат ще имате. Лятно време този опит трябва да правите. Някои от вас може да имате резултат, някои може да нямат. Някой от вас ще каже: „Какво съм станал серсемин да турям вода на рамото? Ще ида при някой лекар.“ Че и лекарството, което ползва, има сила при вярата, ако вярваш в онова, което лекарят ти говори. То е вярата, която отваря елементите на онова лекарство, което ти дават, и тогава лекарството има свойството да пропъди болестта. Да ви кажа как се поражда болестта. Вземете образуването на холерните бацили. Като влязат в кръвта, те се размножават. И в какво седи отровата на бацилите? Понеже те се размножават чрезмерно бързо, с милиарди, оставят своите изверження в кръвта и тия изверження отравят човека. Знаете ли как са се лекували българите? Българите си представят чумата като жена и ходи отвън. Те мислят, че чумата я страх от вряла вода. И когато дойде чума някъде или холера, българите са ходили по горите, туряли са големи казани и са пиели топла вода. Сега да ви обясня по-модерно. След като пие вряла вода, тя размива онзи серум, с който се хранят тези бацили, и като се разреди, те нямат с какво да се хранят, престават да се размножават. Българинът е пил вода, за да спре процеса на холерата. И сега може да употребите същото лекуване. Топлата вода, като влезе в кръвта, ще разтвори храната и тия бацили няма с какво да се хранят. Има една физическа холера, пък има и една духовна холера. Казвам, при лекуването ти ще туриш врялата вода и от нея ще пиеш. Не давай на неприятелите, на ония, които са неприятели, не им давай нищо в тебе да ядат и да пият. Някои от тия бацили има, които са полезни. Влизат в кръвта и изядат туй, което е непотребно. Други има, като влязат, и започват да ядат същественото. Има някой, загнездил се е в някой мускул или се загнездил в кръвта или в мозъка, и оттам започват да правят своите жилища, тумори образуват. Лекарят трябва да отвори мозъка, да изреже и да се освободиш.

Всички казват, че трябва да вярваме в Бога. Казваме, че Бог живее в нас и че Бог всичко може да направи. Казваме, че Бог живее в нас, и имаме ревматизъм. И ревматизмът остава. Казваме, че Бог живее в нас, и имаме тумор. И туморът остава. Господ не може да живее в една глава, където има тумор. Господ не може да живее в едно тяло, където има язва. Господ не може да живее в едно тяло, в което има охтика. Господ не може да живее в едно тяло, където има кръстоболие. Когато тялото стане абсолютно чисто и свободно от всички болести, може да влезе Духът Божи и да живее. При сегашните условия размътен е умът ти, постоянно – по десетина пъти, се изменя умът, и ти казваш, че Господ живее в тебе. Казва: „Трябва да имаме ясна представа върху вътрешната чистота на ума и сърцето.“ Бог не пребъдва без чистота на ума и сърцето. Христос казва: „Ако Бог пребъдва във вас, Аз и Отец Ми ще дойдем и ще направим жилище във вас.“ Най-първо, трябва да пребъдва разумното слово. Казвате: „Има ли съвършен човек на земята?“ Няма съвършен човек. Човек, който живее на земята, не може да бъде съвършен. Човек на земята идва, да се усъвършенства. Когато някой на небето мисли, че е много съвършен, пращат го на земята, да се опита неговото съвършенство. Земята е място за добиване на известни добродетели. Най-великите същества ги пращат тук, за да добият нещо.

Сега правите другото възражение, казвате: „Защо Господ направи света така?“ Аз ви отговарям: Господ е правил света много пъти по различни начини. Сега пък го е направил такъв. И този начин няма да бъде последният. Животът, който сега имаме, никога вече няма да мине по този път. В цялата вечност през туй място, гдето сега минаваме, няма да минем вече. Този живот, който сега живеете, никога вече няма да го живеете. Той ще бъде за вас като детинство. Например сега къде е вашето детинство? Човек минава детинството, минава младенческия път, влиза във възрастния път, а някои са дошли в стария път. Някои са в средата,

някои са в началото, а някои в края. Назад да се върнат, не могат. Нали сега поддържаме, че човек може да се подмлади. Говорили сме за подмладяването, но не знаете процесът на подмладяването как става. В един стар път не може да се подмладиш. Стария път трябва да го извървиш. Много пъти си се подмладявал и много пъти си остарявал. Представете си, по земята е само равнина, но тя не може да бъде едно поле, една равнина – има и хълмисти места, има и високи върхове. Тия високите върхове аз ги наричам начало. Когато човек слиза от върховете, той е млад. Като слезе в полето, той е възрастен и като започне пак да се качва към върховете, той е стар. Защо в старини трябва да се качи? Ако не се качи на върха, не може да се подмлади. Като започне да слиза на другата страна на този връх, тогава е подмладяването. Остаряването е качване нагоре, слизането е подмладяване, а животът в полето е възрастният. Защо е така? И как трябва да бъде другояче? За да има движение, трябва да има разнообразие в почвата. Ако почвата е хоризонтална, няма да има никакво движение. И земята, като се върти, тя е валчеста, и дава подтик на движението. Ако беше само една равна площ, нямаше да има движение. Тя, като е валчеста и се върти около себе си, дава подтик на движението. Някои казват: „Аз се моля на Господа.“ Учение трябва. Молитвата е разговор с Бога, да се учиш. Какво ще разправяш на Господа: „Гладен съм.“ Веднъж Му кажеш, всеки ден Му казваш: „Гладен съм.“ Триста шейсет и пет дни по три пъти на ден казваш, че си гладен. И близо хиляда пъти в годината Му казваш: „Гладен съм.“ Колко пъти си повторил думата любов през годината? Разправят за един, който обичал една мома и първата година ѝ дал три хиляди целувки. То е любов. Като целунеш, казваш: „Обичам те.“ На втората година ѝ дал две хиляди, на третата година хиляда, на четвъртата петстотин, на петата сто. Най-после, като дошъл в една година, ѝ дал една целувка. А най-подир дошъл в положението, че в десет години една целувка ѝ дал. Това е статистика. Защо се целуват хората? Една потреба е. Човек трябва да знае кога да употреби целувката. Ако често се употреби целувката ненавреме, какво става? Ръцете са за работа. Но същевременно ти не можеш да бъдеш справедлив човек, ако не си развил ръцете. Ако искаш да бъдеш справедлив, трябва ръката ти да е добре развита. Ръката ти ще те научи как да бъдеш справедлив. Ако пръстът ти не е добре сформируван – във всеки пръст тече особена енергия, ако те са добре сформирувани, ако първата става не е добре сформирувана, тя означава материалистическото разбиране, втората става означава духовното разбиране, а третата – умственото разбиране. Първият пръст, показалецът, има съвсем друго разбиране за света, средният пръст има друго разбиране, третият пръст – трето разбиране, а палецът съвсем другояче разбира света. Показалецът разбира какво нещо е човешкото достойнство, той пази човешкото достойнство. Човешкото достойнство се намира отзад на главата, не е отпред на главата. Човешкото достойнство е като един остен – като впрегнеш воловете, постоянно трябва да има нещо да ги подбужда. Човешкото достойнство е турено на място. Някой човек не обича да лъже, той казва: „Мен достойнството не ми позволява да лъжа.“ Следователно, ако някога не лъжеш, това може да произлиза от палец, показалец – дали този пръст употребява достойнството. И от този пръст можеш да знаеш как ще употребиш човешкото достойнство. Малкият пръст е секретар на палеца, малкият пръст показва как си употребил енергията. Малкият пръст също показва как си употребил енергията на средния пръст и как си употребил енергията на третия пръст. В третия пръст са заложени музиката и всички изкуства. В средния пръст е вложена справедливостта, в първия пръст е обходата. В палеца е Божественото, в палеца е обичта и любовта. Той представя идейното, Божественият свят е този палец. Това може да се приложи в педагогиката. Вие по някой път не знаете какво да правите с пръстите си. Вземете да пишете. В писането вие

облагородявате вашата личност, чувствата облагородявате, справедливостта облагородявате и проявата на любовта. Защото, когато вие пишете, с трите пръста хващате. Някои от вас не искат да пишат. Измежду музикантите най-малко лъжци има, най-малко престъпници в музикантите има и най-малко убийци. Като свирят, те постоянно упражняват пръстите си, те развиват хубавото в себе си. Защо трябва да свирите? Вие, като свирите, развивате пръстите си, развивате хубавото във вас. Може да свирите на пиано, може да свирите на цигулка, на арфа, на какъвто и да е инструмент. Вие, като свирите, привличате сили от Божественото свят. Някой казва: „Аз не обичам да пея, не обичам да свиря.“ Много назад си останал. Ако някой от вас иска да свири на пиано, а пък няма пиано, нека вземе една дъска и с пръстите си да свири по нея. Ще кажете: „Това е детинска работа.“ А да се скарате с вашите съседи и да им говорите какво ли не, това е научно. Че такова едно упражнение струва много повече. Ако напишете някоя статия неверна във вестника, това ли е по-ценно? Такова едно упражнение струва десет такива статии. Такова едно упражнение струва десет ваши караници. Ако правите това упражнение и свирите, вие ще бъдете три пъти по-здрави, отколкото сте сега. За да си купите едно пиано, ви трябват най-малко 20 000 лева, а така със 100 лева ще имате едно пиано. Много музиканти има, които се тревожат по единствената причина, че искат да обърнат вниманието на хората. Пък аз може да ви дам един ден концерт на такава дъска, и да видите колко хубаво излиза свиренето. Ще пея и ще акомпанирам на дъската. Аз много зная да свиря на такава дъска. Вие можете да кажете, че това е залъгалка. Те са неща, които съм проучвал, правил съм опити. Ако това приложите в бъдещото възпитание, хиляди мъчнотии, които сега имате и които ви спъват, ще изчезнат. Казваме, че Бог ни е създал пръстите. Някой път дойде някоя болест, и ти хванеш пръстите си – то е добро. Или дойде някоя мъчнотия, хвани пръстите си. Ако вдигнете ръката си и по всеки пръст прекарате ръката си, вие можете да се ползвате. Вие там имате един ключ за лампите. Като завъртите ключа, ще загаснат. Ако го завъртите втори път, ще светнат. По някой път, като прекараш ръката по пръстите си, можеш да затвориш светлината, а друг път можеш, като прекараш ръката по пръстите си, и да отвориш светлината, защото, когато пипнем пръстите си, ще престане енергията. Има време, когато пипнеш, ще светне, ще потече енергията. Не е всякога еднакво. Някой път, като хванеш пръстите си, ще дойде светлината. Някой път, като хванеш пръстите си, ще дойде тъмнината. Същият закон е: не може цяло денонощие слънцето да свети. Слънцето, което е изгряло, залязва. Та казвам, трябва ни знание. Някой път у тебе се зароди желание да хванеш палеца на лявата ти ръка с дясната, хвани го. Като изчезне това желание, пусни го. Защото във всяко желание ти ще добиеш някакво благо. Пръстите са направени от Бога. И трябва да бъдеш в общение с възвишеното и благородното в човека. Съвестен трябва да бъдеш. За да обичаш красивото и хубавото, трябва да бъдеш с него в отношение. За да имаш отношение към хората, трябва да имаш мъдростта, която хората имат.

Сега религиозните хора имат една полза – поставят ръцете си една срещу друга с допрени пръсти или пък, като се молят, вдигат двете си ръце – с длани нагоре. Защо ги турят така? Когато ги съединяваш двете си ръце, ти съединяваш в себе си принципа на любовта и обичта на Божественото свят, съединяваш ангелския и човешкия свят в двете си ръце, съединяваш двата полюса и отправяш ума си към Бога. Бог е закон на единство. Ако ти се молиш на Господа с отворени ръце, ти искаш Господ да ти даде. Когато искаш да дадеш на Господа, тогава допираш двете си ръце. Някой вдигне ръцете си, и казва: „Дай, Господи!“, но не можеш всякога така да се молиш. Когато вдигнеш двете си ръце нагоре – с длани нагоре, това е отворена чаша. След като се напълни чашата, ще я обърнеш надолу. Когато се молиш с допрени пръсти и нагоре

отправени, това е обърната чаша надолу. След като излееш всичкото, ти пак ще обърнеш ръцете си нагоре, да искаш пак. Вие наблюдавате себе си. Някой път говори ли някой, вие се дразните и искате по-скоро да си замине. И колкото по-скоро искате да си замине, в него се заражда желанието по-дълго време да остане при вас. Дойде някой гост, заседне се, тебе ти е неприятно, не смееш да му кажеш: „Иди си.“ Колкото ти желаеш да си иде, той седи, като че ли е закован за стола. Ако англичанинът е дал обещание, и има гости, ще остави гостите и казва: „Господа, аз имам ангажимент“ – и излиза, оставя ги вкъщи. Ние, българите, ще гледаме да ги изпратим навън или най-после ще каже, че има ангажимент и трябва да излезе. Разправяха ми един анекдот. Той бил един виден държавник. Когато някой се заседявал дълго, той направял една малка игла на стола отдолу, която дърпал с конец. И той като дръпне конеца, иглата боцне госта и той подскочи. След като го бутне десетина пъти, става и казва: „Аз ще си ходя вече.“ В нас трябва да дойде онова възпитание да чувстваш, да знаеш колко време да седиш. В българина времето е твърде слабо развито. Веднъж ме постави един на едно голямо изпитание. Един господин, Тенекеджиев се казваше, хасъл на тенеке мяза, казва: „Господин Дънов, само за пет минути.“ Казвам: „Ама ще си държиш думата.“ Влезе, то беше на „Опълченска“ 66, три часа ми дрънка. Цялата Библия изреди, като започна с Битието и свърши с Откровението. И като говори три часа, рекох: „Има ли още нещо да ми кажеш?“ „Нямам.“ „Хайде да излезем да се разходим.“ В повторението на нещата нищо не се печели. Казвате: „Да обичаме, да се любим.“ Ти кажи, и го направи. Ама тъй казал Илия, тъй са казали пророците, тъй е казал Йеремия, че Адам какво казал. Много добре, Адам тъй казал, туй направил, онова направил, Господ това направил, онова направил. Говорете нещо ново. В българина харесвам – една хубава черта има: като дойде гост, от скоро смляно брашно ще опекат прясна погача, после ще извадят прясно сирене. Та ви казвам, печете пресни погачи. Не изваждайте стар петмез. Всички ние остаряваме от еднообразие, повторение на нещата, какво са казали едно време, какво е казал Господ. Нямам нищо против. Но Господ от памтивека не е престанал да говори, и сега говори. Но Господ ще ни пита: „Какво приложихте?“ Казал Христос: „Отречи се от себе си.“ Ами аз от какво съм се отрекъл? Обичам да пия винце, обичам да нося хубави обуща. Но тия хубавите обуща идат от кожите на млекопитаещите, от туй не съм се отрекъл. Обичам да нося хубава шапка, но тази шапка е направена от вълната на овцете.

Та казвам, трябва да дойдем до нормалния живот. Детето трябва да живее като дете. Юношите трябва да живеят като юноши. Възрастният трябва да живее като възрастен и старият като стар. Това са необходими неща. Но да прекараме в старчество, това не е според Божествения закон. Да прекараме целия си живот в младенство, не е Божественият живот. Да живеем целия си живот като възрастни, и това не е в Божествения живот. Ние трябва да минем не само тия четири епохи, но седем епохи в човешкия живот. Тия епохи имат повишение и понижение. Животът има гами. Има гами на старите хора; има гами на младите хора; има гами на възрастните хора. За в бъдеще ония, които се занимават с музика, като дойдат при един стар човек, за да се подмлади, ще му свирят с една младенческа гама. На едно дете, в което искат да събудят тия енергии на мисълта, ще свирят на старческа гама. Не тъжна песен, тъжните песни не са стари. Старият човек мисли, вие седите и мислите, че обичате някого. Тази обич ето в какво седи: обичта може да бъде както когато ръцете ви са отворени нагоре – с длани нагоре, или пък обичта ви може да бъде както когато ръцете ви са с опрени пръсти нагоре – една срещу друга. Като обичаш някого по единия начин, казваш: „Ще ми дадеш.“ Като обичаш някого по втория начин, казваш: „Ще вземеш.“ Детето иска да прегърне майка си, иска да вземе. И майката иска да го прегърне. И майката иска да вземе, и детето иска да вземе.

Детето прегърне майка си – вземе. И майката, като прегърне детето, взема. Майката взема излишното, което не е потребно за детето. И детето взема излишното, което не е потребно за майката. Децата са много големи психолози. Щом някой човек взема повече от детето, дава по-малко – то ревне. Някой път, като прегърнете някое дете, и то плаче, значи по-малко давате, повече вземате. Децата бягат от такива хора. Децата бягат от користолюбивите хора. Гледайте децата кого обичат. Говоря за онези деца, които не са покварени, които носят чиста вода, не мътна.

Ред години ме слушате и аз виждам, че с течение на времето, наместо да станете по-чистосърдечни, вие по-напред бяхте по-искрени, сега се преструвате повече. По някой път ви наблюдавам вкъщи. Вкъщи сте свободни. Като излезете вън, сте други. Човек трябва да има еднаква обхода. Човек трябва да бъде искрен. В душата си трябва да бъдете искрени, не трябва да имате външна маска. Пък не трябва да бъдем и много отворени. Хубаво е по някой път да затворите погрешните мисли, но всички погрешни мисли трябва да се изправят. Понеже светът, в който отиваме, се нуждае от най-сладките плодове, а не от нашите гнили плодове. Светът, в който отиваме, се нуждае от нашите хубави мисли, от нашите хубави чувства. Светът, в който отиваме, се нуждае от нашите чисти тела, от нашите чисти умове. Бог се нуждае от чистота. Не трябва да бъдем чисти за хората, а чисти за Бога. После имаме една много трудна задача. Сега не сме отговорни само ние. Хиляди поколения, които са минали, са ни оставили едно наследство – не толкоз благоприятно. Има много неща, които ние изплащаме. Някой път мозъкът е образуван от деди и прадеди и докато го организираш да работи Божията благодат вътре върху него, е трудна работа. Та казвам, понеже сме в една епоха на ликвидиране на света, вие мислите, че светът е лош. В какво се състои лошевината на света? Мислите ли, че когато се убиват милиони хора, че хората са в едно нормално състояние? Казвате: „Убили 10 000, убили 50 000.“ Не можете да влезете в ония страдания на 50 000 майки, които плачат, на 50 000 бащи, които плачат, на 50 000 сестри и братя, които плачат, на 50 000 приятели, които плачат. Вие считате, че ще дойде мирът. Ако един човек каже няколко неестествени думи, го осъждат. В сегашното право, ако кажеш нецензурни думи, може да те осъдят за шест месеца. Като дойдем в обществения живот, никой не те наказва, като извършиш престъпление, даже го възнаграждават. Като гледам хората, като изучавам техните глави, техните черепи показват какъв живот са водили. Цялата литература ни показва какви са човешките глави – не само сега, но преди хиляди години как са живели. Тази литература трябва да я преобразим. Някой път ти си неразположен, мразиш някой човек. Защо го мразиш? По единствената причина, че той е взел нещо от тебе. Каже ти една хубава дума – обичаш го, каже ти обидна дума – мразиш го. Образувал сянка някъде, или не ти дал почитание както трябва, ти го мразиш. Не че това е лошо, но казвам, ако всинца знаем тъй да живеем, че да не предизвикваме омразата в хората, дойдеш до някой човек по-близо, някой път се отдалечиш повече. Нали някой път пускат кръв, ето за какво служи кръвта. Трябва милиони хора да измрат, да изтече кръвта, и тази кръв служи за очистване греховете на хората. Хората трябва да измрат по единствената причина за умиване на греховете. Както е потребна водата, да се изперат дрехите, както е потребна водата, за да се полеят цветята, така по някой път, ако вършим малки престъпления, има нужда от кръв за чистене. Понеже престъпленията са големи, милиони хора трябва да измрат, за да се очисти от престъпленията, да може да живеем. Всичките хора, които измират, стават изкупление за миналите престъпления. Трябва да знаете, че вашите деди и вие, каквито престъпления сте направили, ще дадете доста кръв, докато се очистите. Страданията показват, че доста кръв трябва да се даде за очистване на престъпленията.

Бъдещата религия ще даде известни знания, да знаем как да се държим хигиенично, да дишаме дълбоко. Дишането е процес на чистене. Яденето е процес на чистене. Ти, като ядеш, внасяш храна, която очиства. Ти, като мислиш, и то е процес на чистене. Като работиш, като обичаш, и то е процес на чистене. Ние сме още в процеса на чистенето. Едва за в бъдеще ще започнем да живеем, ще вкусим от плодовете, които сега образуваме. Ако живеем добре, един ден ще вкусим плода на собствените си дела. Нашата мисъл ще бъде красиви плодове, от които самите ние ще се храним. Нашите чувства ще бъдат красиви плодове, от които ние сами ще се храним. Сега ние се храним с плодовете, които ангелите са образували. Ние се храним с този излишък, който те са оставили.

Та казвам, сега в какво се състои молитвата, вие не разбирате дълбокия смисъл. Как ще се молиш на Бога, как ще изкажеш думите? Ако ти не поемеш дълбоко въздух, не можеш да говориш. Най-първо, ще поемеш въздух, и тогава ще почнеш да говориш и с този въздух ще кажеш каквото искаш да кажеш. Ако не поемеш въздуха, нито една дума не можеш да кажеш. Един човек, който иска да се моли правилно, той трябва правилно да диша. Един човек, който иска правилно да се моли, той трябва правилно да яде. Един човек, който иска да се моли добре, той трябва да ходи правилно. Ако не ядеш правилно, ако не дишаш правилно, ако не ходиш правилно, ако не мислиш правилно, не можеш да се молиш добре. Всички тия процеси трябва да бъдат правилни. В Божествения език всяка дума трябва да има едно значение. Като кажеш „любов“, трябва да знаеш какво разбираш. Като кажеш „любов“, целият външен свят се отваря, то е най-блаженото състояние, в което можеш да се намериш. Като кажеш „обич“, това е най-блаженото състояние, в което можеш да се намериш. В любовта нещата се посаждат, в обичта зреят, а в истината, когато говорим, разбираме всички неща и ги опитваме. Истината е процес на опитване процесите на любовта и знанието. В истината опитваме онова, което Бог е създал.

Вие четете Библията. Срещал съм хора, които знаят цялата Библия. Аз считам, че това е много просто знание. Аз зная една Библия, която е написана на деветстотин такива томове като тази Библия. За в бъдеще ще четем тази Библия, в която е написана историята за създаване на света не тъй, както Мойсей го е описал. Това описание е детинска работа. Някой музикант изсвири една симфония на Бетховен. Трябва да бъдеш тогава там, да знаеш как се е свирила симфонията. Казват: „Много хубаво я изсвири.“ И ти ще трябва да видиш колко инструмента има, колко време са се упражнявали и като свирят, какъв ефект ще произведат. Има една Библия, която сега живее, и не в такива картини както еврейските – мъртви. Тази Библия са живите хора. Всеки един от вас е лист от тази Библия. Когато дойдете при някой човек, четете от живата Библия. В тази Библия Христос казва: „Гладен бях, не Ме нахранихте, в затвора бях, не Ме посетихте.“ Той говори за живата Библия, за живите листа, върху които е написано. Трябва да четем хубавите неща, които Бог е написал. Сега вие ще кажете: „На другото прераждане.“ Оставете другото прераждане. В другото прераждане друго има да се работи. В туй прераждане се научете да живеете добре. Често ви питат някои: „Какъв съм бил в миналото прераждане?“ Вземах един актьор – какъв е бил преди пет години, когато е постъпил в операта. Важни или прости роли е играл? Най-простите, после започнал да играе по-важни. В миналото сте играли много прости роли, сега имате да играете важни роли. Някои мислят: „Какъв съм бил в миналото?“ Учил си се да махаш с опашка. „Какъв съм бил в миналото?“ Махал си опашката си като слон, вдигал си хобота, слагал си го. Не мислете, че туй махане е безсмислено. В сегашния живот, когато животното си маха опашката, то е радостно. Щом подвие опашка, то не мисли. Щом се сплаши, завие опашка. Щом си върти опашката, то мисли. Щом мисли човек добре, на място е. Щом не мисли, зле е.

Та казвам, като седнете, яжте с любов, дишайте с

любов, мислете с любов, чувствайте с любов. Тогава идете при другия процес – яжте с обич. Какво значи да ядете с любов? Аз ще взема хляба и ще ида при някоя бедна вдовица. Ще ѝ го дам, тя ще яде, и ще я гледам. Това е любов. Ще ида при някой мой приятел, който ме обича, ще сложат трапезата. Аз ще ям, и той ще яде. Като ям при вдовицата, от хляба, който има, и аз мога да взема малко. Този хляб го ям с любов. Да споделиш, да занесеш, че тебе да ти е приятно да вкусиш от плода на лозето. То е любов. Любовта носи много хубави работи. Ще идеш при някой свой приятел, ще занесеш най-хубавите мисли, ще занесеш най-хубавите чувства, най-хубавите постъпки. В който дом да влезете, занесете най-хубавото, което Бог ви е дал. На всички да го занесете. От онова, което Бог ви е дал, да дадеш от него на другите хора, като направиш другите хора съпричастници на Божественото, което е в тебе. Тогава Божието благословение иде. Бог обича онези, които предават Неговата благост, Неговата милост, които стават проводници. Казвам, старайте се да бъдете проводници на Божествената любов. Не се бойте, че ще изгубите любовта. Много сте страхливи. Колкото повече даваш от любовта си, повече приемаш. Колкото по-малко даваш, по-малко приемаш. Законът е такъв. Не да бъдете разточителни, но щедри. Даваш изобилно от обичта, изобилно приемаш.

Та, което е новото от тринайсетата глава на посланието на апостол Павел, то е още една деветстотна, още е нищо. Един ден ще направим опит. Сега не можем да го направим. Някой е стар. Само като го погледна, веднага той ще бъде млад, на деветнайсет години. Подмлади се сърцето му, подмлади се мозъкът му, подмлади се стомахът му. Как стана, няма да знаете. След като живеете петдесет-шейсет години, пак ще остареете. Ако отвън ви подмладят, е хубаво. Но трябва да знаете процеса на подмладяването. Писанието казва: „Които чакат Господа, тяхната сила ще се обнови.“ Които сега Го чакат, главата им побелява, прегърбили са се, казват: „Ще идем в онзи свят.“ Той вече е роб. Казва: „Ще идем в онзи свят.“ Не се отива в онзи свят. Като младия син, какво казва на баща си. Казва, че не е вече достоен да се нарече негов син. Казва: „Тамко, като бях при тебе, не обичах работата. Сега се научих да работя.“ Сега ще се върнем при Господа да Му кажем: „Господи, досега не сме работили, сега ще работим. Досега не сме били свободни, сега със свобода ще работим.“ Под думата истина ние разбираме истинското продължение на любовта в Божествения свят, в ангелския свят и в човешкия свят. Това значи истина – да приложиш любовта в Божествения свят, ангелския свят и човешкия свят.

Да работим с радост за името Божие. Да работим с радост за идването на Царството Божие. Да работим с радост за изпълнението на волята Божия.

„Отче наш“

Четвърто утринно слово
18 октомври 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

УЧИТЕЛ МОЙ

„Добрата молитва“
“Аз мога да любя“

Ще прочета двайсет и трети псалом, тъй както е писан. Ако бихте го чели другояче, бихте го чели сега. За деца е писан. И понеже вие се готвите за малки духовни деца, затуй вие ще го съчините наново. *(Прочете го.)*

„Духът Божи“

Най-първо, когато малките деца постъпват в училище, нямат думата, нямат никакво мнение. Каквото им каже учителят, го слушат. Обаче когато се запознаят с буквите, учителят ако направи погрешка, веднага ще го коригират. Казват: „Господин учителю, тази буква не се пише така.“ Ако сега учите български, ще го коригирате. Но ако учите английски, как ще коригирате? Научите английски, ще коригирате по английски. Ще кажете: „Не се пише тази дума така.“ Когато преподават френски, там мълчите. Като научите френски, ще си давате мнението.

Сега трябва да изучавате духовния език. Вие сте духовни хора, но от духовния език много малко знаете. Учили сте аритметика, математика, но ако ви зададат въпроса що е точка или математическа точка, или що е математическа права линия, или що е математическа плоскост, или какво е триизмерен свят, какво бихте казали? Може да кажете, че правата линия се образува от точката. Точката от що се образува? Две точки, които са перпендикулярни на себе си, дават правата линия. Давам едно ново определение. Две прави линии, които са перпендикулярни на себе си, дават плоскост. Две плоскости, които са перпендикулярни на себе си, дават куб. То не е според сегашната математика. В една сфера точката е перпендикулярна на всички точки в сферата. Те са тъмни работи, които нямат никакво отношение. Но в духовния живот всеки един човек, ако не е перпендикулярен на себе си към някоя друга точка, той няма отношение. Казвате: „Той не се отнася с мен добре.“ Те не са перпендикулярни на себе си. Двама души, които не са перпендикулярни на себе си, не могат да дадат права линия. Защото правата линия се образува от две точки, които са перпендикулярни на себе си. Две линии, които са перпендикулярни на себе си, дават плоскост. В света това е едно общество. Едно общество, ако не е перпендикулярно на себе си, ако не е перпендикулярно в прав ъгъл, не може да образува плоскост.

Сега казвате, че Господ тъй казал. На какъв език говореше Господ? На български език, на английски език, на санскритски език. Всички езици са преводи. Кой е превеждал и как? Мнозина, които превеждали Божествения език, не са разбирали математика и геометрия. Ето аз какво подразбирам. Човек, който не може да разбира, не може и да приложи. Човек, който разбира, всякога го прилага. Човек, щом разбере нещо, в две посоки ще го приложи: или като добро, или като зло. По-ясно да ви кажа, че да може да го приложите. Вие говорите за любовта. Любовта е още непонятна за хората. Какво нещо е любовта всъщност, то е непонятно за вас. Някой път вие имате някакво разположение вътрешно в сърцето си. И това вие го наричате любов. То е отражение на любовта, защото любовта е нещо реално. Защото ти не можеш да говориш, че обичаш един човек или че всичките хора обичаш. Да допуснем, че обичаш един човек повече от другите. Защо обичаш едного повече? Защото ти дава повече. Обичаш едного по-малко, защото ти дава по-малко. Обръща повече внимание на тебе, обичаш го повече. Обръща по-малко внима-

ние, и го обичаш по-малко.

Какви са другите подбуждения? Детето обича майка си, защото му дава обич. Обичаме Бога, понеже Той ни е дал. Сега, да кажем, вас ви предизвикват да докажете има ли Господ, или няма. Или ти кажат: „Обичаш ли този човек, или не?“ Как ще го докажеш? Любовта не се вижда. Как ще покажеш, че го обичаш? Тя е нещо невидимо. Туй, което изпълва цялата вселена – любовта, нито се дели, на нищо не става. Всичко прави, а тя еднакво прави. Всичко от нея излиза, всичко прави, а пък тя никога не се изменя. Казва: „Мене не ме интересува дали някой ме обича, или не. Какво ме интересува?“ Казваш: „Аз не се интересувам за неговата любов.“ Да кажем, аз съм гостилничар. Ти три дена си гладувал. Как ще се интересуваш, ще се покажеш любезен, ще искаш моята любов.

Представете си, че продавам въздух, пък имате нужда от въздух. Казва: „Не се нуждая от любовта.“ Ще се нуждаеш, и оттатък ще минеш. Задушаваш се. Нуждаеш се от светлината. Трябва да ме обичаш, другояче не давам. Трябва да дадеш пари, да ти дадат свещ. Сега петнайсет лева струва една свещ. Сега, вие като нямате електричество, по петнайсет лева на вечер скъпо ще ти струва.

Вие казвате: „Това са елементарни работи. Какво има в оня свят?“ Оня свят е като този свят. Ако един от вас иде в оня свят, нищо няма да види: нито ангели, нито светии. Ще види хора, подобни на него. Като влезе в другия свят, той ще се привлече от такива хора, какъвто е той. Каквато е неговата разумност, такава разумност ще привлече. Волът ще привлече волове, мравката ще привлече мравки, свинята ще привлече свини, рибата ще привлече риби, птицата ще привлече птици. Представете си земния край. Като дойде птицата, какво ще прави? Тя сегиз-тогиз ще ги гладе, ще хвърка с тях. Аз не искам да ви обезсърчавам. Вие се радвате на това, което не разбирате. Туй, което не разбираш, на него ще се радваш. Туй, което разбираш, оставяш за себе си. Туй, което не разбираш, към него ще се стремиш. Туй, което ние не разбираме, има по-напреднали същества, които го разбират. И следователно целият свят е пълен със същества, които нас не ни виждат. Мравите виждат ли човек? Не го виждат. Те по главата му се качват, в къщата му влизат, но никога не го виждат. Лицето на човека не са видели. Те казват, че той е една голяма мравка. Те нямат едно истинско понятие за човека, че знае да свири или че има религия. На мравите, като им поговорят за слънцето, страшно им се вижда, че има такова голямо слънце.

Сега Писанието казва, че Господ е Пастир мой. Господ не може да бъде в този смисъл пастир, както един овчар е пастир на овцете. Ако кажа: „Господ е Учител мой.“, кое е по-добро да кажа, че е пастир мой или че е учител мой? Ако е пастир, носи тояга, уроци не преподава, само пасе говедата. Води ги да пасат трева и да пият вода. Както казва псалмопевецът, на зелени пасища да бъдат. Какво учат овцете? Може би изучават ботаника? Виж, там са специалисти по тревите. Изучават и водата. Изучават донякъде и въздуха, изучават и светлината. Пък изучават и характера на вълците.

Сега вие, след като ви се говори, ще запитате: „Какъв е смисълът на говоренето?“ Във всяко едно говорене трябва да има близка цел, която трябва да се реализира. Цигуларят, който носи цигулката, защо я носи? За да се учи да свири. Понеже със свиренето развива своя слух. Ако нямаше говор, ако нямаше свирене, ако нямаше промяна на човека, би се атрофирало неговото ухо. Следователно, за да не се атрофира, трябва му песен, трябва му свирене, трябва му духане на вятъра, разни звукове да слуша, за да се развие ухото му. В неговото съзнание да стават известни промени. Да разбира отношението на тези звукове.

Помнете, че в тия времена, когато псалмопевецът е писал, хората са се намирали в много големи противоречия, в много големи изпитания. Сега тия изпитания са се отдръпна-

ли. Злото е излязло на повърхността на живота. Тогава злото е било на самия живот. Сега злото е на повърхността, тогава злото е било невидимо. Гледам, вземете простия пример: купувате хубава стомна. След като седи една седмица, строшавате стомната, стане ви малко криво. Че какво ви дава повод да ви бъде мъчно за стомната? Този, който я счупи, може да му кажете някоя неприятна дума. Защо не внимава? Може да се намерите в положението на Настрадин Ходжа, който веднъж, като се качил горе на къщата, да я покрива, било влажно времето, хлъзнал се и паднал. Изкълчил си крака. Питали го: „Как падна? Защо не внимаваше?“ Разправил на едного как се качил и как паднал, разправил на други и като го питали мнозина, най-после казва: „Абе, между вас няма ли някой, който да е падал, да знае как се пада?“ След като им казал как паднал, питали го защо не внимавал, защо не турил стълба, че как се подхлъзнал. И ние сега, след като направим погрешка, казваме: „Че защо я направи?“ Направена е. Всяка една погрешка, която се направи, е едно добро. Всяко добро е едно благо. Всяко направено зло е едно благо.

Може да дадете друго възражение: „Защо светът е така направен?“ Аз няма да говоря защо светът е така направен. Казвам ви, вие как бихте направили света? Щом казвате: защо светът е така направен, трябва да имате план. Вие как бихте го направили? Не само да намираш махна на някого, който свири, но ти сам да свириш. Казвам, я свири, да видим ти можеш ли да свириш от него по-хубаво? Не да казваш, че не свири, не само ти да критикуваш, но и ти да свириш. Някой никак не може да свири, пък критикува. Казва, че имал ухо. Ти, щом имаш ухо, ще се научиш да свириш. Щом не знаеш да свириш, ухо нямаш. Трябва да дойдем до положението в живота да знаем това знание, върху което почива животът. Има неща неверни. Казвате: „Може ли да се приближи огънят до вашата дреха, и тя да не изгори?“ Най-първо, ще се понапече и след като се понапече, после ще се запали, ще изгори. Сега всяка направена грешка има своя причина. Каква е причината? Всичките погрешки произтичат от желанието човек да печели. Да допуснем, че ти имаш мед, сладък е. Мислиш ли, че този мед, ако го знаят децата, и когато тебе те няма, няма да бъркат вътре? Ще бъркат. Мен ми разправяше един свещеник, който имал едно момиченце. Той бил много добър човек. По време на гроздобера направили петмез с тикви. За бащата го направили, понеже го обичал. Наближавало Коледа и бащата казва на дъщеря си, чието име било Марийка: „Марийке, иди да извадиш малко петмез с тиквите в една паница.“ Отива Марийка, минава половин час, и не се връща. Отива до гърнето, сяда и не мърда оттам. Той казва на другарката си: „Я иди виж какво стана с Марийка.“ Майката казва: „Тя седи при гърнето и не мърда, защото нито една тиква няма в гърнето.“ Всичките тикви били изядени, само петмез било оставено. Марийка не иде, защото няма тикви. Бащата казва: „Къде отидоха тиквите?“ На гости. Марийка изяла тиквите. Бащата казва: „Нали има други тикви, направете ги и турете наново в петмеза, та втори път да има.“ Ако първите тикви са изядени, светът е пълен с тикви, ще направят втори. Тиквите ги прекарват през кирече, сваряват ги, и пак в гърнето ги турят.

Познанието на Бога, то е новият начин на възпитание на хората. Вървим по стария начин, тъй както са писали псалмопевците. Хубави работи са. Каквото са писали те, ние се възхищаваме. Сега гледам, възхищават се от Омир. Какво е писал Омир? Какво гениално е писал Омир? Гениални работи за времето. Писал е какви борби се водили, писал е хубави работи. Но ако в нашето време би бил Омир, какво би писал? Съвсем друго би писал. Ако някой поет описва живота на една млада мома, как ще го опише? Ще я опише, че е хубава, с хубави дрехи. Но когато тя се оженила и има три-четири деца, каква поезия ще пише? Ще пише за младите години: как е играла на хорото, как е била спретната, как е погледнала на момците, как играели очите ѝ. Че очите трябва да играят. Какво лошо има да играят очите? Има очи. На млади години

гледа, има много добри очи, навсякъде гледа, здрави са очите. Здрави очи имат младите моми и младите момци. Старите, понеже не гледат насам-натам, стават слаби очите им, недовиждат. Аз бих препоръчал на вас, старите, да идете на хорото, и да гледате. Вие ще кажете: „Тъй не се говори.“ Че как се говори? Ти като видиш един момък, отразява известна светлина, ти още не си запознат с неговата душа, с неговия ум, с крайните цели, които той има. Нито той може да се изяви. Той сам на себе си не е познат. Сега ние обвиняваме младите моми. Много чистосърдечни са младите моми, защо ще ги обвиняваме? Види един момък, когото Господ е създал, тича да го види. Отива на едно изложение. Момъкът някой път не е доволен, че са като стражари. „Стражар има, казва, претърсете добре.“ Щом човек не оставя да го гледат, той има пазител.

Тази книга, Библията, колко милиона хора не са я чели? Тя казва: „Да ме четат, които ме разбират.“ Четат я, които разбират и които не разбират. Всеки чете кой как разбира. Защо нашият живот да не е достъпен? Животът на всинца трябва да бъде достъпен, понеже всинца ние сме Божествено написана книга. Ако разбираме добре тази книга, ако разбираме правилата, по които книгата е написана, може да се ползваме от нея. Ако разбираме характера на един човек и ако той ни разбира, ние можем да се ползваме един от друг. Щом не се разбираме, не можем да се ползваме. Щом аз не разбирам другиго, той е затворена книга. Щом той не ме разбира, и аз съм затворена книга за него.

В Откровението има едно място, дето Йоан видял една книга, затворена със седем печата. И нямало кой да я отвори. Той плакал за запечатаната книга. Най-после му казват: „Не плачи, намери се едно същество, и това е Агнето.“ Огънят разрешава въпроса. Когато някой човек е замръзнал, не може да се движи. Топлината е, която развързва ръцете. Любовта чрез своята топлина отваря сърцата на хората. Без топлина не може да познаеш един човек, той е затворен в себе си. Къде е лошото, че е затворен? Щом се стопли, ще се отвори. Едно семенце без топлина и без светлина остава затворено. Като го посеете, отваря се, завързва, дава плод. Тогава ние се запознаваме с него. Вие се готвите за един свят, но този свят ще ви бъде дотолкова приятен, доколкото вие го познавате. И доколкото вие се интересувате, дотолкова ще се ползвате. Сега тия работи, които в сегашния живот ни интересуват, един ден ще бъдат минали и няма да ни интересуват. Ние ще ги преживеем, както сме преживели своето детинство; ние ще ги преживеем, както сме преживели нашето юношество; ние ще ги преживеем, както сме преживели нашата възмъжалост; ние ще ги преживеем, както сме преживели нашата старост. Човек ще дойде в ново положение. Защото децата са предмет на учение за понапредналите същества. Детето не съзнава този живот, защото други го проучват, други се учат от него. Старите хора са предмет на децата. Без старите хора децата не могат да се изявят. Което дете и да попитате, то, като се интересува от своите другарчета, все за дядо си говори. И дядовците са много внимателни с децата. Те са по-внимателни от бащата и майката. Дядото, ако има една ябълка, орехче, за малкото дете ще ги даде. Разбира, че детето се нуждае от много малки работи.

Ние в живота цитираме някои стихове: „Които чакат Господа, тяхната сила ще се обнови.“ Ние чакаме сега, но какво се добива с чакането? Ако ти си на гарата и чакаш трена, да кажем, отишъл си пет минути по-късно, ще трябва да чакаш следващия. Първия си пропуснал. Излезеш за пет минути, пропуснеш, и вторият заминал. Пак чакаш. Та казвам, не трябва да пропущаме условията в живота. Колко пъти вие не оценявате хората? Срещате някой човек на пътя, направи ви впечатление. Но този човек може да произведе цял преврат във вашия живот. Минават десет-петнайсет години, вие се спирате. Срещате някой човек, може би сте се запознали с някого, направите някакъв скандал, и двай-

сет години не можете да се примирите. Като се срещнете, той е зле разположен и вие сте зле разположени. Казвате, че това било карма. Вие двамата не се обичате по единствената причина, че и ти много вземаш, и той много взема. Един друг се обирате, затова не се обичате. Нищо повече. Много проста е причината. За да бъде човек обичан, той всякога трябва да дава. Не безразборно, но като дойде някой, никого да не връща. Дойде някой човек, иска да купува ябълки. Не искаш да му дадеш. Дай му две-три. Няма да му напълниш една кошница, но поне една ябълка му дай, достатъчно е. Сега на вас какво ви коства да кажете една добра дума на човека? Дойде някой човек, оплаква се: „Зле съм, болен съм." Ти му казваш: „Иди при някой лекар." Може да му кажеш, че може да намери някой лекар, но в дадения случай може да му кажеш: „Ще оздравееш." Ако не може да намери лекар, кажи му: „Ще го намериш, почакай. Че не си го намерил в дадения случай, то си има свои добри причини. Болестта не трябва веднага да се премахне. Всяка болест, която веднага се премахне, не е хубаво. И всяка болест, която много продължава, и то не е хубаво. Има едно отношение, и ти трябва да го знаеш. Една болест е като един масаж. Остави да ти изтрие всичката кир хубаво, не да ти притрие кожата. Щом ти изтрие кожата, и кирта да престане." Кой как дойде, в дадения случай казва: „Ще се оправи." „Какво ще стане с мен?" Ще се оправи. „Какво ще стане с войната?" Ще свърши. „Отгде го знаеш?" Не ме питай отгде го зная. На мен ми го казаха, и аз ви го казвам. „Вярно ли е?" Вярно ли е, че се бият хората? Щом е вярно, че се бият, вярно е и че ще се примирят. Всичките хора, които сега се бият, после ще бъдат много добри приятели.

Чудни са хората. Казват: „Аз не мога да се примиря. Има един човек, комуто има да давам. Той не може да ме гледа." Ще ви приведа един пример из американския живот. Един човек – много набожен, бил една вечер на съживително събрание. Връща се вкъщи и както върви, гледа на едно място отворен прозорец и една торба, пълна със златни монети, оставена на прозореца. Като вижда торбата, задига я и си казва: „Господ е заблудил тоя богатия човек да остави тези пари, те са за мене. Той има повече, отколкото му трябва." Задига торбата, занася я вкъщи. Мисли, че най-после Господ чул молбата му. Седи, приятно му е, че има тия пари, да си уреди работите. Но рече да се моли, и молитвата му отива до парите. Дотогава, като се моли, молитвата отивала нагоре, а сега като се моли, молитвата отивала до торбата с парите и се връща при него. Така минали ден, два, три... десет дена и той взима торбата с парите и я занася на богатия. Казва: „Твоята торба ме лиши от благото към Бога. Вземи парите, аз искам да си отворя път към Бога."

Та казвам, онзи човек, комуто имам да давам, аз спъвам себе си, спъвам и него. Дай му парите, та да няма нищо пред очите ти. Той рече да се моли, аз изскоча пред очите му, и молитвата му се връща към него. Религиозният човек трябва да върне тази кесия с парите. Ще помогне на него, ще помогне и на себе си. При това не се занимавайте с погрешките на хората. Един човек, който има две успоредни линии на челото между веждите, не можеш да го наречеш лъжец. Който има една линия, и него не наричайте лъжец. Не казвайте: „Ти не говориш истината." Не казвайте, че един човек, който крие нещо, че лъже. Той има право да крие, той има право да се преструва. Защо да няма право? Всеки има право да се преструва. В Евангелието има пример, когато двама души пътували от Йерусалим за Емаус. Христос пътува с тях и се преструва. Те му казват: „Остани с нас." Не го познават. Лошо ли е това? Преструва се, като че не иска да яде. Често човек казва: „Не съм гладен." Не че не е гладен, но учтивостта го изисква. Лъжата е от съвсем друго естество. Лъжата, това е най-страшната отрова, която съществува в цялата вселена. Няма по-страшна отрова от нея. Не външно привидно, но вътрешно тя е най-страшната отрова, която най-мъчно се лекува. Следователно защо ти е? Ти може да криеш нещо, може да криеш орехите. Ако не ги криеш, ще дойдат и ще ти

ги вземат.

Ще ви приведа един пример защо трябва да се крие. Един свещеник си направил сладко от рози, да има. Един ден оставил свещеникът къщата си отворена. Влизат две млади момчета, намират гърнето със сладкото. Яли, яли, че после ги хваща диария. Има неща, които не се ядат. В Америка обичаят не е както тука, когато дават сладко. Там носят една лъжичка със сладко, не както тука – носят една купа със сладко. Като дошъл един американец в България, дали му сладко в една купа от вишни. Той взима купата и започва да яде. Домакинята го чака. Като изял сладкото, туря я. Трябва да имаме еднакви обичаи. Не можем да се съдим, ако нямаме еднакви обичаи. Да чувстваш в дадения случай кое е право. Американците ги харесвам, по-хубаво е така. Турят една лъжица в една чинийка. Туй нашето е по-непрактично – пестене на време. Десет души гости, десет панички с лъжички, а тъй – една купа и всеки взима с лъжичките.

Казвам, в новия живот, в който влизаме, всички трябва да избираме да се срещаме с хора, които допринасят на нашето умствено, духовно и физическо развитие; влиянието на хората, което може да се отрази добре върху духовния живот, което може да се отрази добре върху ума, върху сърцето и върху тялото на човека. Тия хора са изостанали. Какво ни ползва нас ледът? Ледът по отношение на нас, то е консервирана вода. Трябва да се стопи, за да бъде полезен. Някои хора в света са като лед. Не са лоши хора, само не трябва да бъдем близо до тях. Има хора, които са толкова горещи, че могат да ни изгорят. И те не са заради нас. Значи само онези хора, които са помежду, които носят онази температура, която е необходима заради нас. Помнете, че всяка една мисъл има отношение към нас. Мислите, чувствата, постъпките са храната на човешкия живот. Хората страдат, когато не мислят добре. Когато хората мислят добре, то е храна за ума. Когато хората обичат, то е храна за сърцето. Когато добре постъпват, то е храна за душата. Ето в какво седи храната. Ще ядете най-хубавата храна, най-прясната. Ще имате най-хубавите мисли, най-хубавите чувства и най-хубавите постъпки. И с тях трябва да оперираме ние към своите приятели и нашите приятели към нас. То е Божественият закон.

Тъй както сега се събираме, често казвате: „Кой колко знае?“ Наскоро имах една опитност. Разработвах един образ. За да го обработя във всичката негова красота, намерих, че ако на този образ му дам всичката красота, ще направя една пакост на себе си. Защо човек ще направи пакост на себе си? Представете си при сегашните условия: една млада мома тури огърлица за двеста, триста или петстотин хиляди лева. Мислите ли, че нейното положение ще бъде безопасно? Ни най-малко. В съвременния свят ние страдаме от пресищане, а в някои случаи нещата нямат еднаква стойност. За да имат еднаква стойност, всеки от вас трябва да разбира културата. Ако вие не можете да използвате слънчевата светлина и да бъдете благодарни на слънцето, как ще се ползвате от нея? Според старите вярвания казват, че някои се покланят на слънцето. То е друг въпрос. Слънцето не създаде света, нито месечината създаде света, нито звездите създадоха света. Те са създадени за години и времена. Слънцето е отлична книга, която трябва да четем. При тия условия трябва да се чете. Светлината е необходима за нас при сегашните условия и зависи какво количество светлина прониква в ума ни. Много пъти умовете на хората са оградени с една влага, както първоначално земята е била неустроена. Сега тепърва има да се устройва нашият мозък, разбъркани работи има. Сега ние мислим, че старите хора са по-умни. Въпрос е това. Има стари хора, които са по-умни, но има млади хора, които са по-умни от старите. Човек се ражда с възможността за знанието. Той носи знанието. Музикантът се ражда музикант, но ако той не носи музиката за себе си, то и за другите не може да я даде. Качествата на едно житно зърно са в самото него. Светлината и топлината му

дават само условия да расте. Някой ще каже: „Аз това придобих.“ Туй учение, което сега придобиваме, то не е отсега.

Например какъв е пробният камък на любовта? Пробният камък в християнството кой е? Още псалмопевецът е казал, че Христос е пробният камък на любовта. И за да покаже, Той трябваше да плати всичките дългове на хората, да слезе между тях. И след като Го обиждаха, да няма никаква омраза към тях. Да им желае доброто. Да не се измени. Разправяха един пример. Един лекар прави един разрез, една операция на едного на ръката му. Така го заболяло, че пациентът дигнал другата си ръка и му ударил един плесник от болка. Той от болка не може да се контролира. Лекарят му е мислил доброто, но той в дадения случай е мислел, че го измъчва и му удря една плесница. Той може да му удари и две плесници. По някой път и вие като един лекар, като хирург, започвате да правите операция на някого. Че тази погрешка, онази погрешка, предизвикате го и хайде, той ви удари един плесник. Че онези, конските лекари, са по-умни от човешките лекари. Те завързват краката на конете, че като правят операция, да не ритат. Най-първо ще видиш този човек, ще го погледнеш дали може да търпи. Ако не може да търпи, ще му вържеш ръцете. Онези лекари, които се занимават с умопобърканите, колко от тях са бити? Лекарят върви, а онзи, отзад като го нападне, налага го. Много са хитри тия болни.

Има задачи в света, които не са разрешени. Разрешението е много лесно, но ние не го знаем. Един такъв умопобъркан турил си пръста на дясната ръка между пръстите на лявата и показалецът се издава над лявата. Той иска да хване пръста си, извади дясната ръка, посегне да го хване, но пръста вече го няма. Минало много време, и той все търси начин как да улови пръста. Отива при един лекар, при друг, да му кажат един начин. Всички лекари протакали, но един умен лекар му казва: „Ти ще разрешиш задачата.“ В момента, в който болният извадил пръста си от лявата ръка, лекарят бутнал показалеца на своята ръка в лявата на болния и тогава болният могъл да хване пръста. И така задачата била разрешена. Та казвам, има задачи на любовта неразрешени. Този пръст на любовта никой не може да го хване. Когато хванеш, то ще бъде чужд пръст. Аз ви навеждам тия примери, понеже вие често казвате: „Ние не живеем добре.“ Не знаете кой живее добре. Ако съдим кой живее добре, знаеш колко противоречия има.

Аз по някой път нося по две кърпи и когато искам да плюя, плюя в кърпата си. Случило ми се, че веднъж, като излизала една сестра, току тя заминала, и аз съм плюл на земята. Тя чула това и свързала това плюене с нейното отиване. Помислила, че аз плюя от нея. Казва: „Учителят плюе отподире ми.“ Възможно е. Та казвам, никога, когато заминава някой, не плюйте отподире му. Тогава ще дойде изкушението. Не бързай да плюеш. Или някога обядвате, вземете кърпата, и се изсекнете. Това не е хигиенично. Или някой мъж седи в общество на жени и започне да суче мустаките. Остави мустаките. Както влязъл, така да излезе. Когато излезе, да оправи мустаките. С каквато мисъл влезеш, остави мисълта така. Между хората остави мислите естествени. Да бъдем естествени. Няма да бъдат загладени мустаките. То е по-малка погрешка. Щом започнеш да ги въртиш, то е по-лошо. Забелязал съм, някоя мома извади огледалото си, и започне да си черви устата. Няма лошо в това, нека си тегли тегела, но да боядисва къщата, като излезе отвън. Нека си боядисва устата. Един ден гледам ръката си – червена. Чудя се откъде е дошло това червеното. Сетих се и казвам на сестрата: „Сестра, вземи хас червило, да не излиза.“ Добро е желанието. Аз намирам добрата страна. Аз не съм против мазането. Мисля, че червеното носи здраве. Като намаже устата и като се погледне в огледалото, мисли, че е много добре. Като не са червени устата, като че ли е болна. А като са червени, по-спретната е. Туряйте много малко, не туряйте много. Малко турете, да се изтрие, да е хубаво, да може да се погълне от кожата. В умствено отношение имаме

доста такива червенини. В умствения свят и духовния свят има доста червила.

Та най-първо, като излизате от къщи, имайте будно съзнание. Ако излизате при Господа, вас не ви е срам, но от хората ви е страх и срам. От Господа не ви е страх, че ви вижда. Пред Господа ходите неглиже, а пред хората сте спретнати. Човек, като стане, като излиза, да е спретнат. Дето и да бъде, има същества, които го гледат. Ако се докарваме, трябва пред всички да се докарваме. Да бъдем облечени добре за всички. Да бъдем добре облечени за Едного, за Бога, Той е Единият. Щом сме добре облечени за Едного, то това обличане важи за всичките. Щом мислите добре само за Едного, това мислене важи за всичките еднакво. То е законът на любовта. Когато аз говоря за Бога, подразбирам Едного. Щом имаш правилно отношение за Едного, ще имаш правилно отношение за всички. Невъзможно е да обичаш Бога, и да не обичаш всичките хора. Той, като Го обичаш, живее в тебе, и ти не можеш да не обичаш хората. Невъзможно е един християнин, в пълния смисъл на думата, да не обича хората. Ако някой път не ги обичаме, то е съвсем посторонно: той не е облечен хубаво, не мирише хубаво, не е вчесан. Трябва да го пратим на баня, да се умие хубаво, да му дадем чисти дрехи.

Та казвам, Господ е Учител мой. Досега Господ бил пастир и ви е пасъл. Сега Той е Учител и всичкото ви знание се дължи на общото състояние, в което сте научили много малко. Сега Господ трябва да бъде Учител, да се научите на разумните отношения. Гледам, има едно куче тук, научило се да скимти, като е гладно. След като му се даде хляб, то си замине. Аз мислех, че само при мен скимти. Снощи го гледам, скимти и на друго място по същия начин: пред вратата на една сестра. Ако е някой ревнив мъж, може да ревнува. Като изляза на поляната, усети ме, че съм там, дойде при мене, започне да скимти. Аз му разбирам езика защо скимти. Той е един познат, който влязъл в кучето, съвсем загазил. Казва: „Загазих, гладен съм.“ В него е една човешка душа, не е куче. Моли се: „Малко хлебец ще има ли?“ Казвам: „Втория път, като дойдеш на земята, трябва да се учиш да живееш добре.“ Доста видно лице е било в миналото, не искам да му казвам името. Кой от вас ще вярва в тия работи? Казвате: „Как може човешка душа да влезе в едно куче?“ Защо човешката душа да не може да влезе в един кучешки хотел и да спи там? Всички животни, това са хотели от разни степени. Душите влизат вътре на почивка. Вън от животните животът е потежък. Някои влизат в дърветата, някои влизат в цветята, да живеят. За предпочитане е навсякъде, отколкото извън – извън цветята, извън животните. Сега казвате: „Защо е така?“ Бог е навсякъде в света. Там, дето е Бог, е хубаво. Какво лошо има, че сте в едно куче? Какво лошо има, ако те турят в затвора: турят ти един халат, турят ти букаи на краката. Представете си, че ви затворят в затвора и ви турят златни букаи от три-четири кила. Седите в затвора една година и след това ви изпратят с букаите заедно навън. Не си ли струва да носите тия букаи една година? Кой от вас не би стоял една година в затвора за три-четири килограма злато? Направиш една погрешка, погрешката се плаща. Казвам, ония положения, в които ние сега се намираме, нас провидението сега ни изпитва доколко сме честолюбиви. Ние правим погрешки, и нас не ни е срам. Че си влязъл в някоя къща, срам те е. В една бедна душа си отишъл на гости. Господ ти е направил. Какво лошо има? Казва: „Много ми е приятно, че дойдохте при мен, че ме посетихте.“ Аз го погладя по гърба, помилвам го, то се радва. Какво лошо има, че съм влязъл в нея, в къщата му? Ако вляза в една циганска къща, има ли нещо лошо? Някой аристократ не би влязъл в някоя циганска къща, не е заставен. Онзи, който разбира, той разчопля работата.

При сегашните условия трябва да разчепкаме нашия минал живот. Всичко онова, което е хубаво, да го турим на работа. Всичко трябва да стане явно. Всичките погрешки на миналото трябва да се извадят, да се поправят. Всички ония

мисли, които са неестествени, всички ония желания, които са неестествени, да се поправят. Всички ония постъпки да се поправят. Да се заместят с нещо много хубаво. Казано е в онази формула: „Ако не се родите изново от вода и Дух, не можете да влезете в Царството Божие.“ Роден, значи трябва да се пресъздаде. Онзи, малкият зародиш, трябва да влезе в утробата на майката и сам да стане дете. Туй дете трябва да се учи, да придобие знанието, за да покаже същината, която туй дете съдържа в себе си.

В двайсет и трети псалом е казано: „И ще живея в дома Господен на дълги дни.“ Аз бих го турил: ще уча в Божието училище дълги дни. Живеенето е друго. Сега ние сме в епохата на ученето. В изправянето на живота. Животът, който сме живели, трябва да се изправи, да се обнови. Ако обновим живота си, ще се освободим от голямото противоречие. Ще останат, но ще останат малки противоречия. Ако изправим сега живота си – двайсет и пет може на стоте да останат, но седемдесет и пет трябва да изправим. Сега имаме много малко изправление. В много неща сме останали много назад. Когато някое страдание дойде върху нас, ние се възмущаваме. Когато страданието дойде върху другите хора, казваме: „Нека да го носят.“ Когато страданието дойде върху нас, да кажем: „Да го носим.“ Защо да не кажем така? Да ни е приятно. Не е така лесно да кажеш, и всъщност да ти е приятно. Сега, представете си, че аз ви чета следното, отварям една книга и на една страница ви чета: двеста и тринайсета страница от книгата „Божествената мисъл“. Ще я прочета, да видим каква връзка има. *(Прочете я.)*

Пазете едно правило. Всякога човек, щом реши да мисли правилно, всеки ден да казва: „Искам да мисля правилно.“ Всеки ден внасяйте нова струя. Казвайте: „Искам да чувствам правилно.“ Като кажете, не че ще го постигнете, ще имате едно малко, микроскопическо постижение. Тия безбройните малки корекции образуват дебелите въжета на човешкия характер. Защото всеки ден, при всичките противоречия, които имаме сега, да казваме така. Сега сме в епохата на второто пришествие, това е епохата, когато се ликвидират всичките кармически противоречия. Този живот, който сега имаме, той е минал. Него като преобразим, ще дойде нов живот.

Казвам: „За новия живот, в който сте влезли, трябва да продължите.“ Вие сега казвате: „Като идем в другия свят, като умрем...“ Не очаквайте да умрете, очаквайте да живеете. Не очаквайте да остареете, очаквайте да се подмладите. Смисълът на живота е вечното подмладяване, не е вечното остаряване. Вечното подмладяване, вечната любов е, която трябва да функционира в човешкия ум, в човешкото сърце и в човешкото тяло. Това е смисълът на живота. Всеки един от вас, който както разбира любовта, прилагайте я. Не като приложиш, да мислиш дали е право, или не. Приложи. Кажи: „Това е така.“ Като дойде любовта, да нямате правила как да любите. Аз ви давам съвет: не търсете съвет от хората как да любите. Който както Господ ви е научил, така постъпвайте. Семето нека израсте. Ябълката да израсте като ябълка, лозето да израсте като лозе. Не питайте прав ли съм аз. Кажете: „Господ е Учител мой, кой ще ме заблуди?“ Туй, което ви говоря, вас ви се вижда така особено. Това са Божествени лъчи. Като влязат във вашата душа, във всички ония добри зародиши, те ще обработят и ще създадат новите плодове.

Това е живот вечен, да позная Тебе, единаго истиннаго Бога, и Христа, Когото си изпратил.

Пето утринно слово
25 октомври 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

ДА НАПРАВИМ ЧОВЕКА

„Добрата молитва“

Ще прочета първа глава от Битието. Прочетете от първи до двайсети стих.

Когато Мойсей е писал за звездите, много ограничени понятия са имали хората. Мислили са ги като малки светила, поставени в небето. Прочетете главата до края.

„Духът Божи“

Един малък превод, направен от онова, което е било едно време. Някои от вас четете Библията. Имате една история, написана във вас, много по-голяма от тази, написана в книгата. Тази история е с всички картини, които, ако се турят на кино, ще бъдат нещо чудесно, ще видите как е станал светът. Може би за в бъдеще това ще стане. Сегашните хора се образуват по същия начин, по който е създаден светът. Вие седите някой път, имате известно неразположение, не знаете причината на неразположението. Какво е било положението, когато Бог е създал небето и земята? Земята е била неустроена и Духът Божи се носел по повърхността. Какво е било на Духа Божи в този неустроен свят? Земята е била покрита само с мъгли, с вода, с пари, с огън. Имало борба между водата и огъня за първенство кой да бъде пръв: огънят ли да бъде пръв, или водата да бъде първа. Голяма борба е имало. Огънят запали нещо, водата го изгаси. Водата изгаси, огънят го запали. Представете си децата, които хвърлят топките – едното хвърля топката, другото я хване, и пак хвърли назад. Тази топка ходи от ръка на ръка. Най-интересното е, че сегашните хора не знаят сега защо са създадени. Защо Бог създаде човека? Бог защо го е създал, е едно, но ние защо сме се проявили в света и каква роля имаме сега? Когато се появяват някои артисти на сцената, каква е ролята? Мислите ли, че в една драма или една трагедия, или една комедия, ролите, които артистите играят, не са еднакви? В какво се отличава една комедия? В комедията нещата не са такива, каквито са представени, значи се представят в една смешна форма. Комедията представя човека много учен. В сравнение със създанието той едва е изучил азбуката. Евреинът, като научи двайсет и две букви, мисли, че много е научил, а един българин ще изучи трийсет букви. Едно време бяха четирийсет, съкратиха ги. Видяха, че е доста трудно – извадиха десет, останаха трийсет. Аз например едно време се чудех как да пиша на български. И тъй, както аз пишех преди четирийсет години, днес така пишат хората. Казваха ми: „Не пишеш право.“ Днес както пишат, тогава аз пишех право. Аз никога не пишех ..., друга буква тургах на мястото. Пък и „ери“ не пишех, туй „ери“ се чудех къде да го турна и пишех едно „и“. Съображенията ми бяха, че ако аз бях научил тъй право писането, след време, като се измени, ще ми бъде трудно. Сега да оставим това.

Какво е предназначението на човека? Какво е предназначението на устата? Какви функции има устата? Първата е като един главен вход на физическия свят, че всяко нещо трябва да мине през вратата на устата. Там има трийсет и двама професори, които чакат. Туй е митница, в което се разгръщат куфарите на всички, които влизат, да не би нещо да мине без мито. Тия трийсет и двама професори дъвчат храната, пък има един друг професор – капелмайстор, който дава тон, обръща на една и на друга страна, разглежда всички неща и дава разрешение да влязат в човешкия свят. Като влязат, най-първо, трябва да се запознаят с десет милиона работници, които са доста учени. Всеки един от тях ще вземе

от багажа на тоя, който влиза, ще му услужи. Десет милиона ще тръгнат след него да носят багажа. Голяма чест правят те, цял един ескорт. Някои казват: „Без ядене не може ли?“ Нека направят опит. Видни адепти светии са се мъчили да постят. Христос четирийсет дни прекара без хляб, четирийсет дни пости и на четирийсетия ден огладня. Като огладня, дойде изкушението. Някои казват: „Без хляб не може.“ Онзи казва на Христа: „Не може ли да направиш тия камъни на хляб?“ Какво щеше да бъде нашето състояние, ако можем да направим камъните на хляб? Учените хора сега яйца правят. Имаме яйца, снесени от кокошки, и имаме яйца, направени от учени хора. Имаме мляко, направено от крави, и имаме изкуствено мляко. Едно време говориха, че ще има малки пилюли. Ще вземат едно пилюлче и ще се нахраниш. Много лесно ще носиш в чантата тия пилюли, но не зная дали човек с пилюлчета може да живее. Във всяка една храна има складирана известна Божествена енергия. Въпросът не е тъй, както учените хора го разглеждат. Много сложен е въпросът. Онази енергия, която се складира в човека, иде от разни области. В цялата храна основните елементи са така, както са в музиката. В музиката имаме седем тона, след това имаме седем повишения и седем понижения. Без тия елементи който и да е писател, без музика нищо не може да направи. Това е азбуката на музиката. Не можеш да нотираш една песен без тях. Но един тон може да се разглежда от статическо положение. Всеки един тон има ред трептения. Да кажем, вземете един тон от двеста и петдесет трептения. На някои трептенията са четни, някои са нечетни. Четните са женски, нечетните са мъжки. Вие какво ще разберете от това? Какво разбирате от думата мъж? Под думата мъж разбирате човек с мустаци, а под думата жена разбирате без мустаци. Под думата жена разбирате същество с дълги коси, може да е чак до петите, а под мъж разбирате човек с къси коси. Ако вземете в лъвовете, мъжкият има грива, а женският няма грива. Доста дълга е гривата на лъва.

Сега, като слушате това, казвате: „Това са минали работи, нас не ни интересуват. Нуждаем се от сегашния живот.“ В какво седи сегашният живот? Може да разделим живота на четири епохи: една епоха, която представя детинството – пролетта на живота; една епоха, която представя лятото, дето плодовете зреят; трета епоха, в която плодовете се събират, и четвърта епоха, в която нещата се складират. Всички тия епохи в умерените пояси съществуват. На екватора имате почти две само епохи: имате крайно топло време и студено време. Вечерно време може да замръзне, деня имате 50–60 градуса топлина. Щом идете на полюсите, там имате един ден от шест месеца и една нощ от шест месеца. Ако хората биха живели на полюса, не зная каква култура биха имали. Много мъчно е да бъдете вегетарианци там, всички същества на полюса са месоядци. Човек не е създаден при най-благоприятните условия. Както е писано в Библията, той е създаден на екватора, гдето има изобилно плодове, и може да бъде вегетарианец.

Вегетарианството започва с женския елемент. Преди да е бил организиран светът, тъй както е създаден първоначално, мъжкият елемент е бил неустроен. Тъй неустроен е мъжът. Бог е започнал да организира света с мекия елемент. В създаването на света се създава женският елемент. Когато светът се устрои добре, хората нито мъже ще бъдат, нито жени ще бъдат. Мъжът представя външния образ, външния образ на света, а жената представя вътрешния образ на света. Мислите ли, че когато Бог е създал света, и земята е била неустроена? Мислите ли, че животът в Бога не е бил хармоничен? Значи Бог създал света в един свят, който е вечен в Него. Целият свят е създаден по образ. По някой път мнозина от вас се намирате в трудно положение. По някой път вашият живот е труден, мъчен – нямате храна, ябълки няма, круши няма, череши няма, сливи няма. Какво ще правите? Като няма, влезете в курника, хванете една кокошка, считате, че тя е виновна. Тя кряка, моли се, но вие я извадите

навънка и с брадвата ѝ отрязвате главата. Казвате, че тази глава, която Бог ѝ е създал, не струва, безпредметна е и че без глава може. Отсечете главата на тази кокошка, изядете нейното тяло. Но въпросът не се свършва само с една кокошка. На другия ден срещнете някое агне, някое теле, някоя риба и започвате да изучавате тях. После започвате да изучавате характера на рибите: коя риба е по-прясна, по-хубава, по-доброкачествена, изучавате как трябва да се готви рибата, да се опече хубаво и отгоре един стиснат лимон, ще я полееш с малко зехтин. Сега, като ме слушате, искате сериозни работи да ви говоря. Религиозните хора искат някой път да им се говорят много сериозни работи.

Аз често съм питал ясновидци в онзи свят какво те виждат. Една ясновидка ми казваше: „Аз виждам мъртвите наредени на маси. Всички седят сериозни. На масите наредено ядене – всичко, каквото е изпратено от този свят – но те нищо не бутат, седят и само гледат.“ Аз не ѝ казвам, че не е така, тъй като тя мисли: тъй е – тъй вижда, тъй казва. Че ако ида на халите, ще видя наредени неща, седи търговецът и чака, чака да продаде.

Имаше един дядо Димитър от Сливен, наричам го сливенския светия. Имаше правилно лице, имаше около осемдесет-осемдесет и пет години. Носи една торба и в торбата сушени сливи, череши, беше вегетарианец. Питам го: ти как виждаш оня свят? Той ми приведе един анекдот от своя живот, казва: „Аз бях в един манастир и като живях доста години, скъсах доста цървули. Един ден давам скъсаните цървули на друг калугерин, услужих му. Зарадвах се, че можах да направя едно добро – да дам скъсани цървули на друг калугерин. Една вечер сънувам, че съм на оня свят. Наредени хора на масите, пред всичките хубави чинии, насипано ядене, и всички започват да ядат. А само пред себе си виждам сложени скъсани цървули на масата. Казвам: „Как, в тоя свят цървули, турени на масата, че аз не ям цървули.“ Казват: „Това си пратил в оня свят, това ти си дал.“ Като се събудих, казах си: сега вече скъсани цървули няма да давам, но хубави неща ще давам, че като ида в оня свят, да имам. Още веднъж не искам в скъсани цървули да ми турят да ям. Аз не ядох там, напуснах масата. Видях всичките хора хубаво облечени и като погледнах, казах: „Тука не е за мене, върнах се.“ И както го виждах, той носеше хубаво ядене в торбата. Той ми казва: „И друго зная, повече зная, но него няма да ти кажа.“

Аз да ви кажа: като идете в оня свят, ще видите, че каквото сте мислили, върви отподире ви. Като се обърнете, ще видите всичко, каквото сте мислили, всичко, каквото сте направили, върви отподире ви. Ще видите кокошки без глави, агнета без глави, одрани, всички вървят и казват: „Главата ми дай, крака ми дай.“ Всяко търси нещо. Гледаш, някоя гъска тръгнала подире ти, някой краден вол. Ще видиш какво ли не. Ако си убил двайсет-трийсет души, всичките тръгнали подир тебе, търсят те всички. Някой мъж, като иде в онзи свят, ще види четирийсет-петдесет жени подир себе си. Някъде пък ще видите четирийсет-петдесет мъже подир една жена. Това е неустроената земя, гдето казва Писанието, че земята не била устроена. Ще видите страшни работи, и вие ще пожелаете да се върнете на земята. Ще кажете: „Още веднъж на земята не ходя.“ Да допуснем, че ти си дал двайсет-трийсет съдрани дрехи и погледнеш – тези, които взели съдраните дрехи, вървят подир тебе и казват: „Нямаш ли нови?“ Те пак просят. Те носят съдраните дрехи, и нови искат. В оня свят няма магазини, отгдето да си купят дрехите, откъде ще ги вземеш? Ако речеш да облечеш голите хора, пак трябва да се върнеш на земята. Казвам, сега ще пренесем този духовен свят, светът, който става у нас. По някой път вие искате да видите оня свят. Можете да го видите, не е мъчно. Ако очистите ума си, сърцето си, душата си, ще имате ясна представа за онзи духовен свят, или за истинския свят, какъв трябва да бъде. Какво по-хубаво нещо в света, да превържеш раните на един човек? Какво по-хубаво нещо, едно дете, което е ядено от хиляди въшки, да вземеш да го освободиш от

Чобек е онзи, който е облечен в мало на духа си, в мало на

Та казвам, чобек не е само в муй мало, дето живее.

Срещто има мало.

С колко чобек е облечен, малото на несбвата дума не пазим. Често пазим физическото мало, но не пазим другите облекла, муй е само по отношение на физическото мало, което имаме. „За нас е много природно, като влизем и излизем чобешкото на една слава.“ Тъй зоборим бяшките. А пък бяхме казвам: чобешката слава, то е царствомто божие, като ни смъкнат мах. Тревери ни сврещо за мах. Като стигли кравещо ни в ним: „Защо живеете в хората?“ „Обичаме си, влюбени сме в рим.“ Бяхме казвам: „Нас ни зонт посмонно.“ Казвам бедната и смрътно наказание ни наказат: в озрян ни изза живеем, че станахме посмешище. Тдето ни бидим, зрещена дрех, колто Бо ни е сезда, и ни мърнаха в ми – бедните, да сезда Тосод, но хората им си сездадоха. „Обраха ни ми Вишките и бяхме казвам, че ми дрех, колто имам, не си е Тосод не ни е сезда, но хората ни сездадоха.“ казвам: „Нас Тосод не е бидим едно просвранство, пяно с мдомо зоре.“ Той не е бидим едно просвранство, пяно с живот и краСома. Той е бидим бяшната страна като едни, колто пяжда с аероплан четири хиядри, пет хиядри или десет хиядри метра над земята, не се бижда релефят на земята и земта ще се образнизра. Бо сеза образнизра сбетя, сезда бедната и едни нов сбят. Досеза сбетят, в който живеем, е неустроен. Животят на небето и на земята не е устроен. Тепрда се строи ново небе и нова земя. Тепрда трябва да се устрои чобешкото ум в една нова фаза, да се устрои чобешкото мало поз мишнидата. Като помрядва чобек, много ни е прия- „За нас е много природно, като влезем и излучем чобешкото на една слава.“ Тъй зоборят бяшките. А пък бяхме казвам: ним: „Защо живеете в хората?“ „Обичаме си, влюбени сме в мах. Тревери ни сврещо за мах. Като стигли кравещо ни в чобешката слава, то е царствомто божие, като ни смъкнат от чобешката слава, то е дрет. За нас е щастие да се кажем тно муй дружение, което предят мъже и жени.“ Та казвам, мало поз мишнидата. Като помрядва чобек, много ни е прия- на е облечен, мало влезем и излучем чобешкото. А пък бяхме казвам: Тъй зоборят бяшките. Нма беля бяшки, има и черни бяшки. казадат знурите нябн. Нма беля бяшки, има и черни бяшки. имат бяшки и знури по космите, как с зребена искат да мах? Тия безполезни мисли, колто ни безпокоят, ме са бяшки.

Белите бяшки живеят поз мишнидите, черните бяшки живе- ят в зададата. N ние, сврременните хора, как трябва да се освободим от тези бяшки?

Вие се опазвате от бяшките, но не знаете, че пробка- зата може да се лекуда с бяшки. Сифилисът може да се лекуда с бяхи и бяхи. Казвате: „Как се лекуда?“ Ще туреш бяшки- ките да се набярят. Ако имат пробказа, трябни бяшките да попитат свободно, и те ще те излекудат. Те ще надарнат пробказата и ще започнат да я ядат. Сеза ще ме запитате: „За колко време?“ Аз нестто сям запитвда бяшките, и те бечер снудах, дойде едно сместество, задриза ме назоре в прос- трянствомто и пътуваме дряло време.“ Тоза зконбурея е от Шумен и той си казва: „Кде ме носи моят, тук не е още за мъчнотит. Може да минавате през просторанствомто. Ден ми разпрадяше един зконбурея: „Молех се дряло бреме да ми покаже Господ какъв е смисъдът на живота. Една бечер снудах, дойде едно сместество, задриза ме назоре в прос- трянствомто и пътуваме дряло време.“ Тоза зконбурея е от Шумен и той си казва: „Кде ме носи моят, тук не е още за мъчнотит. Може да минавате през просторанствомто. Може да се разхождате свободно, няма да имате никаква от сбетината, нуждаем се от вятъх, нуждаем се от вода, нуждаем се от храна.

Казвам, за да може вие да живеете на земята, непременно трябва някой да ви обича. По какво се показва обичта? Когато обичаме някого, ние се грижим за него. Един учител, който обича учениците си, предава им много добре. Един музикант, който обича публиката, свири много хубаво, който не ги обича, свири обикновени работи. Един художник, който те обича, ще гледа да те нарисува най-добре. Този, който не те обича, няма да види важните линии, той ни най-малко няма да види това, което ти виждаш. Художникът те е нарисувал, но ти сам не си доволен от рисунката, той не е турил същинските работи. Той трябва да те нарисува така, щото образът да показва, че ти си разумен. На второ място, да тури, че ти си добър и, на трето място, да тури, че ти си силен човек. Каквото казваш, можеш да го направиш. Гледам, някой път някоя картина има една черта разумна, но доброто го няма. Някъде виждам само доброто, но разумността я няма, на трето място, силата липсва. Ако човек в себе си не представя – главата му не представя разумността, ако неговите гърди не представят добротата и ако цялото тяло не представя в движението силата, този човек не е на мястото си. Като върви човек, да видиш, че в него има скрита Божествена сила. Като гледаш раменете, да видиш, че има доброта. Раменете показват дали човек има доброта. Мислите ли, че онзи, прегърбеният, човек е добър? Прегърбеният човек отива към материализъм. Мислите ли, човек, като върви, защо носи главата си на лявата или на дясната страна? Защо някои хора носят главата си на лявата страна? Може би някои учени хора да кажат, че лявото полушарие е по-тежко, затуй си носи главата на лявата страна. На някои дясното полушарие е по-тежко, затуй си носи главата на дясната страна. На някой главата е наклонена напред, главата отпред е по-тежка. На някои главата е наведена отзад, отзад е по-тежка. Единственото нещо, което накарало хората да се издигнат на два крака: понеже в животните, когато в предната част мозъкът станал по-тежък, заставил е тия животни да се изправят на два крака, да запазят равновесие, защото мъчно можели да носят главата си, много тежка била.

Та казвам, при сегашния живот разумност трябва. Човешката глава трябва да е под контрола на разумността, а пък човешките рамене и ръце трябва да бъдат под контрола на неговата доброта. Цялото тяло е под онази разумна сила, която човек носи в себе си.

Казваме: къде е Господ? Господ е в делата само които са направени. Казва: „Потърсете Ме в ден скръбен, и Аз ще ви помогна, и ще ви прославя.“ Не казва: „Потърсете Ме в ден радостен, и Аз ще ви помогна.“ Казва: „Потърсете Ме в ден скръбен, и Аз ще ви помогна, и ще ви прославя.“ Ние, които скърбим, казваме: защо е тази скръб? Да намерим Господа. Господ, като си скръбен, ще те приеме. Ако не си скръбен, никъде няма да те приеме. Щом си скръбен, на работа те назначава, щом не си скръбен, на никаква работа не може да те назначи. Радостните и весели хора се разхождат от едно място на друго. Скръбните са готови за работа, за учители, за художници, за музиканти. Скръбта е, която създава красивите неща в света. Всички вие мислите: „Не може ли без скръб?“ Благодарение на скърбите на майките и бащите синът и дъщерята ходят радостни и весели. Ако майката не беше страдала, какво щеше да бъде? Благодарение на времето, което един художник полага, той създава една картина, нарисува я. Ако не беше се лишил от известни удоволствия, тази картина никога нямаше да стане.

Това, което носим в себе си: хубавите мисли, хубавите желания, както тялото е устроено, и благодарение на ония скърби, през които сме минали, цялата история, през която човек е минал, историята още наполовина е завършена. Най-първо, ние трябва да знаем как да облечем своята мисъл. Не е лесно да облечеш своите мисли с най-хубавите дрехи. Цяла наука е да облечеш една своя мисъл, да я облечеш, че мисълта да е доволна. Цяла наука е да облечеш желанията си. Като се облекат, те са нещо реално. Най-после, да облечеш всичките

постъпки, че ти да си доволен. Като погледнеш, да ги видиш – твоите мисли, твоите желания и твоите постъпки, всичките усмихнати – цял един свят, като дървета, които са израснали и са окичени с плодове и цветове, и от всички да излиза един аромат.

Казват: „Много сме благодарни, че създадохме този хубавия, красивия свят, в който живеем.“ Вие търсете една градина на един добър човек, да влезете в нея. Тази градина е важна. Вие трябва да имате една градина, че като поканите някого, да го посрещнат вашите мисли, вашите желания и вашите постъпки. Той, като походи във вас, да каже: „Ето един устроен свят.“ Та вие сте в оня свят. Та в оня свят ясновидецът видял, че всичките седят, никой не говори, в размишление е. Сезон е, когато в небето настава тишина. То е най-тържественото. То се случило в такова време, когато видял тържествено да принасят молитвите към Бога и благодарят. После пак започва онзи хармоничен живот. По някой път вашите страдания, вашите скърби отиват в духовния свят, и те поглеждат. Тогава невидимият свят показва любовта си. Когато някои от вас много страдате, те слизат да ви помагат. Най-хубавите времена за вас са били, когато след всяко голямо страдание слиза някой от невидимия свят, който ви обича, и ще ви прегърне, ще ви целуне, вътрешно ще каже: „Не бой се!“ Има една ангелска дреха за вас, ще я донесе и ще си замине. Като замине туй същество, казваш: „Каква илюзия!“ Погледнеш, пак скърбиш, пък поплачеш. Пък слезе някое друго същество. Вие, ако сте гладни, как бихте помилвали една кокошка?

Аз съм привеждал този анекдот. Ще ви го приведа само да сравните положението, в което ние, съвременните хора, се намираме. Един лъв, като ходил да си търси храна, попаднал с двата крака в един капан. Седял три дни гладен. Минават други лъвове, моли ги да му помогнат. Те му казват: „Прегризи си крака.“ „Как да си прегриза?“ „Не може да те освободим.“ Минавали говеда. И тях молил, но те му казвали: „Ние не искаме да имаме работа с тебе, знаем твоя характер.“ Всички животни се извървели, и той все искал да го освободят. Минава човекът, и той започва да му се моли: „Ти поне по Бога си направен, освободи ме.“ Казва: „Непочтено се отнасяш. Ако те освободя, ще се нахвърлиш отгоре ми.“ „Покажи човещината си, ще си изменя характера, честна дума ти давам. Ще ти благодаря в света всякога.“ Човекът бил добър, отишъл при капана, натиснал с крака си и му освободил крака. Тръгнали двамата. Лъвът поразтърсил си козината, подвижил се. Вървели ден, два и на третия лъвът казва: „Три дни гладувам, ще умра гладен. Направи едно добро, освободи ме. Сега пожертвай се заради мене. Другояче защо ми е такова добро? Ти да ме ядеш нямаш нужда от мене. Аз имам нужда от тебе, ти си доста угоеничък.“ Човекът се намерил в чудо, казва: „Нека тръгнем и питаме трима души, че ако няма признателност за направеното добро, ще се пожертвам.“ Мислел си човекът в себе си: „Аз да се избавя отсега, втори път не освобождавам лъва.“ Срещат едно куче и го питат: „Има ли признателност за направено добро?“ „Няма. Аз бях младо куче и господарят ходеше с мене на лов. Сега, като остарях, ме изпъди и ще се мре тук. Значи няма признателност.“ След известно време срещат един стар кон и казват: „Има ли признателност за направено добро?“ „Няма, казва, те са празни приказки.“ Най-после срещат лисицата, питали и нея има ли признателност. Тя казва: „Не разбирам този въпрос. Аз трябва да съм на мястото, да проуча делото. Аз не зная как е направено доброто на лъва. Да идем да видим как ти е направено доброто.“ Връщат се лъвът, човекът и лисицата. Пита лисицата: „Как беше?“ Лъвът казва, че бил в този капан и този човек ме освободи. „Я направи пак, да видим как те е освободил.“ Той отворил капана, туря си лъвът краката, пуснали капана и пак се затворили краката на лъва. Казва лисицата на човека: „Я си върви по пътя, остави го, нека седи в капана.“

Сега ще кажете: „Какво означава?“ Това е злото в

хората, което Господ турил в капан, и вие не го пущайте на свобода. Нека седи затворено. Едно желание, което имаш, ако туй желание го пуснеш, то ще те изяде, нищо повече. Всички лоши желания, всички лоши мисли изядат хубавите. Всичките добри желания, всичките добри мисли, всичките добри постъпки – те съграждат хората. Правото в света, разумното в света, силното в света е туй, което гради. Онова, което руши, вие не се занимавайте с него. Дойде в тебе едно неразположение, то е една мисъл, която руши. И когато ние работим по закона на разумното, по закона на доброто и по закона на силата, които съществуват в света, Бог ни благославя всякога. Бог изисква от нас ние да бъдем разумни, да бъдем добри, и не само статически. Един ден от нашите мисли трябва да излиза ухание, от нашите чувства да излиза ухание и ние сами да бъдем доволни от себе си.

Писанието казва, че видя Бог, което направи, че е добро. Бог извади нещо от Себе Си, вложи дихание в човека. Туй дихание излезе от Бога. Ние, хората, трябва да оправдаем свободата, която Бог ни е дал. Гледам Божествения свят и по образа на този Божествен свят Той създаде света вътре в Себе Си. Не само да се възхищаваме от красотата на другите хора, но красотата на другите хора трябва да бъде поощрение и на нас, да бъдем красиви. Не трябва да се възхищаваме, че някои хора са разумни. Ние трябва да станем разумни. Не трябва само да се възхищаваме на доброто на другите хора. И ние трябва да имаме доброто. Не трябва само да се възхищаваме от силата на другите хора. И ние трябва да бъдем силни. Трябва да станем разумни, да развием разумността, която Бог ни е дал, да развием добротата, която Бог е вложил в нас, и да развием силата, която Бог е вложил. Трябва да се проучва не само физическият свят, който представя сегашното тяло, в което живеем, но се представя и духовният, и Божественият свят. Тия – последните, тела сега се организират. Може да кажем, че сега се организира духовното тяло на човека.

Туй е, дето Христос казва: „Ако не се родите отново от вода и Дух, не можете да влезете в Царството Небесно.“ Роденият от плътта плът е. Роденият от Духа Дух е. Сега сте родени по плът, за в бъдеще ще се родите по Дух. Онова, което ще се роди по Дух, ще бъде красиво, няма да бъде временно. Минаваме от един временен порядък в един вечен порядък. Минаваме от един безпорядък към един порядък.

Христос казва: „Единственият път, по който може да се създаде, това са три неща.“ Казва: „Аз съм пътят, истината и животът.“ Или казано другояче: Аз съм разумността, Аз съм добротата, Аз съм силата в света. Сега, за да те назначат учител, ако не си разумен, ако не си добър и ако не си силен, учител не може да бъдеш. Искаш да бъдеш господар. Ако не си разумен, ако не си добър, ако не си силен, господар не можеш да бъдеш. Искаш слуга да бъдеш. Ако не си умен, ако не си добър, ако не си силен, слуга не можеш да бъдеш. В Божествения свят, за да вземеш най-малката работа, трябва да бъдеш разумен, добър и силен. С тях можеш да вършиш работата.

Да кажем: как вие представяте учението Христово? Досега две хиляди години се оплаквате, че Христос е пострадал. Не е там въпросът. То е учението до възкресението на Христа. Проповядваме този живот, когато на Христа било мъчно да живее. Христос казва: „Докога ще ви търпя?“ Казано на наш език: дотегна Ми да живея между тия хора. След възкресението среща апостол Павел, който Го гонеше, и му казва: „Павле, защо Ме гониш?“ Че майката, която не знае да възпитава децата си, Христос не е влязъл да ѝ каже: „Защо Ме гониш? Ти биеш децата. Какво искаш от тия деца? Какво искаш от Мене?“ Ти се отнасяш недобре със слугата си. Христос ще дойде, ще ти каже: „Защо не се отнасяш добре със слугата си? Какво искаш от Мене? Защо Ме гониш?“ И в господаря е Христос, и в слугата е Христос, и в майката е Христос, и в бащата е Христос, и във възлюбления е Христос. Навсякъде е Христос, и ще те попита: „Защо Ме го-

ниш?“ Не искам да направя услуга на един човек, аз не го обичам. Когато го обичам, готов съм да направя доброто. Когато не обичам, не съм готов. Не само от господаря трябва да има обич, но и слугата, и той трябва да обича. И от двете страни трябва да има обич, за да се прояви любовта. Без баща и без майка децата не могат да се явят. Проявлението на любовта на бащата и майката са децата. Ако синовете не се проявяват такива, каквито са, тогава де е погрешката? Да кажем, бащата дава средства, праща сина си в училище. Той не се учи. Праща го в университета, и там не се учи. На работа го праща, не работи. Де е погрешката, в бащата или в сина?

Според вас, за да обичаш един човек, за какво трябва да го обичаш? Вие, като се обичате, за какво се обичате? До какво сте дошли? Има някои хора, които обичат някого заради очите. Има някои, които обичат някого заради ушите. Има някои, които обичат някого заради носа. Има някои, които обичат някого заради устата. Има някои, които обичат някого заради ръцете, заради краката, заради цялото тяло. Според мен очите са две свещи. Щом като видите очите, и като отворите книгата, може да четете хубаво. Светлина излиза от тия очи. Обичам този човек, понеже от очите му излиза светлина, която на мене е потребна. Искам да се разговарям с него. Като ида при неговите уши, слушалки са на телефона. Потребни ми са неговите уши. Щом видя един добър човек с хубави уши, може да се разговарям с невидимия свят. Няма хубави уши, няма съобщение. Щом има един хубав нос, този нос е свързан с духовния свят, може да усетя уханието на всички цветя, пък и въздухът минава през носа. Като срещна един човек с хубав нос, аз дишам по-дълбоко, въздухът влиза. Като го срещна с един хилав нос, и дишането не става правилно. Мене ми е приятно да срещна две хубави очи, да срещна един нос с две хубави отвърстия. Приятно ми е да срещна един човек с хубава уста, с хубави ръце. То е благословение да срещнеш човек с тези хубави работи. И Христос се оплаква от онзи фарисей, който Го поканил на гости, гледал Го, изучавал Го. Гледа: иде една жена, паднала, започнала да плаче и да Му чисти краката. Той си казал: „На този светия приятно Му е тази жена да Му милва краката.“ Той си мисли така. Христос му дава пример, казва: „Дойдох в къщата ти. Ти вода не Ми даде за краката. Тази, откак съм дошъл, не престава да Ми чисти краката. Затова ти казвам, че нейните прегрешения ѝ се прощават, пък твоите остават.“ Ако ние, съвременните хора, можем да очистим краката на Христа, голяма задача имаме. Падението на цялото човечество какво е? Цяла една работа. Целокупно имаме желание да си помагаме. Любовта е творчески принцип, който освобождава хората. Докато не се освободим от обществото, не можем да влезем в областта на истината. Ако не се запознаем с любовта, онзи, истинския, живот не можем да го възприемем. Ако не се запознаем с Божествената мъдрост, знанието не можем да го възприемем. Ако не се запознаем с истината, свободата не може да дойде. Три неща са. Ние трябва да влезем във връзка с любовта. Тази връзка Христос я направи. Тя иде чрез закона на страданието. Страданието е първото запознаване на любовта. Ние, съвременните хора, нямаме търпение. Да кажем, имам един слуга. Или слугата да търпи повече, или господарят да търпи. Ако господарят не може да търпи, слугата трябва да търпи. Ако слугата не може да търпи, господарят да търпи. Един от двамата в дадения случай трябва да бъде търпелив. Ако господарят не може да прояви търпение и ако слугата не може да прояви търпение, какво става? Стълкновение. Ние, съвременните хора, които не оценяваме Божиите блага, какви хора сме? Очи ни е дал, не сме доволни. Уши ни е дал, не сме доволни. Уста ни е дал, не сме доволни. Всичко ни е дал, и постоянно има един вътрешен ропот.

Като станете сутрин, бих ви препоръчал да благодарите за очите, какво благо са. Благодарете за ушите, че слушате хубавите работи в света. Вие слушате вятъра, кой-

то духа. Знаете каква приятност има някога в онзи вятър, който лъха отвън, или от бурята. То е един говор. Господ ви говори отвън. Какво казва Господ? Господ казва: „Докога ще бъдете неразумни? Докога ще постъпвате глупаво?“ Тук толкоз години при мене идват. Като се разболее някой, казва: „Учителю, помогни!“ Хубаво е. Но в лекуването всички трябва да вземат участие. Когато един уд боледува, цялото тяло взема участие. Ако всички служите на любовта, болни няма да има. Гледам, ревматизъм имате – малка любов имате. Всеки един от вас се скрил в себе си, никой нищо не дава от себе си. Ще иде при някой лекар, ще го лекува, ще трябва да плати. Всяка една болест се дължи на един вътрешен недоимък: или на недоимък на светлина, или на недоимък на доброта, или на недоимък на сила, нищо повече. За да стане здрав човек, трябва да му се даде това, от което се нуждае. Един болен човек защо да не лежи, да се запознаете с него? Не го съжалявайте, че страда. Той се нуждае от хляб, дайте му. Седнете с него на един обед, поразговорете се, кажете му причините защо той е болен. Който и да е, щом обикне болния, той ще оздравее. Ти си болен, обикни някого и ще оздравееш. Боледуваш. Защо? Не обичаш. Обикни някого. Може да обикнеш едно куче, ще оздравееш. Може да обикнеш една кокошка, може да обикнеш едно дърво, може да обикнеш един извор. Обикни нещо и кажи: „Тук е Господ.“ Ще оздравееш.

Аз другояче гледам на нещата. Дойде някой болен при мене, и после казва: „Той не ми помогна.“ Аз казвам: той не ме обича. Щом ме обикне, ще оздравее. За всички законът е същ. Заболи те главата, обикни Бога, главоболието ще изчезне. Като се разболееш, обикни едно дърво, някоя череша, ще изчезне болката. Вие искате много лесен път. Ние сме в наймъчния път. По-мъчен път няма от този. Ако искате лесен път, това е най-лесният. Ако станете по-напреднали, ще имате още по-мъчен път. Представете си, че вие имате едно дете и вие не можете да се справите с него. Представете си Господ, милиарди същества, гракнали към Него всички. Какво отношение има Той към любовта ли? Той на всичките казва: „Щом обикнете Бога, болест няма. Щом се намали любовта към Бога, болестите идват.“ В света трябва любов, трябва разумност, и всичките ще бъдем здрави. Практическата страна? Мнозина ме срещат и казват, че обичат, пък са болни. Не можеш да обичаш и да бъдеш болен. Те са две неща несъвместими. Щом обичаш, лицето ти не може да бъде тъмно. Щом обичаш, очите ти не може да бъдат тъмни. Любовта носи живот. Аз ви говоря за онази Божествена любов. Вие сте опитали другата любов, от която хората умират. Да дойдем до любовта, която оздравява хората. Чудното е, че някой, като обикне някого, всичките станат против него. Казват: „Той е обикнал.“ За да оздравее, трябва да обикне поне едного. Тогава аз да ви кажа как аз мисля. Бащата, понеже не обича всичките дъщери и синове еднакво, да обикне онзи необичания, който ходи разпасан, на него да му даде първото място. Всякога да обичаш, който не е обичан. Срещнеш едно куче, което е било, било, дадеш му малко хлебец, помилваш го. Онова куче, което е милвано, галено, няма какво да го обичаш. Бих желал сега за вашата любов да търсите мършавите в света, не красивите, хубавите, но грозничките. То е Божественото. То е неорганизиран свят. Казва Бог: „Да бъде светлина!“ Като влезе любовта в този – неорганизирания, свят, тогава ще дойде светлината, тогава ще дойде Божественият мир и Божествената радост, и Божественото веселие. Обикнете в дома си когото не сте обичали. Сега потърсете необичаните, защото онези, които обичат, те са силните хора в света. Всички трябва да станем силни. Онези, които не сте силни, да се радвате на тях, понеже има кого да обичате. Силните обичат слабите, разумните обичат глупавите, добрите обичат лошите. Те са необходими неща контрасти.

Казвам, половината от хората, които сте силни, обикнете слабите. Умните обикнете глупавите. Добрите обикнете лошите. В обикновен смисъл.

И рече Бог: „Да направим човека, човека по образ и подобие Нашему. Да направим човека, който може да люби и да обича.“

„Отче наш“

Шесто утринно слово
1 ноември 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

НОВИЯТ ПЪТ

„Добрата молитва“
„Махар Бену Аба“

Има едно изречение, което казва: „Повторението е майка на знанието.“ Не еднообразното повторение. Може да ядеш сладки неща, но ако ядеш череши, те са сладки; ако ядеш ябълки, те са сладки; ако ядеш грозде, е сладко. Каквито и да са плодове, има разнообразие в тази сладчина. Аз ще ви говоря за тринайсетата глава от „Първо послание към коринтяните“. Аз ще я чета, като череша да бъде. Друг път като я чета, ще бъде като сливи. Сега като череша: „Ако говоря с човешки и ангелски езици“, а избягвам животинските и „ако нямам любов, ще съм мед, що звънти, или кимвал, що дрънка...“, ако имам знанието, щото и гори да премествам, ако не зная как да го прилагам... любовта дълго търпи, дълго се надява, защото надеждата много кратка е, за един ден е. Има една надежда, прескача единия ден. Всичко търпи любовта. Но тук се разбира не глупавият живот, да търпиш въшките, да търпиш бълхите. Някой има търпението на въшките, само се чеше. Да съблече ризата си, да изчисти ризата си от бълхите. Защо ги е взел като квартиранти? Някой е дал под наем стаята си. Има хора, които целия си живот се тревожат дали ги обичат, или не ги обичат. Как ще разбирате това? Ако си мазна кокошка, ще те обичат, ако си мазна овца, ще те обичат, но ако си мършава, ще те държат настрана. Ако си добро масло, ще те ядат, ако си лошо, ще те хвърлят навън.

Една мома се жени и, най-първо, не ѝ ли стига умът да

види първо свекървата; какъв е свекърът; да види брата, сестрите на възлюбения? Тя се влюби само в него, но така не става. Като се влюби само в него, пати ѝ главата. Най-първо, трябва да види дали бащата и майката се обичат, да види семейството от род ли е. Ако не е, хич да не си туря крака в тази къща. Сега, като си тури крака, ще пита защо Господ направи света така. Господ не направи света така, ние го правим. Ако съблечеш ризата на баща си, ако си малък, прекрой я, да ти съответства. Ако туриш голямата риза на баща си, ако туриш големите гащи на баща си, ще бъдеш смешен. Прекрой ги, направи ги удобни.

Съвременните хора всички са станали божества – туй, което и Ева искаше – да стане божество. Божества са и се докачат. Какво божество си, като си слаб? Бият те, и ти му казваш: „Аз ще му докажа.“ Какво ще му докажеш? Днес те бият, утре те бият – ти все доказваш. Ти биеш, те кажат: „Аз ще му докажа.“ Един други се бият и все си доказват. Имат набити крака, набити гърбове, задници. Питате: „Защо Бог създаде света така?“ Това не е философия.

Една стара жена дава съвет на една млада мома да се ожени и да си народи деца. Хубаво е да си народи деца. Страданията на всички хора от какво произтичат? От децата. Адам, докато беше сам в рая, свободна му беше главата. Щом се роди едно дете, побеля му главата, и то от какво? Адам се подложи на изпитания и не си издържа изпита. И Ева не можа да си издържи изпита. Учен човек беше той. Господ искаше да го изпита. Понеже не се позволяваше животните да влизат в рая – нечисти бяха животните, живееха отвън. Понеже Господ прекарва в рая животните пред Адама, да им даде имена и като им даде имена на всички животни, видя, че все две по две вървят: мъжко и женско. Казва си: „Животните – мъже, жени, заедно вървят, пък аз, човекът, съм сам. Мене ми липсва нещо, Господ е скрил нещо от мене. И аз да си имам такава другарка...“ Господ видя това и казва: „Не е хубаво човек да бъде сам.“ Но Адам не можа да си издържи изпита, похапна от плода. После се роди Ева. Ева гледа дървото и казва: „От последното дърво като хапна, ще стана като Бога.“ Ето едно изкушение. И досега всички богове станаха. Казва: „Ти знаеш ли аз кой съм?“ Кой си? Който страдаш. „Знаеш ли кой съм аз?“ Че кой си? Който се тревожиш за хляб, за вода; който се тревожиш за деца, за мъж, за жена; тревожиш се, че не си министър, че не си цар. Хиляди работи има, за които се тревожиш. *(Учителят прочете до края главата.)*

Често вие питате за в бъдеще, че които се сподобят с бъдещия век, нито се женят, нито за мъж отиват. Казвате: „Че как ще се раждат хората?“ По един начин ще се раждат. В съвременния спиритизъм как се раждат духовете? Медиумът, като беше в транс, най-първо, се образува пара, после се сгъстява, сгъстява и излезе един човек. Може да говори чрез него. Говори този човек, виждаш го и после пак се превръща на пара. И за в бъдеще баща ти, отишъл в другия свят, той ще дойде като пара, ще се образува тяло, ще проговори с тебе. Кое е по-хубавото – сегашното или тогавашното? Сега трябва да се минат двайсет години, докато човек стане умен, а тогава – излиза изведнъж от бащата, ти няма да го пращаш в училище да учи, няма да му слугуваш, няма да го храниш. Имаш някой възлюблен, който заминал за другия свят, ще го повикаш, ще се яви, и пак ще си замине. Казвате: „При мене да бъде, при мен да спи.“ Това са все наши заблуждения, с които спим. Какво е родило спането? Нали ги туряте в гробищата, и там спят. Сегашният порядък, в който живеем, не е лош, но питам кое е по-хубаво: да бъдеш червей, някоя гъсеница или пеперуда? Тя върви по земята, качи се на някое дърво, търси някой лист да го изяде, намира, че листът е виновен и го изяжда. Като изяде листата на дървото, то плод не дава. Поизносно е да бъде пеперуда. Уподобявам гъсеницата, това е плътта, а пеперудата, това е Духът.

Ние носим две състояния едновременно – и на гъсеницата, и на пеперудата. Ще се откажем от гъсеницата. Защо

ни е да бъдем гъсеници, да ходим по земята? Кое е по-хубаво в живота: дългове ли да имаш в живота, или да си богат, да нямаш никакви дългове? Кое е по-хубаво: постоянно да скърбиш или постоянно да се радваш? Всичката погрешка в съвременния живот къде е? Едно време турските коне вървяха караешкин или рахванлия. При рахванлия успоредно вървят краката на коня. А при караешкин? А при караешкин предният десен крак върви със задния ляв крак и предния ляв крак със задния десен, като че върви много сербез. Ние мислим, че светът е много лесен и ще се оправи. Аз мога да ви кажа как ще се оправи светът, но не сте готови. За пет минути може да се оправи. Светът с пет пари може да се оправи само като го знаеш. Преди няколко време дойде един, търси цяр за малария. Една сестра дойде тия дни и казва: „Учителю, аз намерих цяр за малария – христовото око.“ Да, христовото око е цяр. Има едно цвете, христово око се нарича, то е цяр за маларията. Хората търсят някакъв цяр за маларията. Не ти струва много, четири цвята да туриш в едно джезве да ги свариш, ще изпиеш водата, и отива маларията. Но стига да го намериш. Вие не го знаете. Казвам ú: „Я донеси това цвете, да го видя.“ Докато не намериш онова цвете, което мяза на Христовото око, докато в любовта не намериш онази любов, която мяза на Христовото око, маларията не се цери. Няма нещо по-красиво от човешкото око и няма нещо по-грозно от него. Има хора, които, като те погледнат веднъж, ще бъдеш нещастен за целия си живот. Има хора, които, като те погледнат, ще бъдеш щастлив в целия си живот.

Аз съм пробвал онзи пример. В един манастир, в християнската епоха било, един игумен бил неразбран човек. След неговата смърт идва един друг игумен и намерил сметките на манастира много разбъркани, обвинявали го за това. Той започнал да се моли да дойде старият игумен, да си уреди сметките, че да го не нападат. Старият игумен бил в ада. От рая лесно се идва, но от ада мъчно. Защо е мъчно? Все едно някой човек да е осъден на двайсет години каторжна работа. Не го пущат – двайсет години трябва да се минат, не е лесна работа. Най-после дошъл старият игумен, да уредят сметките. Уредил ги, но оттам насетне, после такава голяма воня се образувала в манастира, че всичките калугери избягали и манастирът запустял. Защо ще урежда сметките, когато целият манастир ще запустее? Престанете да викате игумените от ада да уредят сметките. За предпочитане е да носиш всичките страдания, отколкото да повикаш от ада един игумен, да оправи сметките. Някоя млада мома иска да се ожени, да тури в ред младия момък. И все в ред го турят. Остане ли ти да туриш младия момък наред, или младият момък да тури момата наред, манастирът ще се увони. Остане ли сега човек да ви обича, ще се увони манастирът. Този човек, който става приятел, той, като излязъл от Бога, трябва да те обича. Не те ли обича оттогава, и сега не може да те обича. Никога не вярвайте на една любов, която започва сега. То е една вечна лъжа. Ако остане сега да се обичаме, то е изгубена работа. Казвате: „Какво пишат писателите?“ Аз зная една красива булка, която роди повече от дванайсет деца, и все мъртви. Питам: защо ще раждаш мъртви деца? Защо ви е една мъртва любов? Малко сериозна работа е да раждаш дванайсет души. Да любиш, да се разлюбваш какво е? Залюбиш се няколко седмици, скараш се, разсърдиш се, казваш: „Не го обичам.“ Това е театър. Като погледнеш един човек, да го направиш щастлив за цял живот. И той, като те погледне, да те направи щастлив – то е любов, за тази любов говоря. За другата любов не питайте защо е. Вие разбирате и казвате: „Толкова ли съм лош?“ Всички хора, които отначало не са започнали да любят, са лоши хора. Всички хора, които сега започват да любят, са лоши хора. Всички хора, които всякога са любили и отначало са любили, те са добри хора. Според мене няма да ми говорите, че някой се е покаял. Аз разбирам покаянието другояче. Аз разбирам покаянието, когато човек отначало се е покаял, когато излязъл от Бога, и видял всичките погрешки. После само ги чете. Един учен

човек, като погледне едно число, го разбира, едно по едно го чете. Например 1200 като четеш, ти, като видиш, и разчиташ това число.

Сега често на Изгрева казвате: „Той само Учителят знае да люби.“ То е изгубена работа, ако е така. Ако и вие не любите, както аз любя, и вашата е изгубена.

Казвам, светът, както мисли, няма да се оправи. Да вярвате, че в онзи свят, като идете, че ще се оправи, то не е разбиране. Човек трябва отначало да е любил. Ако един човек е заченат без любов, ако майка му не го е обичала, а искала да го пометне, ако майка му е мислила десет пъти да го пометне, той човек няма да стане. Мислите ли, че един баща, който стане причина да се зачене едно дете, че не го признава, че е негово, казва: „Не е мое.“ – мислите ли, че от това дете ще стане човек? Който не е роден сега, трябва да се роди, и затова човек трябва да умре. Всички трябва да умрат и да се родят наново, нищо повече. Всички ония хора, които без любов са се родили, трябва да умрат. Щом умират, без любов са родени. Като се родим от любовта, няма да умираме. Аз виждам, някой плаче. Защо ще плаче човек, кажете ми. В сегашната епоха трябва да плачем. Но човек всичко има, и пак плаче. Сега искате да знаете как ще се научите. Ако човек не възприеме Бога вътре в себе си, да го научи, няма кой да го научи. Казва Писанието: „Всички ще бъдете научени.“ Ти искаш сам да се научиш. То е невъзможно. Ако остане земята сама по себе си да ражда нещата без слънцето, то е невъзможно. Земята ще ражда, ще има в нея живот само тогава, когато слънцето я грее. Ако ние уповаваме на тия лампи, те няма да оправят света, то е заблуждение. Светът може да се оправи само от слънцето. Тия заблуждения, които туряме в нашите умове, те са за неща до време. Тия слънца се дължат на онова слънце, което грее. Хубава е и тази любов. Но разчитайте на онази любов, на онази лампичка, която от слънцето излиза. Разчитайте на Божията любов, от която се ражда животът. Христос казва на едно място: „Който е видял Мене, видял е и Отца Ми.“ Защо страдат евреите? Вие ги съжалявате. Те не приеха Бога, като дойде Христос. Не Христа не приеха, но Бога в Христа не приеха. Казват: „Има тук един човек.“ И сега българите казват: „Един нов Христос има.“ Но и на българския народ бъдещето ще бъде такова. Да дойдат да се подиграват на Христа. Христос в света е един, двама Христосци не може да бъдат. Слънцето е било преди хиляди милиони години, и това слънце сега е същото. Ако кажем, че това слънце е едно, а онова е било друго, то е заблуждение. Дошъл някой друг, нов Мойсей – Устабашиев, човек, който е турил устата си да брътви. Дошъл някой, има Христовия Дух да оправи света. Оправи ги, бият се хората, избиват се. В България, като дошъл Устабашиев, турил закона за 250 грама хляб. Като дойде Устабашиев, сиренето изчезна, маслото изчезна, житото изчезна, всичко изчезна. Новият Мойсей дойде в света. Аз ви казвам, не искам вие да бъдете Устабашиевци, не искам да бъдете нови Христосци. Казват: „Човек ще оправи света.“ То е заблуждение. Ти си се родил от баща и майка. Родили те тебе, слабия човек, ще оправиш света. Кой свят, кажете ми? Никой не може да оправи света. Нито владици, нито попове, никой не може да оправи света. Те турили калимавки, корони... Какви са тия заблуждения? Утре ще умре, в гроба ще го турят. Дойде някой, казва: „Аз, Учителю, те познавам, дай ми пет-десет лева.“ Така не става. Дойде една сестра, заплакала четири реда сълзи. Защо? Дъщеря ѝ казала: „Мамо, ще се самоубия, животът ми няма смисъл.“ Защо ще вярвате? Никой не може да се самоубие. Ако аз стопя едно парче лед, умряло ли е? Вода е станало.

Думите: „Мамо, аз ще се самоубия...“ другояче тълкувайте. Всяка мома, която иска да се самоубие, иска да влезе в любовта. Казва: „Аз искам да умра.“ Трябва да съзнае, че за този живот ако не умрем, в новия живот не можем да влезем. Трябва да умрем. Ако не умрем, работата не се свършва. Вие не искате да умрете. Престанете да ви говорят лъжи. Туй,

което четете, туй, което разбирате, са квадратни лъжи. По този начин, както са писали хората и са проповядвали, това са лъжи, помнете го това. Снемете всичките обвивки на нещата, елате до същността на любовта. Да разберем какво нещо е любовта. Аз гледам някой път някоя млада мома, като влиза в моята стая, оглежда, като че ли има някакъв капан вътре. Възможно е. Колко пъти котката е седяла при дупката на мишката, казва: „Сърцето ми гори за тебе, аз ще умра, ако не излезеш из дупката си, да те видя, само да те зърна, излез.“ И за да не умре, мишката излезе, котката я хване и казва: „Ти защо не излезе по-рано?“ И момъкът се сърди защо, като минавал, момата не излязла по-рано да го погледне.

Гледам, тук една млада сестра се оплаква и ми казва: „Тук на парцал станах на Изгрева.“ Казвам, и парцалите са потребни за паниците. Без парцал как ще миеш паниците? По-добре парцал за паниците, за предпочитане е това, отколкото кърпи в джоба, да си бършат носа, или постоянно да седи в гардероба. Защо ви е тази кърпа? Или защо ви са вашите хубави шапки да висят вкъщи?

Сега аз ви казвам, вас ви трябва едно сърце, направено от любов; трябва ви един ум, направен от любов; трябва ви едно тяло, направено от любов. Престанете да вярвате във всичките тия заблуждения, че това е станало или онова е станало. Бог е направил света. И всичките блага, които Бог е дал, всичко заради нас е направено. Ние търсим слънцето и всеки мисли да направи една малка стаица. Че как ще я направиш? Мисли, мисли, и дома се скарат. Казва: „Трябва да живеем в по-хубава стая, по-хубава къща, с по-големи прозорци.“ Защо да се не радвате на тия хора в София, които имат хубави къщи? Иди, погледни къщите и радвай се. Богатият човек живее там. Защо да се не радваш, че той живее там? Влез в него, поживей един-два месеца. Ти ще живееш, и той ще те храни. Ако знаехте така да влизате в хората, щяхте ли да бъдете нещастни, кажете ми? Вие живеете в блаженството на страданията. Аз ви уважавам и почитам от моето гледище. Както ви говоря, вие сте герои, понеже вие при този – лошия, живот не искате да го напуснете. Казвам: „Браво, любов има.“ Той по три пъти бие своята възлюблена, и тя не го напуща. Казвам: „Браво!“ Друга никак не я бие, но го напуща. Коя е героиня: която бият или която не бият? Която бият. Онази, която нито една лоша дума не са ѝ казали, но тя казва: „Не го обичам, има нещо отвратително.“ Кое е по-хубаво? Житото, докато не бият, зърно не дава.

Ако искате да изучавате сегашния живот, живейте посегашному. Сегашният живот по този начин, както живеете, другояче не може. Ако искате да разберете този живот, по този начин ще живеете. Ако искате да разберете новия живот, по този начин не може да живеете. Ако искате да разберете състоянието на една пеперуда, трябва да станете пеперуда; ако искате да разберете състоянието на един червей, червей трябва да станете; ако искате да разберете състоянието на детинския живот, деца трябва да станете; ако искате да разберете възрастния живот, възрастни трябва да станете; ако искате да разберете възмъжалия живот, трябва да възмъжеете. За да разберете един живот, трябва да живеете в него. И най-после, ако искате да разберете старческия живот, трябва да бъдете стари. Ако искате да разберете Божествения живот, трябва да сте разбрали детинството, юношеството, пълната възраст и старчеството. Като излезете из тия животи, ще влезете в Божествения.

Павел казва: „Око не е видяло и ухо не е чуло, и на човека на ум не е идвало онова, което Бог е приготвил за онези, които Го любят.“

Кое е по-хубаво: да се служи на хората или на Бога да се служи? Кое е по-хубаво: на живите деца ли да се служи, или на куклите? Малките момичета служат на куклите, а малките момчета служат на кончетата. Кое е по-хубаво: да се служи на живите кукли или на мъртвите? Човек още като

дете, като се роди, прави много престъпления. Майката, като го чисти, то прави престъпления. Тя го чисти, мие го и като стане на двайсет и една години, то престане да върши престъпления. Децата престъпления вършат, но майките им прощават. Майката, която се е гнусила от нечистотии, сега изчиства детето си, мие го и като си измие ръцете, яде. Тя, като мие задницата на детето, после ще яде. Знаете ли колко нечистотии остават по ръцете? Аз не виждам никаква идеалност в този живот. Животните, като дойдат, най-първо, се миришат по задницата. Едно време и ние ги търсехме, да ги миришем по задницата. Аз другояче виждам работата. Така не се живее, така не се мисли. С тия мисли никъде няма да идете. С тия мисли хилави стават хората, побеляват им главите, прегърбват се, болести идат. Мисли, че като иде в оня свят, ще иде при ангелите. Ангелите не носят такъв ум. Ти си едно говедо, ще идеш при ангелите и ще влезеш в рая. Ще те пуснат в рая, както тук едно дете го пускат, но трябва да му мият задницата. Ще те пуснат в рая, но трябва да ти мият задницата. Ти на краката си не можеш да стъпиш.

Казвате: „Бъдете чисти, бъдете светли." Това са думи. Казвам: каква е любовта? Христос дойде до едно положение. Аз виждам един от най-хубавите моменти в живота на Христа. От моето гледище онзи момент, когато дойде в най-голямото противоречие и казва: „Господи, прости им, не знаят какво правят. Прости им един ден, като ги съдиш, прости им." Или, казано на модерен език: прости на тия говеда. Аз не искам да ви проповядвам един разпънат Христос. Искам да ви проповядвам един Христос, който е възкръснал. Може да се възмущавате: „То е минало." Ако вие се възхищавате, станете като Него, станете като страдащия Христос. Защо искате Той да ви носи страданията, защо искате Той да работи заради вас, да ви спасява? Разбирайте хубаво спасението в какво седи. Спасение в света е любовта. Спасението е туй, дето търсите. Онзи те спасява, който те люби. Ти, който го любиш, го спасяваш. Без любов спасение няма. Спасението е в Божията любов. В нас Бог, Който ни освобождава от смъртта, Той ни спасява. Без любов няма спасение в света. Той е един акт, както ние го смятаме, то е момент. Слънцето като те зърне, ти си спасен. Сега вие, които ме слушате, какво ще разберете? Не искам да ви кажа какво ще се прави. Вие вървите по вашия път. Онези от вас, които сте дошли до положението и искате да приложите любовта, то е новият възглед. Не се извинявайте. Никакви погрешки не трябва да се правят. Ето аз какво разбирам под думата погрешка. Аз като пиша, в ума ви съществува идеята. Като правя погрешка, и коригирам. Напиша, затрия, докато най-после напиша една дума, че аз сам да я харесам. Напиша една дума, каквато и да е, и после казвам: ще мине. Не. Да остане някой да ме пита: „Ти обичаш ли ме, или не?", то е изгубена работа. Някой иде, болен е, казва: „Обичаш ли ме?" Аз ще му докажа обичам ли го. По два начина аз може да му покажа моята любов. Здравият, като иде, който не вярва в мене, той ще стане болен. Който няма любов, няма какво да ме пита: обичаш ли ме. Казвам, здрав ли си? „Не съм." Болен ще стане. Здравият човек, щом ме попита обичам ли го, само като ме пита, ще стане болен. А болният като ме пита, ще оздравее. Който не ме обича, болен ще легне. Ако дойде здрав при мене, зная, че ме обича. Ако дойде болен, не ме обича. Моята мярка е тази. Щом дойда при вас, и съм болен, зная, че никаква любов нямам. Тъй разсъждавам. Едно от двете: или той не ме обича, или аз не го обичам. Аз боледувам по две причини: или защото той не ме обича, или пък аз боледувам, защото аз не го обичам. По два начина можем да бъдем нещастни: или като не обичаме хората, или като те не ни обичат. По два начина можем да бъдем щастливи: или като ни обичат, или като ние обичаме. Сега казвате: „Той не ме обича." То е половината – и ти трябва да го обичаш.

Следователно ти, като не го обичаш, и той, като не обича, вие създавате ада, в който и двамата се мъчите. Ти, като го обичаш, и той, като те обича, вие живеете в рая.

Казва: „Дето са събрани двама или трима в Мое име, дето са събрани в името на любовта, там съм и Аз, там е раят.“ Аз по някой път често мисля, че се събираме, събираме се тук сутрин, да се молим. Да се молим за българите, да не идват аероплани, да няма бомби, да има плодородие. Питам: защо ще живеем за един народ, който ще яде, ще пие и ще разсъждава има ли Господ, или няма Господ? Че те ще бъдат като сегашните евреи. Че какви са евреите? Каква е сегашната култура? Туй, което аз виждам. Казва: „Къде е адът?“ Адът е на земята. Аз виждам какво се върши под земята и какво се върши над земята. Аз виждам какво се върши във всички шантани. Аз виждам какво се върши във всички домове. Аз виждам какво се върши в училищата. Какво се върши в църквите, и навън, и навътре, навсякъде виждам какво е. Не ме въодушевляват домовете, които са пълни с изверження. Мене не ме интересуват клозетите на хората. Мене не ме интересуват банките, дето турят парите си, да се осигуряват, не ме интересуват хамбарите. Да чакам с мили очи да ме гледат и да ми дават една крина жито, то е смешна работа. Смешни хора сме ние.

Казва Господ в Писанието: „Когато Ме потърсите с всичкото си сърце, ще Ме намерите.“ Сега вие можете да ми турите едно възражение: „Хубаво, като ни проповядваш така, защо ще ни погледнеш с любов, че да оживеем?“ Имате право. Аз ви виждам всичките вас. Нали знаете, когато слизаше Мойсей от планината, толкова се беше очистило лицето му, че светеше. И евреите не можеха да гледат светлината на неговата мисъл, че трябваше да си тури було. Българите сега турят було, когато се венчава булката. Една булка, на която турят було на главата, да ѝ кажа, че няма да живее добре със своя възлюблен. Ако тя не може да го гледа в очите и трябва да ѝ турят було, това е изгубена работа. Прокопсаха ли еврейският народ? Евреите се учат, а гледат истината без було. Павел казва: „Гледаме мрачкаво, като през огледало.“ Като срещна някои, гледам, носят две була, а някои по две и по три. Разбирам да носи едно було. Че как ще ви гледам, хвърлете булата. Срещам някой, и гледам, в ума му седи мисълта: „Кой ме обича повече?“ Говоря искрено: който ме обича повече, и аз го обичам, колкото и той ме обича.

Наскоро говорих на една сестра. Казва ми: „Много ги обичам всичките.“ Аз ѝ казвам: „Колкото ти ги обичаш, и те те обичат. Ако те не те обичат, значи и ти не ги обичаш.“ Аз не се оплаквам от вас. Вие като се карате, мене ми е приятно. Ако дигате повече скандали, мене ми е приятно. Мен знаеш колко ми е приятно, като видя разчорлена коса. Гледам, две деца се дърпат за косите, приятно ми е. Какво лошо има, та са се хванали за косите. Мине буря, заплаче. Защото, който има кир, непременно трябва да мине стъргалка, да го очисти от кирта. Но като няма никаква кир, няма нужда от стъргалка. Ако се оплаквате, че трябва стъргалка, то е друг въпрос. Казвам, един чист човек не трябва да образува кир. Щом електрическата лампа започне да става по-тъмна, светлината не е така ярка. Тия жици изгубват способност да предават светлината. Аз виждам раздвояването на хората в любовта. Ние мислим, че от един човек ще вземем повече любов, от друг по-малко. Не се лъжете. Слънчевата енергия, която отгоре иде, едни и същи подаръци носи. Зависи от влагата. Някой път има повече влага, някой път по-малко и вследствие на това има промяна в тази светлина.

Често аз говоря за подмладяването. По този начин, по който сега човек живее, не може да се подмлади и болестите не може да се излекуват. Ако повярвате това, което ви говоря, всички може да станете здрави. Повярвайте, че Бог ви обича. Казвате: „Къде е?“ Срамота е досега да не сте Го видели. Толкова пъти слънцето сутрин изгрява. Като видиш слънцето, да видиш, че Бог е в него и да повярваш, че Бог е в слънцето. Като видиш една ябълка, да повярваш, че Бог е в ябълката. Като видиш един извор, да повярваш, че Бог е в извора, който извира. Ако не повярваш, и пиеш от него, това е заблуждение. Да ви кажа, че аз съм Христос, в мене вярвайте.

Христос е в светлината, във въздуха, във водата, в звездите – навсякъде е. Не е в мой интерес да ви говоря така. В мой интерес е да вярвате постарому. Да вярвате по новия начин, не е в мой интерес. Ще кажете: „Той не е бил Христос.“ Моята сила седи в това, че аз обичам Бога, нищо повече. Разбирате ли какво значи това? Аз не искам любовта на хората. Мене не ме интересуват хората. Мене не ме интересуват куклите. Мене ме интересуват хората, които обичат Бога и които Бог обича. Вие сте важни дотолкоз, доколкото аз ви обичам, и дотолкоз, доколкото вие ме обичате. Аз не искам от вас повече любов, отколкото аз ви давам. Искам толкова любов, колкото и аз ви обичам.

Казва Христос: „Както Ме е Отец възлюбил, така и Аз ви възлюбих.“ Аз искам от вас толкоз: да обичате така, както аз ви обичам. Давам ход на Божественото. Аз се радвам, че като обичам, давам Бог да се прояви чрез мене. Радвам се и вие когато обичате, че Бог се проявява чрез вас. Когато Бог се проявява чрез мен в Своята пълнота и когато Бог се проявява чрез вас в Своята пълнота, това е моето учение. Вие ще кажете: „Как да разбираме това?“

Представете си, че турям една топка, която е свързана с ток. Държите я на ръката си. Няма ли да дойде до положението, когато ще се сгорещи, няма да може да я държите? До едно време ще ви бъде приятно да държите топката, но когато топлината се предава, ще стане по-тежко, отколкото може да носите. Тя ще стане по-тежка. Туй, което изгаря, е по-тежко. Всички неща, които изгарят, са тежки. Всички неща, които загасват, са леки. Всички неща, които са ни приятни, то е нормалната топлина на живота. Срещнеш някой човек, нищо не ти казва, но ти е приятно, като те погледне. Срещнеш някой човек, дете, малко дете, някой светски човек, приятно ти е, като те гледа. Друг път срещнеш някое малко дете, гледа те като стар човек с една грандомания. Някоя майка доведе при мене детето, и казва: „Целуни ръка.“ То казва: „Няма да целуна.“ Аз казвам: „Оставете го, ако обича да ми целуне ръка, ако не обича, няма защо да целува.“ Някой се държи, остави го свободен, не го поддържай. Някой казва: „Какво мислиш, знаеш ли кой съм?“ Зная те. Всичките хора на любовта ги познавам и всичките хора на безлюбието ги познавам. Мене ми е еднакво приятно и безлюбието, и любовта ми е еднакво приятна. Аз разбирам, за мен безлюбието е опакото на любовта, скритата любов. Любов е изявеното. Туй вие за дълго време има да го учите. Някой ми казва: „Не те обичам.“ На другиго вие може да продавате тия краставици, не на мене. Не ме обича? Той се нуждае от моя въздух, нуждае се от моята вода, не ме обича. Започвам да смалявам светлината, започвам да смалявам въздуха, започвам да смалявам водата, обикне ме. Лесно може да го накарам да ме обича. Всекиго мога да го накарам да ме обича. Но това според мен е принудителна любов. Всеки мога да заставя да ме обича и мога да направя всеки един човек да изпълнява каквото аз искам. Но това е закон, това е опакото на любовта. И то е хубаво. Казвам, няма по-хубаво от свободната любов. Като говоря за свободна любов, вие ме разбирате криво. Няма по-хубаво нещо от свободата, която произтича от любовта. Да си свободен в любовта.

Минавам на едно място, гледам, един седи и дърпа палтото. Искам да зная защо прави така. Неговото палто е така направено, платът не е цял, но е снаден и за да не видя, крие го, да не би да излезе и да се разбере, че платът не е цял. Няма нищо, да каже: „Мода е това.“ Дърпа го, да не видя, че е снадено. Че като има една дреха джоб отвън, мислите ли, че е много културно? Всичките крадени работи в джоба се турят. Защо са джобовете? Няколко ябълки в джоба се турят. Питам един: ябълките, които ги култивирам, които се раждат в моята градина, като се турят в един джоб, те го изгарят. Ако ядеш, по-сладък плод от нея няма, но ако я туриш в джоба, изгаря джобът. Казва: „Вярно ли е това?“ Който се опита да тури един такъв плод в джоба, всичко изгаря и ако го яде, той е най-сладкият плод. Не ми говорете за вашата

любов, която туряте в джобовете. Нито аз искам да ви говоря за моята любов, която седи в джобовете. То е старата култура. Но онази любов, която може да възприемете и която живот дава. Всяка дума, която излиза от устата на Бога, е живият хляб. И обичам да ви говоря. Може да ме заблудите, казвате: „Нямам нищо.“ Кой може да ви запрети да обичате? Никого не питайте. Обикнете го. Защо ще му казвате, че го обичате? Какви са вашите съображения, когато казвате някому, че го обичате? В това има нещо много користолюбиво. Кой досега е чул да каже Господ някому: „Аз ви обичам.“ Господ, без да говори, праща слънцето, праща въздуха, въздуха обича, водата обича, всичко в света обича. И никой от хиляди години не е чул Господ да каже, че го обича.

Божията любов е реалното. Не са празни думи. Всички ония възвишени, хубави мисли, чувства и постъпки в живота на хората са благословение. Когато аз видя една майка да чисти детето си, аз виждам нейната любов. Тя маха тия нечистотии. Ако нямаше тази любов, тя ще да остави детето. Казва: „Няма да му мия задницата.“ Майката, защото го обича, му мие задницата. Казвате: „Да се не женим, да не раждаме деца.“ Аз считам хората, които не раждат, за престъпници. Да не се ражда, това е престъпление. И хората, които много деца имат, то е пак престъпление. Да имате едно, две, но на свят. За Бога казват, че има само един Син. Тъй както аз ви говоря, виждам как може да се заблудите. В думите, тъй както ви говоря, да няма никаква гордост, да кажа: знайте кой съм. Аз искам да ви кажа истината, да разбирате нещата, тъй както аз ги разбирам. Аз искам вие да обичате, тъй както аз обичам. Аз искам да обичате, както аз обичам, и аз искам да разбирам, както вие разбирате. Да ми е приятно, че вие ги разбирате, както аз ги разбирам, и аз разбирам, както вие разбирате, то е любов. Ако кажа, че както разбирате, не е право, и ако вие кажете, че както аз разбирам, не е право, то е кривата страна.

Сега ви проповядвам любовта на черешите. Ето каква е черешината любов. Каква ще бъде любовта на сливите? Ще я видите, когато ви я проповядвам. Ами на ябълките?

Тебе, Симеоне, сега ще те накарам на една работа, без да искаш. Ще те накарам да прочетеш нещо. *(Братът прочете от томчето „Опорни точки в живота“ беседата „Смисълът на живота“.)*

Беседите трябва да се позагладят малко. Ако смесваме истината и лъжата на едно място, образуваме една нова чорба. Не е лошо това, защото няма по-голяма отрова от лъжата в света. От Божествено гледище няма никакво противоречие. Ако е добро, което говоря, допуснато е, той не се възмущава. Противоречието е, че ние един на друг си препятстваме в нашето развитие. Злото е между нас. Например, ако аз туря десния крак върху левия, после левия върху десния, има ли противоречие? Ако туря десния крак на левия, повече ли го обичам? Почива си. После туря левия на десния, той си почива. Не са ли и двата крака мои? Приятно им е. Аз съм, който ги нося. Аз чувствам, че десният е върху левия и после аз съм, който чувствам, че левият крак е върху десния.

Сега може да остане една мисъл във вас: „Толкова години ние работим, и нашият Учител не вижда нищо добро в нас, като че ли нищо не сме успели.“ Аз гледам другояче, аз разсъждавам другояче. Аз съжалявам, че вие не можете да живеете така, както искам. Аз съм турил истината в такава проста форма, толкова лесно турям тази истина, че вие не можете да я разберете. Къде е причината? Тази работа аз я разбирам още отдавна. Много пъти съм казвал някому: „Направи това“, и той не го направи. Мина някъде и казвам да се очисти нещо и като мина после, не е очистено. Аз правя другояче сега. Като мина и видя някоя книжка, вдигна я. Видя нещо за копане, взема мотиката и копая. Като започнах така да правя, гледам, идат и другите да помагат. Работата става по-лесна. Казвам: „Работата била проста.“ Като видим един недъг, да го оправим.

И намислил съм в бъдеще не да казвам какво да прави-

те, но като видя нещо, аз ще го направя. Няма да мисля, че тези хора не ме разбират. Казвам: „Много добри са, те живеят, както разбират. Я аз да започна да я работя.“ Ще мина покрай вашата къща, видя, че не е мазана, ще я замажа. Ще видя, че някой има скъсани обуща. Няма да му кажа: „Ти защо не работиш, защо не вземеш да си купиш обуща?“, но ще му занеса едни нови обуща. Ще видя някой със скъсана шапка, няма да му кажа защо не си купи шапка, но ще му купя шапка. Ще оставя, както са живели хората, но което не е направено, ще кажа: моя работа е. Когато видя скъсаната шапка, ще оставя нова. Като видя скъсаните обуща, ще оставя нови. Пък, което аз недовиждам, ще ме извините. Ако имате нови шапки, радвайте се, не питайте кой ви ги даде. Като ви питат, кажете: „Ние си ги купихме.“

Сега аз ви казах какво съм намислил. Да не чакате, тази работа няма да стане скоро. Понеже много визити имам да правя, може би за някои трябва да минат двайсет години, докато им купя шапки, докато видя, че нещо му е скъсано. Не е един, не са двама, това са хиляди хора. Вие да не кажете: „Той какво говори, пък какво излезе.“ Ще трябва да ходя от къща в къща, време се изисква. Та казвам, онези, които наскоро ще получат шапки, да се радват. Които са скъсани, да кажат: „Закъсняха за нас.“ Зависи откъде ще започна. Където и да започна, все ще останат някои недоволни. Ако започна от опашката, към главата ще бъдат недоволни. Ако започна от главата, откъм опашката ще бъдат недоволни.

Сега аз искам да ви убедя да вървите по моя път, понеже ще се намали моят товар. Сега, колкото и да правя, все ще ме обвинят. Като дойде, и вие ще помагате да купувате нови шапки, аз печеля. Казват: „Той дойде у нас, той ни обикна благодарение на вас.“ Вие като вземете участие, и работите ще вървят по-добре. Вие като не работите, аз се натоварвам. Казвате: „Този човек какво говори, пък какво излезе?“ Вие като се впрегнете, ще тръгне тази работа. Сега само за вас ще говорят хората. Едно име ще имаме. Няма да имаме много имена: Петко, Стоян... Всички ще станат синове Божии. Един Син или много синове, едно и също е. Двеста и петдесет хиляди космо има на главата на човека. Ако тия космо се скарат кой къде да бъде, как ще ги примирите? Всичките места на главата са еднакво важни. Нито едно място не е по-горе, всичките места са еднакво важни.

Казвам, вие сте били Стоян в миналото преражданe, в друго сте били Петко, друг път сте били Драганчо. Има ли противоречие в тия тримата души? То е един човек с три имена. Баща ви, като ви купил три-четири кукли, вие ли ги родихте? Мислите ли, че всичките малки момиченца, които имат кукли, те са ги родили? Мислите ли, че вие, които раждате децата, вие сте ги родили? Вие се самозаблуждавате. Ще ви приведа един пример.

Толстой разсъждавал върху живота – как жените раждат, какво нещо е раждането. Мъжете не раждат. Сънува една вечер Толстой, че е бременен и започнал да се мъчи, да роди, че не може да роди. И в туй голямото мъчение да роди се събужда. Казва: „Ужасна работа е човек да е бременен, да роди.“ Тази бременност е учението, което Толстой носеше. То е съвременният болшевизъм. Толстой след като замина, се роди болшевизмът. Като беше жив, не можа да роди, но като умря, се роди болшевизмът. Показва едно дете, което ще мъчи баща си. Едно време мъжете раждаха. Казва Писанието, че Господ взел две ребра от Адама и направил Ева. Ако не беше Адам, Ева не можеше да се роди.

Не съжалявайте, че сте плод на едно дърво. Да ви дам една идея. Този плод има една семка във вас. Като се посее, ще стане дърво. Един ден от плода ще стане дърво. Като плод ще бъдете горе на дървото, радвайте се. Христос, Който ражда, Той е като едно дърво. И всичките хора в християнството представят плодове. Не мислете, че вие като плодове, вие сте Христос. Във вас има възможност, като се посеете, да станете дърво. Казвам, радвайте се, че сте на това Боже-

ствено дърво. То е идеята. И аз съм на това дърво. И вие сте на това дърво. Да бъдем като Христа. Че ние сме в Него. Защо трябва да бъдем като Бога? Ние сме в Бога. Неговата слава е и моя слава. Защо ще искам да стана едно божество? Да се радвам на Божията любов и да бъдем носители на тази любов. Казва: „Да бъда като Бога.“ Кое е по-хубаво – да бъдеш планина, да бъдеш поле или да бъдеш долина? Да бъдеш поле е хубаво: житото не става в планините, става в полетата. Плодните дървета не растат в полетата, растат в долината.

Сега желая да ви дам един пример. Има деца немарливи: цапат си дрехите, ходят със скъсани дрехи, не ги е срам. Но като станат на дванайсет години, момичетата и момчетата започват да се чистят. Туй малкото момиченце видяло някога своя възлюблен. Щом човек залюби, очиства се хубаво, чисти дрехите си. По-напред грубо говори, сега мило поглежда всички. Аз искам да се влюбите. Сега, като се влюби някой, погнат го. Всичките влюбени сега страдат, мъченици са. Бъдете добри, не гонете тези хора, те са светии на новото учение. Всеки човек е светия, защо ще го гоните? Онези, които не са светии, посрещате ги, угощавате ги. Хората, които носят всичките блага, ги гоните. Аз се чудя. Аз виждам. И вашата философия е права. Казвате: „Тези светии и Господ ги обича. А тези лошите хора няма кой да ги обича, ние ще ги обичаме.“ Не е лошо, че обичате лошите хора. Поне не преследвайте светиите в тяхната любов. Кажете: „Много добра работа вършат.“ Благодарение на тия светии, благодарение на децата, на момиченцата и момченцата, благодарение на тях Бог търпи света. Аз ви казвам, и младите момиченца, и младите момченца са, които подтикват света в този прогрес. Старите трябва да се учат от младите как да обичат.

Христос казва: „Ако не станеш като малките деца, не можеш да влезеш в Царството Божие.“ Сега ви казвам: станете малки деца. Ако някому не му достига хляб, нека да стане дете. Ако някой е болен, да стане дете. Ако някой няма дрехи, нека стане малко дете. Като се намерите като малки деца на любовта, всичко ще се оправи. Искам да ви видя весели. Някой път ви виждам весели, а на другия ден потекли четири реда сълзи. Казвате: „Какво ще се прави, въглища нямаме?“ Там виждам на полята цяла камара въглища. Ако ме послушате, ще направя зимата по-мека. Ако не ме послушате, ще оставя зимата такава, каквато си е. Ако ме послушате, животът ще стане мек, ако не ме послушате, животът ще върви тъй, както си е. Туй Господ казва. Туй, което го казвам, Господ го казва. Някой път аз говоря в Негово име. По някой път аз съжалявам, че говоря, понеже не мога да предам Неговата мисъл, тази благост, тази добрина, която Бог има. Изопачава се, съжалявам, че се изопачава идеята. Говори се за любовта, и разбира се това, което не е. Говори се за истината, и разбира се това, което не е. Говори се за мъдростта, и разбира се това, което не е. В живота противоречие има.

Мнозина идват и ми казват: „Учителю, я ми кажи нещо.“ Аз казвам: „Четете.“ „Ти на мене ми кажи нещо, то е общо казано там.“ Хората все чакат нещо специално. Прави сте. Аз може да ви кажа, отворете си сега очите и погледнете. Ако слънцето не ме погледне, то и аз трябва да го погледна. Две слънца имаме: едното е Христос, другото слънце е, което изгрява. Всичките тия слънца отгоре идат. А те са добри, но едно е слънцето. Докато то изгрява и залязва, всичките светят. Когато то престане да изгрява, и те ще престанат. Казвате: „Да не би да ни излъжат?“ Щом те излъжат, ще умреш. Щом ти кажат истината, ще оживееш. Щом влезеш в закона на безлюбието, ще умреш. Щом влезеш в закона на любовта, ще оживееш. Всеки, който оживее, намира Христа. Всеки, който умира, Го загубва. Христос дойде на земята да търси онези хора на безлюбието. Когато умря, Той търси онези, които оживяват. Вече са намерени.

Сега желая вие да бъдете от онези, които оживяват, а

не от онези, които умират. Колко пъти ще умираме? Веднъж, два пъти, триж? Желая сега всинца да обичате Едного. Обичайте Последния. Вие досега сте обичали листата на Христа, плодовете на Христа, кората на Христа. Сега обикнете цялото дърво, на което седят всичките плодове. Обикнете Христа. Като погледнеш слънцето, да видиш Христа. Като погледнеш звездите, да видиш Христа. Като погледнеш всички дървета, да видиш Христа. Като видиш изворите, да видиш навсякъде този Христос, от Който иде всичко. Отдето минавате, виждайте хубавите работи, там е Христос. Магическата сила къде е? Идете при някой богат човек, вижте Христа в него, и на този човек ще се отвори сърцето. Вие ще кажете: „Този изедник откъде откраднал тези пари?“ Тия пари той ги е събрал, той е касиер. Държи златото, то не е изгубено. Що е кражбата в света? Що е престъплението в света? Когато мислим, че нещата са лоши, то е престъпление. Щом мислиш, че ти си касиер на Бога, всичкото богатство тук е оставено, всичката храна е за нас. Като заминете за другия свят, нищо няма да вземете за себе си, нищо не се краде.

Ние трябва да изпълним Божия закон. Аз не казвам, че вие не сте го изпълнили. Във вас, във всинца ви, има любов, но вие страдате от любов. Наместо да се радвате, вие страдате. Имате една дъщеря, започвате да страдате заради нея. Влюбил се някой в дъщеря ви, страдате, казвате: „Ще ни я вземат.“ Имате син, влюбил се някой в сина ви, казвате: “Ще ни го вземат.“, не се радвате. Имате кон, влюбите се, страдате.

Всички ние, съвременните хора, страдаме. Като се влюбите в къщата, която имате, вие започвате да страдате. Сега да не бъде тази любов, която взема, но любов, която дава. Най-напред да започнем с любовта, която дава, и после да започнем с любовта, която взема. Най-първо, да посадим, да израсне дървото, и тогава ще дойде плодът. Ние от готовото дърво искаме да вземем плода.

Сега искам от вас, всички, които сте тук, за една седмица да се не гневите. Като дойде гневът, да кажете: „Отвън седи, ние сме дежурни.“ Каквото лошо дойде, отвън да седи и да работи. Дойде гневът, похлопа, кажи: „Зает съм днес.“ Утре дойде, пак кажи: „Занят съм.“ Нека хлопа, ти кажи: „Зает съм.“ „Какво правите?“ „Зает съм, не може да говоря.“ Цяла една седмица да бъдете заети с любовта, да видите какво е туй да обичаш дървото, което ражда всичките плодове. Какво е туй дърво? Каква е тази крава, на която млякото задоволява всички живи същества? Какъв е този въздух, който задоволява всичките хора? Каква е тази светлина, която задоволява всичките хора?

За цяла седмица да мислите върху онова, което създава всичките блага в света.

Желая да ви срещна да придружавате Христа.

Това е живот вечен, да позная Тебе, единаго истиннаго Бога, и Христа, Когото Ти си изпратил.

Седмо утринно слово
8 ноември 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

КАТО МЛАДИЯ СИН

„Добрата молитва“
„91 псалом“
„Молитва на Царството“
„В начало бе Словото“
Размишление.
„Духът Божи“

Ще прочета петнайсета глава от евангелието на Лука.

„Аз мога да любя“

За идния път всеки да си донесе своето Евангелие. Всеки да чете, да се научи да чете. Някой да чете за вас, то не е хубаво.

Да работи човек с пари е лошо, но и без пари да работи, пак е лошо. Без пари олеква, с пари натежнява. Без пари да работиш, когато си във водата, струва, защото, без пари като работиш, няма да се удавиш, доста ще олекнеш. С пари ако работиш във водата, ще се удавиш, но на сушата можеш да живееш. На сухо без пари не струва, във водата струва. С пари – на земята. Когато казвате, че без пари не може, съгласен съм с вас, че без пари на сухо не може. Ако казвате, че във водата без пари не може, не съм съгласен. Да се разбираме, да имаме един език със строго определени линии. Животът е едно изкуство. Много хора искат да станат учени. Животът не е учен, той съдържа ученето. Той е изкуство. Някои искат да се научат какво нещо е любовта. Любовта е учение. Какво ще научиш от любовта? Нищо няма да научиш. Туй, което опиташ, ще го научиш. Туй, което не опитваш, може двайсет пъти любовта да минава покрай тебе, да ти предава уроци, не могат да се научат. Хората мислят, с много учение хората ще бъдат добри. Многото учение не прави хората добри. Невежеството не прави хората добри, но и ученето не прави хората добри. Богатството не прави човека добър, но и сиромашията не прави човека добър. Някои казват: „Сиромасите.“ Пари няма, но стока има. Може да продаде стоката. Пари има, стока няма, може да даде парите си, да вземе стоката. Цялата книга – Библията, тук са схващания, понятия на хората. Често ние, хората на двайсети век, имаме много буквални разбирания. Ние мислим, че едно време хората са били невежи, не са били културни. Аз считам, едно дете е толкова културно, колкото баща му, само че то не е проявено. Нима онази ябълка, която е узряла, не съдържа една семка, която може да произведе точно такава ябълка, както и тази? Чудни сме ние на земята. Един човек, като се роди, той ще стане такъв според туй, което съдържа в себе си. Вследствие на това иде другото заключение, ние казваме: аз се научих вече. Ако аз запаля една свещ, и един човек чете, аз ли го научих? Аз му дадох условие, той възможността я имаше в себе си, само условия нямаше. Някой път слушам да казват: „Дотегна ми да ходя на църква.“ Веднъж слушах един свещеник, казва: „Дотегна ми този тамян, мятане с кандилница.“ То не е църква, да се кади с кандилницата, да се маха, то е упражнение. Попът, като няма работа, упражнява ръката си. Тогава дясната му ръка става по-силна, понеже, като кади, ръката му става по-здрава, взема по-здраво. Лявата по-малко взема, не кади с лявата. Сега допуснете, ако вие бяхте станали поп, какъв поп бихте искали да станете? Някой път осъждаме поповете, но и ние, ако станем попове, какви трябва да бъдем? Поп значи баща. На български разбират поп с калимавка. То значи баща да станеш, да знаеш как да отхраниш деца, да ги отгледаш. Ако

не знаеш да отглеждаш деца, никакъв поп не си. Сега какви бащи трябваше да бъдем? Какви попове трябваше да бъдем? Най-първо, как трябва да позовава свой син, как трябва да му каже? И дъщеря, ако има, коя дума трябва да употреби най-първо? Един ми се оплакваше, казва: „Баща ми винаги ми казваше шопар: моето шопарче. Другарите ми казват: „Баща му му казва шопар.“ Казва: „Не зная откъде беше пръкнало в ума му. Значи не му иде на ум, че той себе си компрометира: ако аз съм шопарче, той е шопар.“ Сега ще кажете: „Бива ли тъй да каже?“ Да кажем, има един брат, вие казвате: „Той е грешник.“ Той е шопар вече. Защо го наричате грешник? Защото направил една погрешка, туряш шопар. Казвате: „Той е лаком.“ Що ще кажеш, че е лаком? Кажи: „Обича човекът да яде сладко, добре яде, здраво яде, хубаво яде.“ Що да не кажеш така, а казваш, че е лаком. Туряш такава дума. Остави я за най-после. Кажи: „Хубаво яде.“ Защо ще кажеш, че той краде? Кажи: „Обича парите, туря ги в кесията, носи ги, пази ги, милва ги, пази ги като овчар, да не се изгуби нито една.“ Че какво лошо има да не се изгуби нито една овца?

Казвам, от всички тия положения, които имаме, трябва да се освободим. Те са стари технически положения, които не струват. Едно време казваха, че електричеството без жици не минава. Дойде в наше време, и без жици върви. Предавители като има, и без жици се предава по въздуха. Сега мислим, че като кажем на един човек грешник, че той ще се поправи. Ще го спънем. Думата грешник в годината употреби я веднъж, колкото за червен пипер някъде. Аз бих говорил по-ясно. Някой казва, че е грешник. Слаб е, малко кръв има, зимно време потреперва, зиморничав е, близо седи до собата, грее се. Понеже близо се грее до парите, изкушение става. Един циганин откраднал един кон. Оправдавал се. Ние, съвременните хора, се оправдаваме като този циганин, както той се оправдавал. Съдията казва: „Ти защо откраднa този кон, той е чужд?“ „Господин съдия, аз не го откраднах, но аз се качих на една круша, да бера. Той дошъл долу под крушата. Падам аз от крушата и, хоп, на гърба на коня. Хуква да тича и занася ме у дома. Вързах го в дама, докато му намеря сайбията.“ Съдията бил духовит, казва: „Ти, като идеш вкъщи, пусни го и гледай втория път да не падаш на гърба му.“

Ако в съвременния живот разглеждаме нашия речник, с който говорим, има думи, които нямат смисъл. Например казвате: „Той е циганин.“ Защо е циганин? Какво съдържа циганинът? Циганите били ученици, но не си издържали матурата. Напуснали окултната школа, без да си издържат матурата, и тръгнали по света да проповядват това учение. Всеки циганин врачува. Циганите са доста съсметлии. Циганин като ти влезе в къщата, е хубаво нещо. Като ти кажат, че си циганин, значи да свършиш школата. Ако не си циганин, каква школа следваш? Пропаднали ученици са циганите. Циганите ходят и казват: „Ако не свършите училището, като нас ще се скитате.“ Тези скитащи духове са цигани. Като били на земята, не се научили. Казвам, цигани са в оня свят. Какво правят циганите? Скитат се около земята, обикалят я. По някой път някои казват, че нещата са невидими. Има много работи, които не виждаме. За мравите сме невидими, за мухите сме невидими. Мухата цял ден не може да го види. Пръстът е видим заради нея. Има предмети, които пречупват светлината. Има предмети, които не пречупват светлината. Светлината в разни степени е физическата светлина в пречупване. Има една астрална светлина, която не се пречупва на физическото поле. Дето пада тази светлина, предметите са невидими. Сега идат до астралната светлина. Щом я прекарат, човек става невидим. Та трябва да се научим в изкуството. Известни предмети не трябва да ги осветяваме. Защо бащата ще каже моето шопарче? Или, ако ще каже моето циганче, той вече създава един образ. Той е невежа човек. Що ще създадеш този образ, ти не си по-учен от него?

Според мене всеки един човек, който не знае да живее, той е невежа. Ти, като не знаеш да ядеш, след като ядеш, и те боли коремът, невежа си. След като ходиш на разходка, и те

хване ревматизъм, невежа си. След като пиеш вода, и се простудиш, невежа си. Чудно е, че в нашия век мъчно е да намериш хора, които знаят да пият вода. Българите са толкоз невежи в пиенето на вода. Живеят много здраво, но много болести произтичат от това, че не знаят да пият вода. Вечерно време става от леглото, има един кърчаг с вода наблизо, вземе половин кило вода и я изпива. Като стане, казва: „Урочасах нещо.“ Че как няма да урочасаш? Лятно време вземат най-студената вода: след като се изпоти, ще вдигне стомната, ще се напие, ще иде под сянката на дървото. Казва: „Не зная какво ми стана. Тази сутрин ме срещна поп.“ Не знае да пие вода, попът е виновен. Или някоя зла жена срещнал. Никога не бързай да пиеш вода. Като идеш, най-първо, пет-десет минути седни при извора, ако е лятно време, погледай го. Вземи с ръката си малко вода и пий. С тази чашка вземи, ако искаш да бъдеш здрав. Ако искаш да бъдеш добър човек, да подействаш на ума си, на сърцето си, с дясната ръка пий за сърцето си, с лявата ръка пий за ума си. Веднъж с дясната, веднъж с лявата пий, веднъж с лявата, веднъж с дясната – пий за здравето на ума си, пий за здравето на сърцето си. Нали българите пият за здраве? Като идеш при един извор, пий за здравето на ума си. Ако българите биха турили туй правило да пият за ума си и да пият за сърцето си, десет пъти щеше да им бъде по-добре, отколкото сега. Представете си, че един учил всичките правила на любовта, но не постъпва любовно. Други никакви правила не е учил – каквото знае, го прави. Кое е по-хубаво: да знаеш и да не правиш или да не знаеш, пък правиш? Малко знаеш, малко правиш, много знаеш, а не правиш? Сега тук в школата има една опасност: вие много знаете вече, казвате: „Много знаем.“ Много знаете?

Българинът, аз изпитвах колко е щедър, каква е щедростта на българина. Когато правих своите научни изследвания, всичко даром правех. Казвам: „Каквото обичаш, остави.“ Някой остави половин лев, някой оставя десет стотинки, двайсет стотинки, два лева, пет лева, то е много. Пет златни лева, то са много. Единственият българин в дванайсетгодишни изследвания даде петдесет лева. Дойде при мене, и ги остави. Беше адвокат в София. Сега е заминал за другия свят. Казва ми: „Господин Дънов, да знаеш, аз съм семеен човек, деца имам. Искам да ме измериш, но деца имам, жена имам.“ Той ми казва това, понеже мисли, че много може да му искам. Седя сериозен, той ме гледа. Казвам: „Аз даром го правя. Няма да ти взема пет пари, защото имаш деца.“ Щом казах, че без пари ще му направя наблюдението, веднага казва: „Ти си благороден човек, благородно дело е.“ Казвам: „Като завърша своите изследвания, и сто хиляди да ми дадат, не си турям пергеля на главата.“ Сега по някой път се задава въпросът: кой го застави така да мисли? Изследвам причините защо мисли така. В мене ли е причината, или отвън? Искам да зная всъщност. Искам да зная да не би аз да давам на хората този повод. Дойдох до едно заключение. Мине покрай мене някой алчен човек или някой скържав човек, може да остави в тебе една форма. Като мине, ти мислиш, че си скъперник. Хубаво е човек всякога да дружи с хора, които са щедри. То е закон. Понеже с добрите хора, понеже ще оставят добро. Ако дружиш със зли, злото ще оставят. Следователно тогава има едно повърхностно знание в света, което се предава отвън. Ти, като влезеш между пушачи, ще замиришеш на тютюн. Като влезеш между лоши хора, ще имаш тяхното ухание. Лошите хора имат едно много лошо ухание. Ако е развито вашето обоняние, ще го усетите. Добрите хора имат ухание, като на цветята е. Някой път вие усещате неразположение духом, смачкан ви е животът, няма смисъл. То произтича от хората, между които сте минали. Страданията, които имате, на всеки десет страдания деветте са чужди, едно е ваше. Дали сте някакъв повод, другото е чуждо. Даже ние, хората, като мислим за Бога, мислим като за нас. Речеш да мислиш заради Него, кажеш: „Той за мене ще мисли.“ Ако Той не мисли заради тебе, Той не е Господ. Ние нямаме ясна

представа, влизаме в съставните части на Неговия живот, в Него живеем. Следователно Той е заставен по самата необходимост да мисли заради нас. Обръща ми внимание, причинявам Му болка. По човешки говоря. Наричаме Го дълготърпелив, търпи ни. Поучава те, поучава те, и най-после Той, Който е най-добър, най-благ, някой път излезе из търпение, да те накаже. Малко те хване за ухото. Заболи те. Някой път те хване за носа, стисне те, или за устата те стисне, или за пъпа те хване. Като те стисне, заболи те коремът. Като те бутне на кръста, заболи те кръстът. Като не вървиш по правия път на доброто, бутне те по коляното. Като не си добър, по лакъта те бутне. Като не си умен, по върха на носа те бутне. Като не следваш истината, очите те заболяват. Като не следваш пътя на мъдростта, ушите те заболяват. Щом не караш ума си на работа, започва да иде главоболието. Сърцето, като не служи на Господа, сърцето те заболи. Щом те боли, разбира се, не знае да люби истински твоето сърце. Нали хората, на които изстиват ръцете им, окапват им мускулите на ръцете.

Казвам, в новия живот, ако ние оправим живота си и започнем да живеем, както Бог ни е създал, всичките болести ще изчезнат. Те са недъзи. Виждам, болестите са като храненици, които храним даром. Ядат и пият на общо основание. Ние печелим за тях, те ядат и пият, ние печелим като силни, карат ни: това направи́, онова направи́. Аз гледам, изследвам навиците. Минавали са хора, които са лакоми. След като замине, слушам в себе си, ми казва: „Защо не вземеш да ядеш? На какво си замязал? Какво си толкова скържав? Наяж се, да се поогладиш малко. Виж лицето ти на какво е замязало, пожълтяло, не може да почервенее лицето.“ Казвам: „Какво да ям?“ „Заколи едно пиле, опечи го. Вземи една скумрия, хубава, прясна, опечи я. Картошки, опържи ги със зехтин. Какво е – само с печени картошки става ли?“ Отвън махам с ръката си, да се освободя от тия мисли край ухото си, казвам: „Стига толкова.“ „Слушай, казва, ти трябва да ме послушаш, желая ти доброто.“ По някой път съм ги оставял. Казвам: „Какво искате сега?“ „Скумрия.“ Взема две-три, приготвя ги. Тогава намеря някой отвън и казвам: „Аз още не съм се научил да ям, викам тоя човек, да се науча как яде.“ Казвам: „Харесвате ли?“ „Ти, ти, не той.“ Казвам: „Аз не съм се научил още.“ Та от това съм извадил заключение: цяла плеяда са около някой лаком човек, видят те, те останат при тебе, и започват да ти дават съвет. Но те обичат само уханието: като печеш рибата, като миришат, на тях мед им пада на сърцето. Казвам, сега, тъй както ви представих предмета, е малко преувеличен. Седемдесет и пет процента е вярно, двайсет и пет процента е преувеличено. Нали някой път увеличават предметите, да ги направят видими? Ако е много малък, е невидим. Забележете, храненето е свързано с любовта. Човек, който не знае да яде, не може да люби. Любовта на физическото поле зависи напълно от яденето. Първата степен на физическото поле е яденето. Ако знаеш как да ядеш, не те боли коремът. Любовта е здраве. Щом те заболи коремът, има някакъв недъг, проявлението на физическата любов не е нормално. Тогава, ако те боли коремът, може да има разстройство в черния дроб. Черният дроб е зает с нисшите чувства. Тогава ставате капризиозни, взискателни. Намираш махана на хората, не ти се угажда, каквото и да ти сготвят, всичко е лошо. Щом се разстрои черният дроб, човек става песимист. Щом се поправи черният дроб, човек става оптимист, весел. Хубаво е човек да яде храна, която обича. За да се поправите, никога не яжте храна, която не обичате. Плодът, който обичаш, лечебно действа. Законът е същ и за гледането: никога не гледай един предмет, който не обичаш. Всякога спирай погледа на туй, което обичаш, здравословно действа. Никога не слушай туй, което не обичаш. Скарат се двама души, ще идеш да ги слушаш. Слушай някой хубав разговор, ако някои хора се разговарят, слушай хубавият разговор да ухае. Каквото и да е хубаво, дай внимание, ако искаш да бъдеш здрав. Никога не пипай неща, които са груби.

Пипай онези предмети, които са гладки, меки, които произвеждат приятно впечатление. Те са хармонични и здравословни. Казвам, човек, за да оздравее, зависи от характера, който трябва да турим в действие.

Може да ви говоря за петнайсета глава. Какво ще ви ползва? Този син защо пострада? Той отиде да яде и пие, но не знаеше как да яде и изпояде всичкото. Живя един разгулен живот, отиде да пасе свинете, и храната на свинете не му я даваха. Там Христос е дал основни наброски. Аз зная защо не може да яде рожкове, зъби нямаше, пък рожковете не са меки. Не му даваха да яде, значи нямаше мека храна, без зъби остана. Като му взели зъбите, не му дават рожкове, пък нямаше огън, къде да ги свари да поомекнат. Казвате: „Как да не му дават рожкове?“ Вие нямате зъби, ако ви дам орехи, как ще ги ядете или ако ви дам яки ябълки, как ще ги ядете? Нямате зъби, да ви дам сухари. Който има зъби, сдъвква го. Та казвам, онези, коравите, мисли, оставете ги настрана. Коравите мисли, коравите желания, които нямат никакво съдържание, всички тия неща ги оставете. Да се занимавате с неща, които изтичат от Бога. Туй е хубавото, което от Бога се раждa. Ние считаме: едно дете, като се роди, носи онова Божествено благо. Ако майката е добра и бащата е добър, и детето е добро, носи в себе си много добри заложби. Ако бащата и майката, които са били проводници на това дете, са били неразположени, и детето не носи голямо богатство в себе си.

Та казвам, първото начало – трябва да имаме особено понятие за Бога. Когато мислим за любовта, да мислим за Бога. Той е единственото същество, което ни обича, и никой гласа Му не е чул. Чуваме гласа Му, и Неговият глас е толкова приятен. По човешки не слушаме. Най-хубавите неща все от Него идат. Бог, когато иска да ти обърне внимание, ще ти обърне внимание. На много хубава ябълка ще ти обърне внимание, на хубав извор ще ти обърне внимание, или ще ти обърне внимание на много хубаво облечена пеперуда, на някой цвят. Казва Христос: „Ако Бог така облича тревата, която днес я има, а утре е суха, ако нея царски облича, няма ли да облече вас повече?“ Ако на пеперудата дава най-хубавата храна, защо на вас да не даде по-добра храна? Като помислим за Бога, да имате туй чувство, че всичките неразположения, които имаме, да изчезнат. Ако Божията любов не може да надделее всичките противоречия, които съществуват в света, то е ужасно нещо. Този умрял, онзи умрял, този го боли това, онзи онова. Ако не е Божията любов, светът ще мяза на цял ад. Аз считам голямо геройство да идете на бойното поле. Войниците какво правят? Знаеш какво нещо е там – касапницата е нищо. Хора на части разпокъсани, разхвърляни... Хората стават толкова жестоки, свикват напред да вървят за победа, казват: „Победихме.“ От осем хиляди години все побеждават, и все са победени. Де е Велика България на Симеона или на Иван Асена? Сега малко се приближаваме. Не е ли по-хубаво да имаме една голяма държава, умът ни да бъде широк, да виждаме Божиите блага? Не е ли хубаво да виждаме духовния свят? Духовният свят е на сърцето, умът е на умствения свят. Да имаме блаженство, да живеем в духовния свят. Аз считам духовния свят парк, в който човешката душа да се разхожда. Аз считам умствения свят парк, в който умът трябва да се разхожда. Ако нямаш достъп в този парк, да видиш благата, защо ти е само на картина да гледаш? Изисква се начин, метод за изучаване на тази работа, за която ви говоря. Трудно е. Трудно нещо е човек да се учи да яде. Но възможно. Ако вземе човек да се учи да яде, за да направи яденето проводник на Божията любов, ако иска да изучи пътищата на любовта, то не е лесно. Най-първо, по три пъти на ден се опитвайте по любов да ядете. Като седнеш, закъсняло яденето, да се не разтревожиш. Да ти е приятно, че е закъсняло яденето, че не е сготвено, и да очакваш яденето с любов. Ти веднага кипнеш, как да ти се не сготви това ядене. На пеперудите, кой им готви на тях? Бъдете уверени, често яденето не става навреме, понеже

любов нямате. Хлябът не се опекъл, любов нямате. Даже аз съм правил изследвания със себе си. Често, когато и моята любов намалее, хлябът мухлясва по-скоро. Когато е силна любовта, никак не се явява мухъл. Като намалее любовта, мухлясва хлябът. Когато моята любов намалее, молците ми ядат дрехите. Когато любовта ми е силна, никакъв молец не каца на дрехите ми. Та казвам, ако вашите дрехи молците ги ядат, любовта ви е малка. Ако хлябът не ви достига, любовта ви е малка. Туй е, което аз зная. Няма какво да ви разправям. Знаеш колко мъчно е да обичаш човека, нещо препятства. Не че не го обичаш, но от него излиза едно ухание, лошо ухание.

Аз ще ви приведа един пример из живота на доктор Миркович. Доктор Миркович искаше да приложи новото учение. Един български младеж беше чиновник в едно русенско село. Заинтересувал се от евангелистите и станал евангелист. После баптистите го заинтересували, започнали да го убеждават и го кръщават. Станал баптист. Като станал баптист, изхвърлят го от службата. Казва на баптистите: „Аз тук само за хляба си ще слугувам.“ Казват му: „Иди си търси работа на друго място.“ Този баптист, при когото искал да остане, бил бакалин. Не иска да остане при него, защото ще види как работят и ще ги критикува. Страх ги е да види, че те полъгват. Доста са умни. Казват: „Не си за нас. Трудна е тази работа, потърси си работа.“ Един ден той ми пише писмо: „Закъсах, ходих в Румъния, какво да правя?“ Казвам: „Ела във Варна.“ Дойде той, замязал на циганин, миришат му краката, целият мирише. Завеждам го при доктора. Той го погледна, понеже обича чистотата, даде му половин лев, даде му една риза и гащи, съблече си дрехите и му ги даде. Казва му: „Твоите дрехи ще ги хвърлиш.“ Прати го на баня да се очисти, казва: „Тия дрехи, дай ги някому.“ Връща се той, гледам го хубаво облечен, замязал на доктора. Купи му също обуща, чорапи, казва: „Тук ще останеш при нас. Ще ядеш, каквото ядем. Ти ще ядеш, каквото Господ дал.“ Най-после иска да му създаде работа, казва: „Какво да го правим?“ Казвам: „Да го поставим да продава книги.“ Имаше един книжар във Варна, Велчев. Отиде при него, казва: „Дайте му книги, колкото иска, да продава, аз кредитирам заради него.“ Взе книгите той, отиде някъде, и не се върна вече. Казва: „Не се върна вашият.“ Рекох: „Ние да сме на негово място, ще направим същото. Може би да е направил някое добро някъде.“ Поусмихна се докторът. Отивам един ден на книжарницата, казва ми: „Вашият избраник ми задигна толкоз книги за няколко хиляди.“ „Колко ти дължим? Момък е, стават тия работи. Ние не искаме да те подядаме, ние ще ги платим, считай, че той ти платил. Този момък може би още не е продал книгите, намира се в трудно положение. Като продаде книгите, може да дойде. Ти да не се смущаваш, колкото струват, ще платим.“ Платихме му. Казва: „Много добре постъпвате. Така трябва да се постъпва.“ Велчев беше много взискателен, точно дава и взема. Друг евангелист да му заеме пари на заем, казва: „Чакай да видя имам ли тия пари в касата?“ Отваря касата и казва: „Толкоз пари, колкото ти искаш, не мога да ти дам. Понеже, ако ти не платиш, аз трябва да ги платя. Не искам да лъжа. Понеже нямам толкова пари, колкото искаш, да ти гарантирам, не мога да гарантирам. Аз имам правило: когато някой иска да му гарантирам, не гарантирам, докато аз нямам толкоз пари в касата. Като имам, тогава може да гарантирам.“ Казвам му: „Харесвам ти това, една хубава черта е.“ Казвам: „Тури тия пари в касата, които ти давам, за да можеш да му гарантираш. Ако ние не ти дадем, няма да можеш да гарантираш.“ Като му платихме ние, вече имаше толкоз пари в касата, за да може да гарантира.

Всякога трябва да имаме нещо в касата, с което да гарантираме. Една хубава черта е. Вие ще кажете: „Как да правим туй?“ Туй, което съм проверил, е вярно. Може и вие да направите опита. Аз, ако имам един цял хляб, един обикновен хляб от едно кило, като дойде някой да ми иска, дам му

половината. След като той си замине, моят хляб е пак цял. Той иде с половината. И той ако даде половината от своя хляб, и неговият хляб пак ще стане цял. Онзи, който взел четвъртината, четвъртината да направи осмина, хлябът му пак цял ще бъде. Постоянно се намалява хлябът, но който дава, неговият все цял остава. Доброто има такова свойство: никога парче не остава. Доброто е винаги цяло в себе си. То е като един извор, който никога не се изпразва, винаги от него каквото излезе, излиза изобилно. Казвам, в закона на любовта туй е вярно. Ако всичките хора биха служили на любовта с пълна пара, никога не щеше да има недоимък. Ако някой път се ражда недоимък, то е от безлюбие. Този закон е верен. Ние страдаме от безлюбие. Болестите се явяват от безлюбие, невежеството се явява от безлюбие. Всичко туй, когато не изпълняваме закона на любовта, се ражда. Писанието казва: „Когато пътищата на един човек са благоприятни на Бога, Той го примирява с враговете му.“ Когато служим на Бога по закона на любовта, Бог ни примирява с враговете ни. Най-първо, когато служим на Бога с любов, ние сме победители на злото. Той подчинява злото. Казвам, каква велика задача имаме. Туй, което сега ви говоря, да не мислите, че в един ден може да стане или в една седмица може да стане, или в един месец, или в година? Може би в десет години не може да стане. Ние трябва да бъдем добри. То е цяла наука. Трябва да благодарите на Бога за малките добрини, които всеки ден придобивате. Колкото малко придобиете от доброто, да бъдете благодарни, да се радвате. Втори път, трети път, четвърти, пети, шести път... Като направиш сто опита, ще остане само един процент невъзможно. Казвам, докато направим сто опита с любовта, дотогава е мъчно. Щом направиш сто опита, законът е завършен. Сега не се решаваме да проповядваме с любов. Много хора говорят за любовта, но не са започнали с любовта. То не е любов, ако ходим да търсим какво сме дали някому. Ако дам на един човек една чаша вода при един голям извор, ще ходя ли да търся какво съм му дал? Ако съм в една местност, дето цялата местност е пълна с късове злато – по десет, петнайсет, двайсет, трийсет и пет кила злато, че съм дал някому две или три кила, ще ходя ли да го търся? Аз се радвам, че той е взел. В любовта всичко е тъй изобилно, че не може да става дума за някакво противоречие. Изключено е всяко противоречие. Всичките противоречия произтичат от един вътрешен недоимък, или не вървим в пътя на Божията любов, в Божественото изобилие.

Та сега ви казвам: „Аз съм пътят, истината и животът“ – тия думи казва Христос, значи: Аз съм пътят, по който всичките богатства идват, казва Христос. Аз съм пътят, по който всичката свобода иде. Аз съм пътят, по който всичкото знание иде. И животът е онова, което всеки човек иска. Всичко иде по тия трите пътя. Човек, който върви по пътя на любовта, всичките блага идат. Благата на любовта идат, благата на мъдростта идат и благата на истината идат, благата на свободата идат. Какво повече от това човек трябва да желае? От любовта иде животът. Какво по-хубаво нещо от живота? От мъдростта иде знанието. Какво по-хубаво от знанието? От истината иде свободата. Какво по-хубаво нещо от свободата? Та казвам, ако тръгнем по новия път – да приложим свободата, ще имаме придобивките на живота, на знанието и придобивките на свободата. „Това е живот вечен, да позная Тебе, единаго истиннаго Бога.“ Познанието е само една трета. Да прилагаме туй знание, което имаме. Тогава вече ще имаме резултатите на знанието. Сега и ние, като се върнем като този младия син, да се върнем с желанието да приложим Неговия закон в живота. Той ще ни облече с тази дреха, с дрехата на любовта. Ще заколи телето, то е телето на любовта. Ще ни даде пръстена, то е пръстенът на любовта. Сръднята на онзи стария брат, който се сърди отвън, той е, който не разбира любовта. То е сегашният живот, който живеем. Трябва да напуснем стария живот. Казва баща му: „Всичко, каквото имам, твое е.“ Знаеш какво значи. „Един ден и ти ще

бъдеш в странство и един ден и ти ще се върнеш като брат ти. Тогава всичко, каквото имам, ще бъде твое. И за тебе ще заколя теле, и за тебе ще има дрехи и пръстен.“ Казвам, трябва като младия син да станем, или както казал Христос: „Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Небесно.“ Ако не станем като малките деца, не може да влезем в Царството Божие, да разберем Божията любов. Само един, който имал опитността като този младия син, той може да разбере какво нещо е Божията любов. Та казвам, турете закона. Казва: „Не съм достоен да се нарека твой син, но ме приеми като един от твоите наемници.“ Бащата го прегърна и целуна, и казва: „Синко, ти си разбрал любовта. Всичкото, каквото имам, твое е.“ Като се върнем при баща си, не да чакаме да умрем, но сега да идем. Думата умиране е много добра. Още днес можем да влезем в другия свят. Идеш в училището, умрял си. „У“ – тури запетая – „мира.“ То е спокойствие, учение, един живот без война. То е умиране. Умира човек. Ние сега чакаме да умрем, да ни пренесат на тарга. Не, не. Един стимул на вас ще ви дам. Всеки човек, който влезе в пътя на любовта, той, най-първо, ще стане един скъпоценен камък, който, ако е момък, ще го носи една мома, и то най-любящата мома, на пръста си. Ако е мома, ще го носи най-красивият момък, и то най-любящият. И те, без да знаят, ще носят и ще го поглеждат. Сега бих желал да бъдете такива скъпоценни камъни на пръста на най-хубавите моми и на най-хубавите момци.

Кажете: „Господи, и сто и двайсет години да ни вземе, в този път ще вървим.“

„Отче наш“

Осмо утринно слово
29 ноември 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

ОТВЪН ДРЪНКАНЕТО, ОТВЪТРЕ УЧЕНИЕТО

„Добрата молитва“
„91 псалом“
„Молитва на Царството“
„В начало бе Словото“

Ще прочета петнайсета глава от евангелието на Матея.

Ние четем Евангелието по някой път, без да го разбираме. Аз считам Евангелието, че има милиони възли. Като го четеш, ако развързваш един възел, ползваш се, ако не го развързваш, не се ползваш. Човек, като прочете Евангелието, развърже всички възли, потегли конеца гладък, и тогава може да плетеш, за да направиш нещо. Като е свързан на възли, нищо не става. Сега ще се научите да четете без възли. Прочети първи, втори и трети стих.

Защо са блажени нисшите духом? Защото нямат възли, разрешили са ги. Тяхно е Царството Небесно. Който не е разрешил възлите, не може да влезе в Царството Небесно. Под думите нисшите духом разбираме развързани възли. Блажени нажалените – и те са развързани възли. Ако жито сееш, че не вали дъжд, какво става? Седи житото сухо, нищо не израства. Блажени нажалените, които са разрешили противоречието, нямат никакви възли на противоречие. Казваш: „Защо съм сиромах?“ Там е работата. Сиромашията е най-голямото богатство. Сиромашията е най-голямото богатство за слабия човек. По-голямо богатство от сиромашията за слабия човек няма. На едно дете да му туриш цял чувал,

какво ще прави? Ще го смачка. Блажено е това дете, десетина грама като му дадеш в ръката. Какво му дава майката? Ще го тури на гърдите, ще му даде десетина грама мляко, достатъчно. Другояче ако му даде, две, три или четири кила, ще го повреди. Прочетете четвърти, пети и шести стих.

Няма по-голямо нещастие човек да е сит. Блажени са гладните, там е приятността. Като не си гладен, не ти се яде, каквото ти сготвят, казваш: „Туй не е хубаво, онуй не е хубаво." Като си гладен, каквото ти сготвят, радваш се и благодариш. Блажени са, които гладуват. „Блажени са милостивите, защото те помилвани ще бъдат." По някой път вие искате да знаете какво нещо е милостив човек. Не зная как да ви се представи милостивият човек. Да бъдеш милостив към някое дете значи да го погладиш по лицето, по главата. Казваш: „Какво става с милостта?" Ако не ни милва светлината, ако не ни милва въздухът, ако не ни милва водата, ако не ни милва хлябът, какво ще стане с нас? Като влиза хлябът, помилва ни, полекичка гладе ни отвътре. Като ни погладе, нас ни става приятно. Погладе устата. Сега разбират, без гладене не става. Милостивий човек значи да гладе, да милва. Хората не са научени да милват. Искаш да милваш някого, измий си три пъти ръцете, да няма кир. Като го милваш, оставяш кир по лицето, тази кир запушва порите, въздухът не може да влиза. Когато милвате някого, измийте си ръцете хубаво. Искате да отидете на гости някъде, измийте си краката, да няма никаква кир. Дадат ви нова дреха, измийте три пъти тялото си, че така облечете новата дреха. Сега кир имате, и обличате новата дреха, оцапва се дрехата. Дадат ви някой подарък, умий ума си, да няма кир. Тази кир, която остава в ума, то е една нечиста мисъл. Казвате: „Защо ми е тази ябълка?" Не сте доволни от една ябълка. Казвате: „Да беше кошница, разбирам." Три семена има най-много в една ябълка. Като посадите три семена, след три-четири години ще ви дадат по три ябълки, след четири години – дванайсет ябълки. Като се минат десетина години, ще имате десетина коша ябълки. То е въпрос на време.

Има две неща, които хората не разбират. Защо човек трябва да бъде малък? Никой от вас не иска да стане малък, нали така? Но за да дойде от невидимия свят във физическия свят, е станал толкоз малък, че никой не може да го види. Дълго време расте, и стане голям. Прочети осми, девети, десети стих.

Ако вашата правда не надмине правдата на книжниците и фарисеите, защо ви е? Има един анекдот. Една циганка имала едно циганче. То заболяло и казва: „Мамо, геврече." „Ще купим, мама." „Мамо, симидче." „Ще купим, мама." „Мамо, смокини." „Ще купим, мама." „Мамо, млечице." „Ще купим, мама." „Мамо, масло." „Ще купим, мама." Каквото циганчето искало, и все майката казвала: „Ще купим." Най-после циганчето умряло. Тя казва: „Мама, от всичко си похапна." Учението на книжниците и фарисеите е такова: ще купим, ще дадем, докато най-после всичко се свърши, казват: всичко дадохме на света. Прочетете до края на главата.

„Венир Бенир"

В какво седи изкуството на пеенето? Ако пееш само един тон, какво ще бъде? Каква песен ще бъде? Да минаваш значи от тон в друг, и при това да знаеш каква част от времето да държиш всеки тон, и да разбираш всеки тон от какво се нуждае и да му дадеш. Някои тонове се нуждаят от топлина. Като вземеш някой тон, не е облечен, трепери. Като го облечеш, постопля се. Някои тонове се нуждаят от светлинка, цветове трябва да имат. Ако е черен тонът, не върви. После всеки тон трябва да знаеш какво желае. „До" иска да се освободи от всичките мъчнотии. „Ре" иска да стане войник със сабя. „Ми" иска да е добре облечено, хубава шапка, хубави обуща, хубав колан да има. „Фа" иска да е богат, да има апартамент, да има хубава стая, постлана, със столове. „Сол" е тщеславен, той иска да се покаже, всичките хора

да го познават. „Ла“ иска министър да бъде, тежък като владика, корона да има. „Си“ иска да има хубав обед. Дето е хубавото ядене, то е музика. Ако не знаеш да пееш, каква музика има? Та сега по новия начин трябва да се пее.

Христос казва: „Да възлюбиш.“ Знаете ли как се люби? Толкоз години сте любили, кажете ми какво нещо е любовта от ваше гледище. Искате да ви любят хората. Че как? Трябва да покажете не някой човек как трябва да те люби. Не как да обича, но как трябва да люби. Опасна работа е любовта. Любовта е като ченгел, дето те хване – отляво, отдясно, не те пуска. Като те залюби, тури ти юлар. Казва: „Няма да ходиш.“ Майката, като роди дете, казва: „Вкъщи ще седиш, няма да ходиш.“ В училище, като те обикне учителят, казва: „В класа ще седиш, ще четеш хубаво, ще пишеш хубаво.“ Станеш войник, обикне те офицерът, пушката на рамо ще носиш, не си свободен. Искате да ви любят. Нали любят сега? Казвате после: „Много строг е офицерът.“ Че то е любов. Сиромашията, то е любов. Богатството, то е любов. Като чуя, че някой е забогатял, че го обикнали, казвам, той е натоварен кон. Това е богат човек. Казва: „Сиромах.“ Казвам, това е разтоварен кон. Конят нищо няма на гърба си, то е сиромашията. В какво седи преимуществото на натоварения и ненатоварения кон? Кой е по-щастлив? И двамата са щастливи. Натоварениям кон да е гладен, като го разтоварят, има какво да яде. Нахраненият кон да е разтоварен. Като си хубаво нахранен, няма нужда да те товарят. Като си гладен, да си натоварен, има какво да ядеш. Като не си гладен, защо ти е товарът? Да ходиш свободно по пътя, гърбът да ти е свободен. Сега това е философията. Вие можете да кажете: „Тъй трябва да бъде.“ Но я да се приложи любовта. Онзи, който люби и дава повече, той е нещастен. Който дава по-малко, той е щастлив. Обичаниям, когато не дават повече, тогава е щастлив. Когато му дават малко, той е нещастен. Който обича, като дава много, е нещастен. Който е обичан при многото, той е щастлив. Който обича, когато малко дава, е щастлив. Ще кажете: „Защо е така?“ Философски трябва да разбираме. Направиш една погрешка, реши учителят да ти удари десет тояги с пръчица по задницата, да ти даде изобилно. Какво ще те ползват десетте на задницата с дрянова пръчка? Боли. Реши да ти даде по-малко с дряновата пръчка, по-хубаво е. Туй е само едната страна. Гладен си. Реши да ти даде една хапка, струва си при глада. Като си гладен, струва си двайсет хапки. Значи при яденето, когато искат да намалят наказанието, не ти е приятно. Когато при боя искат да ни намалят наказанието, приятно ти е. Защо е така? Защото при яденето ти ще биеш. Като ти дадат яденето, дадат ти го, ти да го накажеш. При тояжката ти не наказваш, но тояжката ще покаже силата. Ти само ще определиш колко те боли. Ти ще покажеш колко те боли, тояжката ще покаже силата си. Ако ти причинява болка, силна е. Ако не ти причинява болка, не е силна, слаба е.

Сега защо трябва да се обичат хората и защо трябва да се любят? Вие не сте мислили досега. Преди да си се влюбил, мирна ти е главата: обличаш се спокойно; ядеш спокойно; седиш спокойно; спиш спокойно; ставаш спокойно. Щом се влюбиш, всичко се обърне с главата надолу. При все това, че се обърне с главата надолу, пак го искаш, мъчиш се. Този, когото обичаш, мъчи те, и пак ти е приятно. Имаш едно дете, заминало някъде, отишло да се разходи. Майката се безпокои какво е станало с него: да не се е удавило някъде; да не го е прегазила някоя кола; да не са го откраднали, да го занесат някъде – хиляди неща. Като се върне, ще го гълчи къде е ходило. Къде е погрешката в любовта? Погрешката в любовта, ето къде е: туй, дето, като го родиш, и ти трябва навсякъде да ходиш. То тръгне някъде, и ти иди с него. Някой се оженил, да ходи с жена си, навсякъде да ходи с нея. Той оставя тя сама да ходи, там е опасността. Жената оставила мъжа да ходи сам, там е опасността. Тя като ходи с него, няма опасност. Представете си сега, че имате един мъж и една жена за изяснение само. Едно изяснение ще ви дам за

любовта, да няма противоречие. Имате ревност. Ревността е ченгел – като те хване, че не пуща. Всяко нещо, което ченгелът е хванал, трябва да дойде до тебе, да го извадиш. Да допуснем по нов начин сега: мъжът е красив и жената е красива. Тръгнали двамата. Жената ще влезе в обществото на други жени – тя е красива, и те са красиви. В нея се явява мисълта да не би да му се завърти главата в другите красиви жени. Жената трябва да се смали и да влезе в мъжа си, да се скрие в него и да го наблюдава отвътре. Да се смее на жените, когато ги прегръща и целува, понеже тогава и тя ще ги целува, ще му дава вода. Мъжът не може да целуне една жена, ако жената не е в него, целувката не струва. Когато жената е в мъжа, и той целуне жена, хас целувка е. Когато мъжът е в жената, и тя целуне мъж, тогава целувката е на място. Как ще разберете това?

Питам ви сега, кое е по-хубаво: да имате замръзнала вода в едно шише или размръзнала? Ще речеш да излееш, не излиза водата. Разтопиш водата в шишето, излезе, изсипеш. Де е по-хубавото? Да целуваш размръзнала вода, не можеш да целуваш, водата е замръзнала. Житото, което расте ли е по-добро, или което не расте? Казвате: „Да не се целуват хората.“ Съгласен съм. Но няма да има никак плодородие. Целуват се хората, плодородие има. Там има противоречие. По-добре да се целуват, отколкото да се не целуват. По-добре да се бият, отколкото да не се бият. Биенето е върхане. Няма да има овърхано жито, няма да има ядене. Сега вие искате без бой. Искате без целувки. Не зная, няма такъв свят. Без целувки значи само един човек да е на света. С целувки, много хора трябва да има на света. Без бой, само един човек трябва да има на света. С бой, много хора трябва да има на света. Вие сега искате да има много хора в света без бой. То е невъзможно. Един трябва да бъде. С кого ще се бие? Щом са много, ще има бой. Какво разбирате под бой? Два смисъла има думата бой. Бой значи растеж, висок да бъдеш. Бой значи и да те бият. Кое от двете? Българинът казва, че бият някого, за да расте. Защо не са го били? Защото расте. Който расте, не го бият. Който не расте, го бият. Кого бият, нали който не е добър? Който е добър, не го бият. Що значи доброта и лошевина? Не расте, затова го бият. Вие сега не знаете защо ви бият. Значи не растете. Щом не ви бият, значи растете. Доброто е растене в света. Казва: „Добър човек трябва да бъде.“ В доброто, ако ти не можеш да обмениш едно благо, което Бог дал на другите, ти не си добър. Слънцето е добро, понеже обменя своята енергия със земята. Двама души са добри, понеже обменят своите мисли, своите чувства и своите сили обменят, и благата, които имат, обменят. Когато ние обменяме правилно, то е добро. Всякога ние страдаме, когато не искаме да обменяме онова, което Бог ни е дал. Кога е виновен ученикът? Когато не учи. Кога е виноват учителят? Когато не преподава. Кога е виновна майката? Когато не ражда. Да дойдем до положителната страна. Всякога, когато не изпълняваме волята Божия, както трябва, идат противоречията в света. Сега разбирайте думата раждане. Ние се безпокоим. Всеки човек трябва да ражда. В мисълта си трябва да ражда. В душата си трябва да ражда. В сърцето си трябва да ражда. Във волята си трябва да ражда. Раждането е един Божествен процес. То е както светлината, която излиза от слънцето. Такава светлина трябва да има и човешкият ум, и човешкото сърце, и човешката душа, и човешката сила. Ние, съвременните хора, имаме повърхностни разбирания.

Например вчера имахме празничен ден. София бе блокирана: никой не можеше да излиза от къщи. Не сте ли доволни? Всички бяха затворени вкъщи, никой да не излиза навън. Какво лошо има? Дойдоха да ви посетят вашите любещи: как сте, как живеете, имате ли да ядете, пиете, какъв е апартаментът ви. После да ви видят какво имате, малко брашънце на тавана или в килерчето, после в гардероба колко дрехи има. Щом се роди една ябълка, трябва да има някой да я погали по някой път. Вие се сърдите по някой път, че или някой старец

трябва да я погали, или някой възрастен човек трябва да я погали, или някое дете трябва да я погали. Ако тази ябълка не я погалят, ще я погалят хапливите мухи, червейчета ще я погалят. Питам, тази ябълка кой е по-добре да я погали: човек или някоя муха? И мухата е добра, но не си струва, няма да плати много. Един червей още по-малко ще плати. Роптаел един кон в света, че го яздело едно дете. Този кон не бил доволен. „Едно дете, този хлапак да се качи, и той да ме язди“, казвал конят. Молбата на коня, че бил недоволен защо детето го яздило, се чула и го дали на един възрастен кираджия. Впрегнали го в колата, взел камшика, качил се в колата. Питам, кое е по хубаво – дете да те язди или юнак с камшик да те кара? По-добре малките скърби да ни карат, отколкото големите. Дойде ти една скръб, благодари, че се е качила на гърба ти. Ако от тази не си доволен, ще дойде по-голяма. С каруцата ще дойдат, ще те впрегнат, и онзи с камшика ще дойде... Ще опиташ в закона на любовта. Всички ние опитваме в закона на мъдростта, всички ние опитваме в закона на истината. Туй, което опиташ и намериш за добре. Казва: „Опитай го.“ Щом го харесаш и щом го искаш, ще ти го дадат. Затуй трябва да искаме само това, което сме опитали. Къде е грешката на съвременните хора? Погрешката е, че ние не искаме онова, което ни е нужно от сутрин до вечер, но искаме за година, за две, за десет, за сто години да се осигурим. Там е погрешката. Ако отидеш на бакалницата, има една бакалска любов. От какво зависи бакалската любов? Зависи от звонковите, които имаш. По някой път зависи от книжните пари. Някой път звонковите може да бъдат или златни, или сребърни. Като покажеш на бакалина златните монети, отварят му се очите. Като покажеш сребърните, по-малко му се отварят, а като покажеш книжните, обикновено му се отварят. Книжните небрежно ги туря в джоба. Ако е златна, в кесията я туря, казва: „Нещо особено е.“ Вие сега нямате добро понятие за златните монети. Отиваш да пазариш, доволен е бакалинът, като пазариш повече. Малко пазариш, сто грама искаш, като те погледне, недоволен е. Той ще изхарчи повече енергия за сто грама да ти тегли захар.

По някой път вие искате идеалната любов. Аз мисля, че плодните дървета показват идеалната любов. Като идеш при някоя ябълка, казва: „Обери, която ябълка искаш. Намери и откъсни най-хубавата. Изяжте и посадете семката.“ Не казва: „Плати.“ Идеш при бакалина, искаш много, той ти казва: „Ще платиш. Много купуваш, много ще платиш. Малко купуваш, малко ще платиш.“ Туй не те задоволява. Хубаво, щом дойде любовта, как ще я задоволим? Вие казвате: „Да обичаш.“ Самата любов иска. Какво иска любовта? Един учител, за да обикне учениците, какво иска от тях? Ако учителят обикне учениците, и те не учат, той не задоволява учителя си. Ако тия ученици учат, тогава той е задоволен от тях. И обратното е вярно. Учениците, ако обикнат учителя си, какво искат от него? Да им преподава добре. Обичате един учител по музика, искате да ви предаде хубаво тази музика, да може да учат. Ако този учител не преподава музика добре, тези деца мислят, че учителят няма любов към тях. Учителят, когато преподава музика, иска те добре да учат. Едновременно, ако учениците любят, искат нещо от учителя. Ако учителят люби, той иска нещо. Бог ни обича, иска нещо от нас – ние да се научим да живеем добре. Той иска да бъдем свободни. Свободата се добива. Като вода не се налива, но се придобива. Той иска да имаме знание. Но и знанието не се налива, придобива се, постоянно се придобива. За да реализираме любовта на Бога към нас, трябва да живеем добре, да бъдем свободни във всички свои действия. Ако в даден случай ти не знаеш кое е добро, ти не си свободен. Един ден дойде един ученик при мене и му дадох едно правило. Той казва: „Какво трябва да правя?“ Говорих му много работи и му казвам така: „Който дрънка, да остане отвънка.“ Дрънкането е нещо неорганизирано. Отиваш, златни монети трябват. Дрънкането е празна работа отвън: това ще направя, онова ще направя. Казва: „Защо, който дрънка, остава от-

вънка?“ Защото дрънкането иска широк свят. Дрънкането не е тъй тесен свят. Ако те затворят в един сандък, какво ще дрънкаш?

Ние, съвременните хора, нямаме отношение към Бога. Ние искаме Бог да ни обича. Но отношение нямаме, не учим. Най-после отношението на живота нямаме. Не възприемаме живота такъв, какъвто трябва да бъде. И знанието, което имаме, и то не е такова, каквото трябва да бъде. Свободата, която имаме, и тя не е такава, каквато трябва да бъде. Най-малкото недоверие, което имаме, искате някой да направи някаква работа заради вас, имате недоверие. Някой крояч, шивач, имате доверие в него, някой път нямате доверие. Като сте му дали доверие, и ви направи хубава дреха, оправдава се. Ако сте му дали доверие, и той не направи хубава дреха, не се оправдава. Погрешката е в него. Къде е погрешката сега? Трябва да оправдаем доверието, което Бог ни е дал на нас. Бог ни е изпратил на земята, да оправдаем това доверие. Ако от ония условия, които Бог ни е дал, не оправдаем, тогава погрешката е наша. После доверието, което един към друг даваме, трябва да оправдаем това доверие. Доверието, което вие ми давате, аз трябва да го оправдая и доверието, което аз ви давам, вие трябва да го оправдавате. Доверието, което ние имаме към Бога, Той го оправдава. Той оправдава доверието, което ние имаме. Онези, които уповават на Него, никога няма да бъдат излъгани. В любовта на Бога човек никога не може да се излъже. Да възлюбиш Господа с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичката си сила, с всичкия си ум, значи да вложиш всичкия си капитал, който имаш, да не пропадне. Казва Христос: „Събирайте съкровищата на небето, дето крадец и молец не ги изяда.“

Да ви приведа един пример, едно сравнение. Представете си, един мъж се оженил за една жена, която го бие два пъти на ден. Рядко става това, да го бие жената, тя да бъде по-силна. Обикновено той е по-силен, и жените са повече бити, понеже са по-слаби. Представете си, че в нея се зароди съзнание един ден и си казва: „Понеже аз го бия, ще го напусна.“ Тя го напуща, да го не бие. Защо го напуснала? Да го не бие. „При него като съм, казва, ще го бия. Не искам да му причинявам страдание.“ Оженил се той за друга, която не го биела – милвала го, готвила му хубаво, уреждала къщата хубаво. Първата ставала доволна. Казвала: „Аз се радвам, че той си намери добра другарка. Мене това ме радва.“ Защо и вие по същия начин да не се радвате като първата жена? Тя се радва, че той има втора жена, която го гледа добре. Тази първата, ако каже, че тя не е заради него, като иде, пак ще започне да го бие. Сега приложете туй вътре във вашия ум. Битият мъж значи лошите условия на човешката мисъл. Приложете добрата жена с добрите условия на човешкия живот да мисли право. Приложете същия закон в сърцето. Че сърцето е ограничено, то е лошият живот на сърцето. Приложете добрите условия на човешкото сърце, дето може да се прояви доброто вътрешно. Изводът, който имаме сега, е извод на живота. Често животът е опакован. В един живот често има най-малко седем опаковки. Някои хора са се научили да снемат само първата опаковка. Със седемте опаковки да вземеш, животът е много тежък. Като снемеш едната, има подобрение в живота; като снемеш втората, има пак подобрение; като снемеш третата, има още повече; като снемеш четвъртата, има още повече подобрение. Като снемеш всичките опаковки, то е блаженство, то е щастие на земята. Щастието е да снемеш всичките опаковки. Да можеш да снемеш всичките опаковки, трябва да бъдеш много умен, да се ползваш от благата, които са скрити във всяка една опаковка. Представете си, че имате две опаковки. Едната опаковка е едно шише, пълно с гроздов сок, сладък. Другата е едно шише, пълно със сярна киселина. Казвам, втората опаковка не отваряйте. Казвате: „Защо да не отварям?“ Не отваряйте сега. Сярната киселина е за хора, които разбират. Трябва да бъде много умен човек, тя изчиства петна, кирливи работи. Но който не знае, може да го изгори.

Та казвам, в света има една любов, която е като сярна киселина, не я бутайте. Там се изисква голямо знание. Цялото шише няма да употребиш. Много малка доза трябва да туриш във водата. Със сярната киселина може да се лекуваш. Тя може да бъде като лекарство. По някой път вие искате да се запознаете с един ангел. В един ангел има най-малко 50-60 хиляди волта напрежение, или може да кажем, има 50-60 хиляди градуса топлина. Как ще се запознаеш с него? Тук, на земята, имаме много слаба температура. За да не се изгорим, температурата е 37 градуса. На тази любов топлината е 37 градуса. Ако имаме един светия, в него температурата е повече. Колкото е по-голям грешник, температурата е по-малка. Колкото е по-голям праведник, температурата е по-голяма. Всички неща, които не може да приложите, какви са? Ти слушаш, че някой пее. Ако не можеш да приложиш пеенето, казваш: „Мене не ме интересува.“ Човек, който не може да пее, той носи всичките нещастия. За да дойде някакво благо, трябва да знаеш да пееш. Целият свят, всичките тела, които пътуват през пространството, пеят, много хубаво пеят. Почвата пее, въздухът пее, светлината пее, всичко пее. Виж вятърът по някой път колко хубаво пее: усилва се, отслабва се, някъде има форте, някъде двойно форте има, по някой път като барабанен бой, буря.

Ние, съвременните християни, искаме един бамбашка живот. Като се хванеш за един ангел на любовта, не се тегли назад. Когато се теглиш, съдира се дрехата. Щом те хване, каквато и да е любов, върви, подчини се – както когато арестуват някого: той тръгне напред, стражарят по него. Не се противопоставя, понеже ще пати повече. Щом те хване любовта, тръгни. Ако има нещо, на което се подчиняваме, то е любовта. Каквото ви каже: напред – напред; назад – назад. Ние, съвременните хора, започваме да се оправдаваме с любовта. Като почнем да се оправдаваме с любовта, дойдат всичките нещастия на главата ни в света. Ако ме питате защо са нещастията в света, ще ви кажа: защото хората се противят на любовта. Престанете да се противите на любовта. На девет неща не се противете в света: на любовта не се противи; не се противи на мъдростта; не се противи на истината; не се противи на живота; не се противи на знанието; не се противи на свободата; не се противи на движението; не се противи на ученето; не се противи на работата. На всичко друго се противете. Щом усетиш, че е любов, не се противи; щом усетиш, че е мъдрост, не се противи; щом усетиш, че е истина, не се противи; щом усетиш, че е живот, не се противи; щом усетиш, че е знание, не се противи; щом усетиш, че е свобода, не се противи; щом усетиш, че е движение, не се противи; щом усетиш, че е учение, не се противи; щом усетиш, че е работа, не се противи. На всичко друго се противи.

Казвам сега, най-първо, започнете с трите. Изведнъж не може да се научите. Най-първо, не се противете на любовта, не се противете на мъдростта и на истината. Щом усетите тия трите, не се противете, отстъпете. Например полковникът, щом види генерала, отстъпва. Генералът, който не е пълен генерал, отстъпва, като види пълния генерал, а той отстъпва, като види царя. От простия войник до генерала, като видят царя, отстъпват и поздравяват. Войникът вдига козирок на ефрейтора, ефрейторът на взводния, на фелдфебела, на поручика, на капитана, на майора, на подполковника, на полковника, на генерала, на пълния генерал и на царя. И най-после и царят им направи козирок: те като вдигнат козирок на него, и той вдигне козирок на тях. То е законът на любовта. Казва: „Аз козирок не вдигам.“ Значи ти искаш да ти козируват, а ти да не козируваш. Любов за любов, мъдрост за мъдрост, истина за истина. Блаженствата, които дава Христос, това са начини и методи да се примирявате с всичките противоречия, които съществуват в живота. Вие всякога нали се оплаквате? Кого как хване любовта, все се оплаква. Хване го любовта с ченгел, казва: „Съдра ми дрехата.“ Виноват си ти, понеже си се теглил. Казваш:

„Съдра гърба.“ Теглил си се. Любовта, като те хване, не се тегли. Като речеш да правиш противоречие, дере, навсякъде дере. Някой път те хване за крака, някой път те хване за пъпа, хване те за пръста – дето те хване, не пуща. Някой път за косата, някой път за носа, някой път за врата – навсякъде, дето те хване, не пуща. Като те хване, не се противи на Божественото. Заболи те бъбрекът – то е любов. Дойде някой, бъбрекът те боли, виждам – влюбил си се, тя го хване за бъбрека. Хване го за кръста. Той ми се оплаква – виждам, че го прегърнала. Някого го боли коремът – за корема го е хванала. Аз не вярвам, че има болни хора, има влюбени хора, нищо повече. Идат да се лекуват от болестта. Болестта, това са уловки на любовта. Тя ги хванала, и те се противят. Щом минаваш близо до любовта, хваща. Който иска да го не хване, далеч да е. В любовта има една хубава черта: тя никога не гони човека, да го хване. Само ако се блъсне в нея, хване го и не го пуща. Хване ли те веднъж, и да плачеш, няма пущане. Никого не пуща. Всички сте хванати от любовта. И да си блъскате главата, няма пущане: или ще си счупиш главата, или се подчини. Слушайте любовта. Който не слуша любовта, прах и пепел ще стане. То е ужасен закон – когото любовта е хванала, прах и пепел ще стане. Ако я слушате, най-голямото благословение, което в света може да дойде, тя го носи. Следователно Бог е любов и когато Той ни призовава, трябва да бъдем готови всички. Както е Той благ към нас, и ние трябва да се научим, както онзи син се връща при баща си, да се научим да Му служим. И тогава ще дойде благословението до нас. В тия усилни времена, в които се намираме, само Божията любов може да ни извади на спасителния бряг, няма никаква несигурност. През тия мъчнотии, в които сега се намираме, единствена е Божията любов, която може да ни избави. Единствено е Божията любов, която може да ни избави от смъртта; единствено е Божията любов, която може да ни избави от сиромашията; единствено е Божията любов, която може да ни избави от болестите, от несгодите, от недоразуменията. Единственото нещо е Божията любов, която може да ни избави. Но да потърсим Господа с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум, с всичката си сила. Да се решим да Му слугуваме доброволно. Казва: „Това е живот вечен, да позная Тебе, единаго истиннаго Бога.“

Който дрънка, да остане отвънка; който се учи, да научи. Две неща ви казвам: отвън да остане дрънкането и който се учи, да се научи. Няма по-хубаво нещо от ученето на любовта. Да научим законите на любовта, то е смисълът на сегашния живот. Когато приемем всичките блага на любовта, ще бъдем задоволени с всичко онова, което душата ни желае. То ще ни се даде и няма да има нещо, което да ни се откаже. Ще бъдем доволни, че живеем в един свят, ще имаме всичко на разположение. Да си ученик, значи да те любят. Да си учител, пак значи да те любят. Когато учениците любят учителя, той е учител. И когато учителят люби учениците, те са ученици. Ако учителят не люби учениците, те не са ученици. Ако учениците не любят учителя, той не е учител. Любовта на учителя прави учениците ученици. Любовта на учениците прави учителя учител. Любовта на Бога от учениците към учителя го прави учител.

Сега да приемем този закон: любовта на Бога от учителя към учениците. После да възприемем любовта на Бога от учениците към учителя. Трябва да се учим от черешите, трябва да се учим от ябълките, от сливите, от портокалите, от лимоните, от всичките плодни дървета. Това са форми на любовта. Сега те служат на Бога. Когато и ние започнем да служим като тях, ние ще бъдем по-близо до Бога, отколкото сме сега.

„Отче наш“

Девето утринно слово
6 декември 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

УСМИХВАЙ СЕ

„Добрата молитва“
„91 псалом“
„Молитва на Царството“

Тази сутрин искам, понеже имате много нишки, които ви свързват със света, не сте свободни – развържете всичките нишки и оставете само една. Да оставите една нишка за ума, една за сърцето и една за волята, за душата. Достатъчни са три нишки, които да ви държат.

Искам сега десет души от вас свободно да изберат по едно число от Евангелието, свободно, каквото число им дойде на ума, един стих от Евангелието. Не да мислите, да философствате, което знаете, но да кажете нещо, което не знаете, да стане знайно. Обикновените работи развалят работите. Едно и също нещо се втръсва на човека. Казвате, например: „Любов, любов, любов“. Какво нещо е любовта? Любовта е колективна дума. Вие не сте виждали любовта. Тя има двайсет и пет милиона дрехи. Най-красивите още не сте виждали. Не сте виждали любовта в нейните двайсет и пет милиона облекла. Любовта има и много обикновени дрехи, не сте виждали нейните премени като на някоя мома. Не знаете любовта на една година, на две години, на три години, на четири години, на пет, на шест, на седем, осем, девет, десет, единайсет... деветнайсет, двайсет, двайсет и една година. По някой път вие казвате, че едно време сте се влюбили. Не зная каква е била вашата любов. Ако търсите нещо от нея, не зная дали е останало нещо от нея. От тази – едновремешната любов, не е останало нищо. Сега даже се съмнявате дали сте се влюбили, или не. Някои мислите, че сте били много глупави. Някои казвате: „Толкоз будалък.“ Не всички, но някои сте се разколебавали. Сега някои от вас мислите, че като малки деца сте плакали. Едно време като малки деца сте били поумни, отколкото сега. Като поумняхте, остаряхте. Благодарение на вашето разумно детинство вие израснахте. Сега поумнявате, но остарявате, отслабвате, нямате знание. Сегашното ви знание произвежда слабост, едновремешното знание произвежда сила. Кое е верно? Туй, което произвежда растене, то е Божествено. Сега по човешки мислите, казвате: „Аз много зная.“ То е човешко. Когато мислиш, че не знаеш, то е Божествено. Уж не знаеш, пък растеш; уж нямаш любов, пък обичаш хората. Някой път знаеш да говориш за любовта, но я нямаш. Допуснете, че вие сте болен човек. Има десет дрехи, които трябва да ви облекат. Коя дреха бихте желали да облечете? Болен сте. Първата дреха, с която може да се излекувате. И след като се излекувате, ще съблечете ли тази дреха? Ще държите тази дреха. Дрехата, която във вас внася здраве, дръжте тази дреха, не я събличайте. Другите за друг път. Остават още девет дрехи. Те са за друг път, те са условия. Има едно детинство, което премахва всичките противоречия на живота на човека – на душата му става мирно и тихо, не се смущават мислите му какво ще стане. Туй детинство, ето какви са неговите идеи. Детинство за войната, дето хората се избиват, то е най-голямото благо в света. Когато хората се избиват, туй детинство счита, че ще дойде Божието благословение. Когато имате мъчнотии, това е Божията ръка, която повдига хората. Когато хората скърбят, това е благословение в живота. Тези, разумните, деца, човешките, искат война да няма, мъчнотии да няма, скръб да няма. То е заблуждение. Значи онази къщница, която меси хляба, да не си оцапа ръцете. Какъв хляб ще има? Онзи земеделец, който не се окалва на нивата, какво ще изкара? Онзи, който не носи мотика, да копае, какво ще направи? Ние сме се свикнали наготово: готови краставици, готови дома-

ти. Но как излизат тия домати, не искаме да знаем. Казваме: „Да дойдат доматите.“ За да дойдат доматите, трябва любов.

„Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие.“ Дете, което, като го кърпе майка му, че много вряска, не е от умните деца. Едно дете не обича да го къпят, вряска, не обича да го турят в коритото, да го мият, казва: „Какво правите?“ Дава си мнението. Туй дете е човешко дете. Онова дете, което, както и да го обърне майка му, то мълчи, казва: „Както знаеш, и по гръб, и по корем, както ти знаеш“ – това е Божествено дете. Ако ние, съвременните хора, не постъпваме тъй, да виждаме, че всичко е добро, ние не сме още от Божествените деца. Другите деца си дават мнението: „Не е така, не ме буташ тъй, както трябва, сега не искам.“ Аз питам майките ви, които едно време ви кърпеха. Казвам: „Тези деца, като ги кърпехте, вряскаха ли?“ Сега уча история, интересува ме дали сте вряскали, или не. Имате сега една хубава дреха с джобове. Защо са ви джобовете? Да турите нещо в джобовете: или кърпичка, или кесия, или ябълка, или круша. Потребен ви е джобът. Казвам, ако джобове имате и джобовете ви са празни, с какво трябва да се напълнят джобовете? Ако от джоба не можете да изкарате нищо, защо ви е джобът? Имате един ум, и ако от този ум не може да изкарате нещо, тогава защо ви е този ум? Имате едно сърце, и ако от това сърце не можете да изкарате нещо, защо ви е това сърце? Имате една душа, и ако от тази душа не можете да изкарате нещо, защо ви е тази душа? И ако имате едно тяло, и от това тяло не можете да изкарате нещо, да изкарате едно движение, защо ви е това тяло? Сега ще ви кажа ясно. Ако дойде една ваша мисъл и вие започнете да я кърпете, а тя вряска, оставете я настрана. Щом не вряска мисълта, кърпете я. Ако дойде едно желание, и ако то дига шум, вряска, оставете го настрана, щом си дава мнението. Кажете: „Ела по-после.“, понеже туй желание няма да ви ползва. Туй желание мисли за себе си. Тази мисъл мисли за себе си. Ако дойде една постъпка, която вряска, и тя мисли за себе си. Ония мисли, които мълчат, ония желания, които мълчат, и ония постъпки, които мълчат, те са Божествени – които работят заради нас. Онези, които си дават мнението, работят за себе си. Ако искате една философия, проверете. Туй, което смущава душата ви, върху него трябва да работите. Когато светът страда, Бог работи върху него. Когато светът се мъчи, Бог работи върху него. То е работа на Бога. Следователно не трябва да се намесвате в работата на Бога, но когато той свърши своята работа, тогава ще дойде нашият ред, светът ще бъде малко уреден, и тогава ние ще започнем да разбираме какво нещо е животът. Питам, коя майка е по-добра: която е родила едно дете или която не е родила, или която е родила един хилав човек? Кой човек е по-добър: който ражда една хилава идея или който ражда една здрава идея? Кое сърце е здраво: което ражда здраво чувство или хилаво? Коя воля е по-силна: която ражда здрави постъпки или която ражда хилави постъпки?

Сега нека десет души кажат по един стих от Евангелието, да прочетем. Нека, първо, каже един брат от най-умните. Брат да си каже мнението, една глава, която не знае, която най-малко е чел, и един стих. *(„Първо послание към коринтяните“, 13:1. Учителят го прочете.)* Сега една сестра, най-умната. Най-умната, която Бог е благословил да бъде умна. *(„Евангелие на Йоана“, 10:6.)* Сега един брат, на когото сърцето е запалено с любов, стар, млад, какъвто да е. Не се срамувайте. *(„Послание на Якова“, 2:7.)* Човек, който не хули доброто, той има любов. Щом те хулят, любов нямаш. Щом виждат доброто в тебе, то е любовта. Щом виждаш погрешките, то е безлюбието. Сега една сестра, която е с най-голяма душа. *(„Евангелие на Йоана“, 13:13.)* Сега един брат, на огъня който е. *(„Първо послание към коринтяните“, 15:15.)* Значи всеки човек, който говори за любовта и не я прилага, той се намира за лъжесвидетел. Сега една сестра от силните. *(„Послание към римляните“, 15:15.)* Само хората на любо-

кое ви е да. Вие не се радвате, че сте в сбета, поне же ви е влязли в моя дом, вие не виждате великото благо, дом, в който сте влезли, не виждате страна на живота. Бог помнете от какво пропълнта мога ваше съществ. Че моя сбета се усещате страннци, как че нямате нищо. Може да учлишете се усещате странници, или в едни народ, или в не ви оценяват хората, усещате се чужденец в дома, и в дата „Все що е писано“.) Никой пъ вие сте тежки, усещате, ма странници. “Едни бяли пропете пременяла странница от бесе- знаете книгата, търсете една странца, да пропетем. („Тре- да се радвате и когато сте свободни, да се радвате.

Тук в мазя книга има двеста и пет страници. Без да при залото да бъдем оправнени. Тъй че, както сме оправнени, за свободни, да правим добро. При добрата да бъдем свободни, оправнени. Кога? Да не правим зло. Хубаво е да бъдем всеко- вички е наше оправнение. Хубаво е по някой пъ да бъдем ма. Свободата на всички е наша свобода. Оправнението на всички хора. Понеже хората на земята не са свободни, на всички не ще да бъде свободе, то той не е разбрал свобода- оправнението на всички хора е наше оправнение. Чобек, който не ще да бъде свободен, да бъдем свободи на всеки чобек, на истината, ние ще кажем да дадем свобода на всеки чобек, има подбуждения на истината. Всякога, когато ние оби- мечта причина. Онзи, който не може да обича истината, той да мръсотата, не се подчинява на мръсотата. Та не е подбуди- чобек никога не забрав. Който не може да учи, не го е посеши- Някой казва: „Забрав.“ Любов има. Щом любата дойде, не се извинява, че е забравил. Любещият никога не забрав. Тъй никога не забрав. Който не може да учи, не го е посеши- чобек. Но пъ бъдем, е най-щастлив. Но пъ бъдем, щастливи: който бори или който е послеен? Послеединим бъди начело, другите – на останата. Кой е най- свободен. Щом се спре, казвам: „Бъди.“ Казва: „Аз моя да се спра.“ „Но щом си пъ, имаш право да се спираш.“ Отподи- те, на останата, като си, ти си свободен да се спреш, но ще остане назад, ще трябва да си зонин. Кабо трябва да се правя? За да разберем живота, трябва да го обичаме. Като се задори желание в пъбъи да се спре, само и другите да пожела- ти да се спрат. Ако в тебе има желание да се спреш, а в тях има желание да се спрат, тогава вие не се разбирате. Ако от не се разбирате. Не трябва да влезем в положението на сбирание тук всеки не бъда в положението на другите, ние се разбирате. Да искаме да разберем защо е сграден светъ, да се полазвате от тоя свят. Бог е мислил тоякова. Не имаме Бога. Да искаме да разберем защо е сграден светъ, да се поимние кажа вечност е минала, когато е мислил да сграде сегания свят. Сеганият свят е сграден по най-добрия начин от всички начини, по колто можеше да бъде сграден тоя свят. Ако в моя свят намираме, че му липсва нещо, ние се намираме в кръвта посока. Колко ти си мислил задръ тоба? Хрумнало ти нещо, че светъ не е хубав, че ти не си мислил ни-добро. В какво сърц, че светъ не е красив? Ако ти бъдеш по пъти и насреща ти ще една мечка, ако ти не се мечката, значи те плашта. Ако ти се отбеше от пъти, ти имаш почитание към теб. Като се отбие от пъти, ти я плашта моята. Ако мечката се отбива, и чобек се отбива, и плашиш тоята. Ако мечката се отбива, и чобек се отбива, и

двамата се почитат. Ако единият се отбил, а другият не се отбил, значи няма почитание. Допуснете, че сте син, който не почита баща си, че баща му е невежа. Нали е смешно: този невежият баща е родил този учения. Значи невежият е учен. Как е възможно невежият баща да роди учен син? Тогава считайте, че той не му е баща, че има някой друг баща. Изводът е такъв. Тогава, ако ние намираме, че в света липсва нещо и критикуваме Божиите постъпки, тогава този Бог, в Който вярваме, не е Господ, в Когото трябва да вярваме. Невежеството не може да роди учение. Ученият ражда учен, условия за учене. Добрият ражда добър.

Казвам, силата седи, когато имаме една ясна представа за Бога. Да считаме, че всичките Негови постъпки са съвършени и да чувстваме вътре в себе си, че няма нищо в Бога несъвършено. Всичко, което е изявил, е съвършено. Туй, което ние схващаме несъвършено, то е наше понятие, понеже ние сме несъвършени. Ние трябва да се усъвършенстваме. „Бъдете съвършени, както е съвършен Отец ваш Небесни.“ Съвършеният живот, то е любов. Любовта при един несъвършен живот не може да се прояви. Любовта се проявява при съвършенството. Някой път човек трябва да люби. Ние по някой път, като искаме да разберем любовта, ако започнем да мислим за любовта, тя не се проявява. Щом не мислиш зарад нея, тя се явява. Понеже, ако кажеш, че ти мислиш заради нея, затова се явила, то е погрешка. Значи ние сме я принудили. Тя и ние без да мислим заради нея, тя се проявила. Не е било време, когато любовта да не се е проявявала. Не е било време, когато Бог да не е обичал. Ако ние мислим, че не ни е обичал, то е наше схващане. Ако в света вие мислите, че няма човек, който да ви обича, вие сте на крив път. Дотогава, докато вие съзнавате, че има Един, Който да ви обича, този Един е Бог, другите подир Него са. Щом Бог ви обича, всички може да ви обичат. Изведнъж няма да ви обикнат. Изисква се много – милиони години, целият свят да ви обикне. Защото трябва да дойдете в контакт. Единият ви обича в самото начало. Има един Бог, Който ви е създал. Другите хора, за да ви обикнат, трябва да мине време. Някой път искаме всички да ни обичат. Трябва да има повод да ни обикнат хората. Трябва да направим нещо заради тях, трябва да бъдем разумни. Нека бъдем поне така умни, както направил веднъж един млекар. Аз зная една опитност с един млекар, който продавал мляко. Има чиновници, които проверяват млякото с млекомери, колко е чисто млякото. Този млекар вижда, че ще му мерят млякото, пък знае, че щом го измерят, то е водно, и ще го излеят на земята. Той влиза в един беден дом и казва: „Дайте котел.“ Взима всичкото мляко и го излива в котела. „Нека ядат децата.“ По-добре децата да ядат мляко с вода, отколкото да го разлеят по земята, че не е хубаво. Този българин казва: „Аз за пръв път почувствах една радост, че дадох млякото с вода на една бедна вдовица, да ядат децата ѝ. Ако нямаше вода, щях да го продам. Понеже имаше вода, по закона ще ми го разлеят. Та казвам: „Ха да направим едно добро.“ Поне и вие, когато ще ви разлеят млякото, направете едно добро като този млекар. Това се случило във Варна, един варненски млекар бил.

Трябва да се ползваме от живота. Знаете ли, в света най-великото благо е да обикнеш някого. Ако всеки ден ти не можеш да обикнеш по един човек, ти не разбираш живота. Казваш: „Всеки ден какво трябва да правя?“ Ще обикнеш по един човек, дете ли, жена ли, мъж ли, каквото и да е, животно ли, растение ли, ще обикнеш. Като ставаш сутрин, трябва да обикнеш. Питате сега какво трябва да правите. Ще обикнеш въздуха. Като обикнеш въздуха, имаш подтик. Тогава и другите работи вървят естествено. Казвам: за триста шейсет и пет дни триста шейсет и пет души ще обикнеш. Ти живееш сто години, колко души ще обикнеш? Трийсет и шест хиляди и петстотин души. Няма нищо в света по-хубаво, отколкото да обичате. „Бог толкоз възлюби света, щото даде Сина единороднаго, за да не погине всеки, който вярва в Него.“ Като обикнал Бог света, пожертвал Сина Си. Ние не разбира-

ме какво нещо е жертвата. Изпратил Сина Си да ни учи, да ни изяви любовта Си. Жертвата е да ни изяви любовта на Бога. Когато Бог ти даде една добра майка, един добър баща, един добър брат, една добра сестра, че в какво седи благото? Когато Господ ти даде един добър учител, някое бедно дете си, някой богат ти услужва, давиш се някъде, някой те спасява: всеки ден хиляди благословения идат върху нас. Ако ние не ги съзнаваме, тогава в какво седи нашата вяра? Сега някои от вас страдате. Може да ви дам много лекарства за страданията и вие да се излекувате. Но най-хубавото лекарство е, когато имаш една болест, възлюби някого и ще оздравееш. В деня, когато страдаш, възлюби някого, когото не си обичал, и ще оздравееш веднага, нищо повече. Че любовта, това е Бог, Който носи здраве. Ти като възлюбиш, Бог ще дойде, ще донесе здравето. Ти не любиш никого извън Бога, всичките болести са извън присъствието на Бога. За да дойдат Божиите благословения, трябва да боледуваме. Не е лошо да боледуваме. Считайте болестта благословение. Да скърби човек, е благословение. Да умира човек, е благословение. Да се раждa човек, е благословение. Да осиромашава човек, е благословение. Каквото и да стане в света, все е добро. Ние считаме, че само когато любовта се изявява в света, че е хубаво. Бог, Който е любов, използва всичките условия. Страдащите ги обича повече, те са по-чутки души, които разбират Неговата любов. При всяко едно страдание, при всяка една мъчнотия имаме условие да разберем Божията любов. Не само да разбираме, но да проявим любовта. Ако всеки ден ти не можеш да обикнеш един човек така – доброволно, ние не вършим волята Божия. Всеки ден трябва да обикнеш по една хубава мисъл. Всеки ден трябва да обикнеш по едно хубаво чувство. Всеки ден трябва да обикнеш по една хубава постъпка. Казвате: „Какво ще правим, като идем на оня свят?“ Ние сме в оня свят сега. Да кажем, вие сте в един модерен салон, дето се дава концерт. Отвън имате обстановката, салонът е добре измазан, имате столове, картини, но цигуларя го няма. Той, като дойде и засвири, тогава е раят. Като дойде и засвири в салона, има смисъл. Казвам: хубавите работи в света придобиват смисъл само когато дойде любовта. Тя като дойде и засвири, всичките столове придобиват смисъл. Ако цигуларят не дойде, тия неща нямат смисъл, остават мъртви.

Казвам, в нас кое е важното? Ние имаме едно отлично тяло. Толкоз красиво е човешкото тяло. Само когато дойде любовта, само тогава ще разберем смисъла на онова, което ние притежаваме. Само любовта е в сила да оцени какво нещо са човешките очи, какво нещо са човешките уши, човешката уста, човешкият нос, човешкото сърце. Бих желал всеки от вас да направи най-малкото добро. Кое е най-малкото добро? Най-малката усмивка, то е най-малкото добро. Като срещнете един човек, който е скръбен, да се усмихнете насреща му, да го погледнете. То е най-малкото добро. Какво ви коства да се усмихнете малко? Днес, като излезете, направете една усмивка на любовта. Знаете ли как се усмихва любовта? Ти мислиш дали той заслужава. Усмихни се, не мисли дали заслужава. Слънцето, като изгрее, усмихва се на всички: на тревици, на всички, които го разбират и не разбират. Да го разбират, както искат. Вие се усмихнете, и нека ви разберат хората, както искат. Хората да ви разбират, както те искат, не се смущавайте за това. Усмивката да не произтича от вашия ум. Ако започнете да мислите как да се усмихнете, то не е от любов. По подтика на сърцето си усмихнете се.

По някой път аз чувствам, когато хората се проникват един друг. Когато бистрата вода прониква, вода си остава. Когато светлината прониква, светлина си остава. Когато тъмнина прониква, тъмнина остава. Аз разбирам, без усмивка човек не може да се подмлади. Усмихването, това е нишката на подмладяването. Ти казваш: „Аз, старият човек, ще се усмихвам.“ Усмихни се, че си стар. Като се погледнеш в огледалото, усмихни се на твоята старост. Защото старостта, не си ти. Старостта е на сцената турена, бръчки има.

има, тъмнина има, светлината не може да проникне.ککъвто и слънцето. Защо по някой пъти сме скърбни? Достига блага мъка, както сме ние. Какъвто е нашето съсмоние, мъкоба е как искаме да разбе слънцето? Слънцето разбрва задари нас

Сеза какъо искаме да разбе слънцето мъзи сутрин?

Божията любов в светла. Тоба е ясно учение.

любти, все се учим. Като ни любти и като учим, изгъбяме Коъато ни любти хората, се учим. Като любим и като ни учим от Божията любов. Като любим, посмотнно се учим. Казвам: „Да бъдем научени от Господа.“ Посмотнно да се Божията мъдрост бъмре в нас ни учи и Божията истина ни Боъа, разбирам да ни учи любтта. Божията любов ни учи. без любтта. Божията любов. Като любим, посмотнно се учим. Казвам: „Да бъдем научени от Господа.“ Посмотнно да се учи через Святата любов. Бог учи через Святата мъдрост. Бог учи учи через Святата истина. Коъамо за зобтор, че тръбва да любим Ако искаме Бог да би учи, по тръ начина може да би учи. Бог бодта. Не очакбайте от хората да би научат как да любите. любтта, никъкба философия. Не философстбайте бъръ любтта, е истината. То са мъкстини. Като бойдете до не разбъра, е мъдростта. Единственото нещо, което не разбъра, е мъдростта. Единственото нещо, което то нещо, което не разбъра, е любтта. Единственото нещо, хубати се хората, че любтта може да си разбъли. Единственопримерта, защо да не бойде да пръви в нас любтта си? Сравнително, через всичките звезди, через вселената, через цъвата сила, която излиза из любтта. Бог, Който се пръвръва через времата, че се е пръвръла в очите би, в дъщеницата, бъдете всеки, че се е пръвръла в очите би, в дъщеницата бъдете мъдри. Тръва са прости истини. Като би среще свети бъдете мъдри, да бъдете мъдри. Обичайте истината, за да не остарява. То са прости истини. Любете, за да бъдете остарява. Човек, който няма мъдрост, остарява. Който не има остарява. Човек, който има Божията мъдрост, не остарява. Човек, който не има Божията истина, остарява. Който има Божията истина, той остарява. Човек, който има Божията мъдрост, остарява. Който не има любов в светла. Тоба е ясно учение.

Божията любов, все се учим. Като ни любти и като учим, изгъбяме любтта, все се учим. Като ни любти и като ни учим от Божията любов. Като любим, посмотнно се учим. Казвам: „Да бъдем научени от Господа.“ Посмотнно да се учи через Святата любов. Бог учи через Святата мъдрост. Бог учи через Святата истина. Коъамо за зобтор, че тръбва да любим Боъа, разбирам да ни учи любтта. Божията любов ни учи. Бъдем учени от Господа. Като любим, посмотнно се учим. Казвам: „Да бъдем научени от Господа.“ Посмотнно да се учи. Бъдем учени от Господа. Посмотнно да се учим. Божията любов в нас ни учи и Божията истина ни учи. Бъдем учени от Господа. Посмотнно да се учим. Божията любов. Като любим, посмотнно се учим. Казвам: „Да бъдем научени от Господа.“

Тялото излиза навън. Човек в любовта трябва да бъде много силен, за да пази тялото. Трябва да имате чиста мисъл. Чистите мисли, чистите чувства, чистите постъпки са броня, за да ни пази от ненужни страдания. В този свят чистотата е броня. Чистата мисъл е броня, чистото сърце е броня, чистата душа е броня. Светът не е още организиран. Той сега се организира. Някои хора може да ни причиняват страдания, без да искат. Някой човек е работлив, но груба е ръката му. Ти си недоволен, че не е мекичка ръката.

Сега вие вече на вашите приятели се усмихвайте. Аз имам един животински студент, научил се да скимти по особен начин. Дадеш му веднъж, пак скимти, втори път – скимти, трети път – скимти. В скимтенето има нещо, което ми е неприятно. Снощи, таман се занимавам с важна работа, той иска аз да напусна важната работа и да му дам хляб. Казваш: „Чакай." Той не иска да чака. Наливаш една чаша вода и през прозореца по малко я изливаш. Учуди се. За първи път вода. Откъде дойде вода наместо хляб? Като искате, не бързайте. Чакайте малко. Половин час или един час чакане нищо не значи за любовта. Един час да чакаш, нищо не значи. Онези хора на любовта, липсва им нещо, притеснени са, не може да чакат. Любовта изисква спокойствие. Да знаеш, че онзи, който обича, ще дойде навреме. Той никога не закъснява. Ако е закъснял някъде, имал е много важна работа, която е трябвало да свърши. Нека да си свърши работата, че ти да си последен, при който трябва да си свърши работата. То е Божията любов. Може да дойде в началото, може да дойде в края. Той е алфа и омега. В началото или в края, Той носи Своите благословения. Блажени са, при които Бог иде в началото. Блажени са, при които Бог иде в края. Досега вие сте много богати. Богати сте с любов, но имате едно съображение. То е следното: вие не искате да влагате капитала си в банки, на които се клатушкат краката. Често вие минавате някъде, видите някой откъснат лист, и на вас не ви е дошло на ума един откъснат лист да го вземете и да прочетете какво е написано. Листът е написано писмо, прочетете го. Като го прочетете този лист, ще видите че има хубави работи написани. Вие минавате някъде, виждате едно бяло цвете цъфнало, усмихва се насреща ви. Казвате: „За какво е?" За вас е това цвете. Казвам, ти си скръбен, защото не разбираш Божиите пътища. Като мене главата му е заровена в земята. Бъди радостно като мене. Облякло се с хубава дреха, с червена дрешка, усмихва се това цвете. Цветето казва: „Ако разбираш моята усмивка, и Бог ще ти се усмихне." Казваш: „Глупаво цвете. То няма моята опитност." То страда повече, отколкото ти страдаш. Твоята скръб е разбрана, неговата скръб е неразбрана. Това е разликата. Когато ти почувстваш уханието на цветето, то е езикът на цветята. Щом почувстваш уханието на бялото цвете, то казва: „Радвай се на живота." Ако старият човек, който вижда плода на дървото, праща децата да му откъснат, той не разбира. Той и стар да е, едва ходи, да остави тоягата, почитание да има. Защо старите хора пращат слуги, да им късат? Уважение ще имаш, стани сам и кажи: „Радвам се, че може да ви услужа." Откъснете този плод като стар. Одобрявам поведението на децата, които късат плодовете. Не одобрявам поведението на старите, които карат други да им късат. Ако благодариш на Бога за откъснатия плод, Бог ще те благослови. Ако срещнеш едно цвете, което е цъфнало, кажи: „Радвам се." Помириши цветето, кажи: „Много ти благодаря за уханието, което ми донесе днес." Ви́дя един извор хубав, слушам гласа му, при това вземам вода, да пия. И на този извор аз благодаря, че ми дава един пример: тече вода, проявява се. Не седи този извор да чака. Той се движи, не чака хората, да дойдат при него. Като ида при него, казва: „Ще работиш като мене." Не трябва да седиш като затворен извор, но като отворен извор, който тече. Нашата мисъл за любовта трябва да тече. Нашата мисъл за мъдростта трябва да тече. Нашата мисъл за истината трябва да тече.

Красиви деца да бъдем сега. Аз често съм срещал млади момичета, млади момчета, които са се влюбвали и си крият очите, да ги не познаят, че са се влюбили. Срамуват се. Казвам: „Аз се радвам. Че то е най-хубавото нещо, което сте направили.“ Когато са отворени очите на момата, няма никаква любов. Защо са кухи очи? Влюбените очи, от тях извор извира. Благословени са очите на младите момчета, благословени са очите на младите момци, благословени са очите на всички хора, от които любовта излиза. Очите ни да носят Божията любов. Не трябва да се срамуваме от любовта, но трябва да се радваме, че можем да проявим Божията любов. Сегашният живот се нуждае от изобилие. Вода има, но превозни средства няма, няма хора, които да разпространяват Божията любов и хората страдат от жажда. Казвате: „Как да обичаме?“ Как можем да обичаме човек? Когато една мома срещне един стар дядо, на когото краката са оцапани с тиня, какво трябва да направи? Да му измие краката. Когато младата мома срещне един човек, който е гладен, какво трябва да направи? Ако тя иска да прояви любов, трябва да му сложи хляб. Ако младата мома срещне едно дете, което иска плодове, да му набере плодове. То е любов. Любовта навсякъде можем да проявим.

Сега вие ще кажете: „Учителю, знаеш колко ти е страдала главата от любов.“ Аз не съм срещал хора, които да страдат от любов. Които страдат от безлюбие, милиони съм срещал. Те страдат от безлюбие, а мислят, че от любов страдат. Да страда някой от любов, не съм срещал. Човек, щом прояви любовта – той е здрав, светлина има, топлина има, мир има, радост има, весел е, всички богатства идат. То е безсмъртие. Ако проявите любовта, ще дойде безсмъртието. Когато хората се научат да любят, ще бъдат свободни от смъртта. Ние умираме по единствената причина, че не любим. Усъмним се в любовта и умираме. Щом се усъмниш в любовта, умираш. Щом повярваш в нея, оживяваш, възкръсваш. Казвам, не губете вяра в любовта, ще бъдете всякога живи. Сега вие питате дали Господ ви обича. Имате право да питате. Но аз ви питам, вие обичате ли Го? „Не сме Го намерили.“ Човек, който обича, намира. Който не Го е намерил, не е обикнал. Сега работата седи в туй, че Господ ви е обикнал и ви е намерил. Всеки ден излива Своите благословии във вас. Вие още не сте Го намерили. Някои сте Го зърнали. Казва: „Не си струва да се ходи много далече. Тия чукари горе...“ Това, което Бог прави за вас, и вие го правете за другите. Христос казва: “Както Ме Отец възлюбил, така и Аз ви възлюбих. Ако Ме обичате, ще опазите Моите заповеди.“

Днес за първи път ще се усмихнете. Огледайте се на огледалото. Тогава снемете тази превръзка. Има нещо старо, снемете го. Някои хора са много сериозни, когато са влюбени. То е преструвка, сериозността. Стиснал устни. Някои, които нямат любовта, се преструват, че имат любов, устата отворена. Отворете устата да има нещо турено в нея. Когато устата е затворена и няма нищо турено, не е красива. Красотата седи да е затворена и да има нещо турено, да е пълна. Красота е, когато е празна, да е отворена. Само онези къщи, в които хората живеят, да са затворени. Сега празни къщи има затворени. Новите къщи трябва да се отворят на хората. Вратата на безлюбието трябва да е отворена да влиза свободно. Щом влезе любовта, да се затвори сърцето. Първата усмивка направете съзнателно. Кажете: „Господи, ще ни простиш за голямата погрешка, която сме направили досега, че не сме се усмихвали. Не знаехме как да се усмихваме.“ Някой казва: „Не искам престорено...“ Като не се усмихваш, не е ли престорено? Сериозен като си, не е ли престорено? Усмивката е естественото състояние на човешкото лице. Вън от усмивката всичко е престорено. Единствено естествено положение на човека е усмивката. Човек се усмихва, понеже е доволен. Някой път е весел, усмихва се. Усмихвай се на хубавата мисъл, която Бог му е дал. Усмихвай се на хубавото желание, което изтича от сърцето му. Усмих-

вай се на действията на своята душа. Радвайте се и се усмихвайте на вашия ум. Радвайте се и се усмихвайте на вашето сърце. Радвайте се и се усмихвайте на вашата душа, за да ви се радва и Господ, Който ви е пратил на света да извършите волята Му.

Днес ще ви донесат на всеки едного по една кошничка с плодове. Приемете кошничката и се усмихнете насреща.

„Отче наш“

Десето утринно слово
13 декември 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

ТРИТЕ ИЗКУШЕНИЯ

„Добрата молитва“
„91 псалом“
„Молитва на Царството“
„Бог е Любов“

Ще ви прочета четвърта глава от Матея, най-важната глава. Всеки човек е определено да свърши нещо в света. В живота започваме с някои изпитания. В тази глава се казва как Христос беше възведен в пустинята на изпитание. По някой път хората искат да минат без изпитание. Без изпитание човек не може да остане. Прочетете главата.

„Духът Божи“

(Учителят даде да се прочете беседата „Яков и Исав“ от томчето „Все що е писано“. Един брат я прочете.)

„Аз мога да любя“

Често някой банкер, когато дал пари на заем на някой сиромах, и той не му ги е върнал навреме, минали са няколко години, като дойде да му ги върне, той ще му чете морал. Трябва да благодари, че му върнал парите, да не съжалява, че е закъснял. Какво е преимуществото на един богат човек? В какво седи преимуществото, че е богат или сиромах? Те са наши понятия. Богатството ни най-малко не показва, че човек е добър. Човек, който носи товар, показва ли, че е силен и човек, който не носи товар, показва ли че е слаб? Всякога,

когато се отказваме от мъчнотиите, показва, че сме слаби хора. Когато се изпитваме, сме силни. Когато влизаме в мъчнотиите в живота, показва, че сме силни. Кое е по-хубаво: да бъде човек слаб или силен?

Като разглеждаме характера на Рахил, тя имаше и слаба страна, не е идеална. Яков, като напусна дома на Лавана, Рахил открадна златните идоли на баща си, тури ги под седлото и се преструва. Като дойдоха да ги търсят, казва: „Ще ме извините, имам обикновеното на жените, не търсете нищо под мене.“ Пък идолите бяха под нея. Хубава страна е, че Рахил седеше на идолите, а не бяха над главата ѝ отгоре. И вие няма да ги туряте над главата си, но ще ги турите като нея отдолу. Има неща обезсърчителни. Ние искаме да станем добри, без да знаем, че ние сме били добри. Сега ли е станал някой сиромах? Той е станал сиромах, но е бил богат. Онзи, който осиромашал, е бил богат. Следователно той пак може да добие своето богатство. Не е сиромашията, която създава богатството, но богатството създава сиромашията. Сега гениалното в любовта седи в следното: любовта не се занимава с всичките отрицателни страни. То е закон. Дотогава, докато ние говорим за недъзите на хората, как хората ще се поправят, ние сме далеч от любовта. Недъзите в света, които съществуват, са сенки, които художникът туря, за да изпъкнат краските, та да може да изрази човека. Често разбираме, че трябва нещо друго освен любовта. Любещият търси къде да вложи любовта си. Защото любовта е Божествен капитал, трябва да се вложи, да работи. Ако любовта не се вложи в живота, човек нищо не може да придобие. Неприложена любов оставя безплодие. Може да имате ябълчна семка, ако не я посеете в земята, за да даде плод, може да гладувате цяла година, да сънувате ябълки. Ако я посеете, ще имате ябълки, ще имате добрите последствия от посаждането на любовта.

Някой път вие искате да знаете дали хората ви обичат. Как ще познаете дали ви обичат хората, или не? Онзи, който има сетивото на зрението, способността да гледа, кой ще му разправи какво нещо е гледането? Той има възможност да види. Туй, което вижда, върху него може да се говори. Само зрението носи здраве. Вие имате понятие за любовта. Някой път трябва да се обясни в какво седи любовта в нейните прояви. Един човек, който ви обича, по какво се познава, че ви обича, кажете ми? Този, който ви обича, ще дойде при вас. Този, когото обичате, ще идете при него. Защо отиваш? Защото го обичаш. Защо иде светлината при нас? Защото ни обича. Защо искаме светлината да дойде? Защото я обичаме. Казвам, какво нещо е любовта? Туй, което иде в нас, е любов. Кажете какво нещо е Бог. Бог постоянно иде при нас. Ние търсим Бога. Търсим Го някъде извън нас, търсим Го в звездите. Те са външни форми на физическия свят. Бог постоянно идва, но ние Му даваме човешки характер. Всички ония неща, които обичаме, помним ги. Всички неща, които не обичаме, забравяме ги. По някой път се оплакваме от слаба памет. Защо любовта е слаба? Някои се оплакват, че не могат да работят. Слаба е любовта. Когато човек има любов, може да работи. Някой се оплаква, че не може да учи. Слаба му е любовта. Слабостта на любовта се отразява върху характера на хората. Някой няма маниери да се обхожда, няма любов. Има маниери да се обхожда, има любов. Малкото момиче и момче, което е своенравно до дванайсет, тринайсет, четиринайсет и петнайсет години, като се събуди любовта, изменя се. Докато не е събудена любовта, е своенравно. Щом дойде любовта, вече става весело, засмяно, не се сърди. Щом дойде любовта, хората стават весели. Щом дойде Бог в тебе, ако не Го приемеш, ти вече създаваш карма в себе си. Всичките страдания, на които сега сме изложени, показват миналото, когато сме презрели любовта.

Казвам: да не търсим любовта в големите работи. Онова малко семенце, което расте, то е любов. Онова малкото дете, което се развива в утробата на майката, това е любов. Майката, която го носи, претърпява всичките стра-

дания, това е любов. Там, дето ние издържаме, това е любов. Някой път вие се колебаете, ставате кисели, това не ви е приятно, онова не ви е приятно. Не правете разлика. Любовта не прави разлика. Каквато и да е проста работа, еднакво е ценна. Вие мислите, ако сте професор или цар, че това е любов. Или мислите, че като си слуга, няма любов. Велико нещо е да бъда слуга с любов, велико нещо е да бъда цар с любов. Нещастие е да бъда цар без любов и нещастие е да бъда слуга без любов. Та казвам, да се не отказваме от всяка работа, която вършим с любов. Всяка работа, която вършим, любовта да е с нас. Бог да е с нас. Кажете ми: де не е Бог? Навсякъде Той съществува. Ти обичаш някого, Господ те наблюдава как го обичаш. Защото Той се интересува какво казват заради Него. Като речеш да измамиш другите, Той се чуди, пак весело гледа, казва: „Колко хитро дете е.“ Вие обичате някого и се преструвате, че не го обичате; или не обичате някого, пак се преструвате, че го обичате. Кажете защо? Казвате: „Какво нещо е любовта?“ В празна торба, като туриш любовта, тежи, от торбата, като извадиш любовта, олеква. Каква торба е, която олеква? Няма любов, значи няма съдържание. Която тежи, има съдържание. Всяка мисъл, която има тежест, има съдържание в себе си, има любов. Всяко желание, което тежи, има съдържание в себе си, има любов. Олекне ли, любовта е излязла. Това са практически правила, които трябва да ги пазим.

Три неща са важни в прочетената глава. Сатана иска да изпита Христа, три са изпитанията. Иска да види уповава ли Той на Себе Си, на личните чувства. Казва: „Ако си Син Божи, можеш да направиш тия камъни на хляб.“ Христос му казва: „Аз не се храня с онова, което Аз правя, но с онова, което Бог е направил, с всяко Слово, което излиза из Бога.“ Разчита на Божественото, не на своето. Да разчиташ на своето богатство, да разчиташ на своето знание, да разчиташ на своите сили, то е идолопоклонство. В древността ще направи идол, ще започне да се кланя. Седне: „О, Ваале!“ Какво ще ти помогне такъв идол, който сам си създал?“ Свършваш гимназия и уповаваш, че може да те спаси гимназията. Ти се заблуждаваш. Разчитай на онова, което е в тебе; разчитай на туй, което те заобикаля; разчитай на всички; разчитай на цялата природа; разчитай на Бога. Аз разбирам Бог, Който обгръща всичко. Ако виждаш присъствието на Бога и Неговата любов във всички неща, ти си на правата посока. Ако виждаш Бога само в добрите хора, ти си на кривата страна. Първо, личните чувства ти казват: „Защо да не мога да направя това?“ Допусни, че си силен човек. Направи някой прегрешение, ти искаш да го набиеш? Трябва ли да го набиеш. То е слабост. Какво ще му предадеш, ако го набиеш? Нищо. Няма нищо да му предадеш. Само ще създадеш едно лошо настроение спрямо тебе. Второто положение: не разчитай на себе си, разчитай на Бога. Не да разчиташ на себе си, но да разчиташ на себе си, когато дойде Божествената светлина в тебе, тогава да разчиташ. Щом е мрак и светлината не се проявява, не бързайте в работата и в живота. Каквато работа започнеш, не бързай. Може да минат години, десет години, чакай. Детето, като влезе в утробата на майка си, не трябват ли девет месеца да чака? Ако рече да влезе на първия месец, какво ще излезе? Ако рече да излезе на втория месец, какво ще излезе? Ако излезе на петия, на шестия, на седмия, на осмия, какво ще излезе? Като излезе на деветия, ще излезе.

Разчитай на онова, което Бог е поставил. Спазвайте Божия закон. Говоря в името на любовта. Онзи закон, който съществува в любовта, изисква точно навреме, ни да закъсняваш, ни преждевременно, защото, ако закъснееш в работата, подир тебе ще има напрежение на гърба ти, ще те блъскат; ако идеш преждевременно, отколкото трябва, ще имаш препятствие. Може да идете по-рано на гарата, но тренът няма да тръгне. Ако идете по-късно, той ни най-малко няма да ви чака. Нито, ако идете по-рано, ще тръгне по-рано; нито, ако идете по-късно, ще ви чака. Ще идете точно навреме, най-малко пет минути по-рано, та тренът да ви чака. Не мисле-

те, че може да го заставите. Някой казва: „Аз като се помоля, стават нещата.“ То е тщеславие. Казва: „Аз като се помолих, заваля дъжд.“ Не говорете така. Нищо не е станало. Вие сте взели торба, помолили сте се. Господ казва: „Вземете тази торба.“ Гледам религиозни хора казват така: „Туй ми се открило.“ Оставете какво ви се е открило. Нищо не знае, така му се открило. Господ сега ли ти откри? С туй си се родил, че разправя, че не знаел нищо, сега му открил Духът нещо. Гледам, преди години бях писал една книжка, издадох я, но не си турих името. Един я препечатал книжката и пише какво Духът му открил. Някой ще вземе нещо от Библията, и казва какво Духът му открил. Каквото е открито в Библията, е хубаво, но има неща нови открити. Кажете право, не преповтаряйте нещата.

Ако аз мога по един начин да проявя любовта, някой път съм правил разни опити. Дойде някой почетен човек, аз седя на стола, не ставам. Може да се извиня, че не съм разположен, болка имам в кръста, извинявам се. Дойде беден човек, отдалече стана, посрещна го, като че е някой цар. Аз да ви кажа защо. Този беден човек го посрещам, защото любовта носи. Онзи никаква любов не носи – боли ме кръстът. Що не го посрещам? Щом има любов, още от вратата го посрещам. Щом ме боли кръстът, няма любов. Сега ще обяснят, че той е голям човек. Аз считам голям всеки човек, с когото любовта иде. Този човек го посрещам, ставам. Всеки човек, който носи любовта, го посрещам. Аз да ви кажа защо. Казвате: „Защо?“ Понеже е ден, може да го посрещна. Онзи, който не носи любовта, е мрак. Не виждам, не може да го видя, не мога да го посрещна. Онзи с любовта е ден, онзи с безлюбието е нощ, тъмнина. Не го виждам, затова седя на стола, да се не сблъскам. Ако река да стана, ще се изгубя в мрака, не може да намеря стола. Ако река да посрещна един човек на безлюбието, има опасност да изгубя стола. Защо ще го посрещам? Казвам: на всеки човек, който няма любовта, не ставайте, защото е нощ. Щом носи любовта, посрещнете го. Даже един комар, като носи любовта, посрещнете го. Една муха, като носи любовта, посрещнете я.

На български „Рахил“ – „Ра“ е светлина, „хил“ – хилав, слаб. На български, като кажете: малко хилав, има една слаба страна. На мене ми разправят религиозни хора, че тези посрещат, онзи посрещат. Казвам, моите уважения към всички, които посрещат любовта, но аз не искам да зная нищо за хора, които посрещат безлюбието. Казват, че този угостили, този голям човек, онзи голям човек. Виждам, посрещат хора, които нямат любов. На мене не минават тия работи. Не ми говорете глупави работи, нищо повече. Ако българите биха посрещали Господа, не биха минали през тия страдания. Еврейският народ не послуша пророците. Всеки ден Господ праща пророци, една хубава мисъл – не повярваш, някой ден прати едно хубаво чувство – не повярваш, някой ден Той направи нещо – не повярваш. Аз ви говоря за вътрешния човек. Не говорете излишни неща. Не се хвалете много. На ден се хвали три пъти най-много. Сутрин говори пет минути за себе си – петнайсет минути за себе си да говориш, е достатъчно. Цялата сутрин да говориш за себе си, целия предиобед да говориш за себе си, че си проповядвал, туй си казал, онова си казал. Аз по някой път си казвам: какво съм направил? Че и преди мене са проповядвали хората. Когато някой ми каже тъй: „Като тебе Учител няма.“ – това е една уловка. Аз всякога първо турям: като Господа друг няма. Казва: „Ти знаеш.“ Като Господа няма някой да знае. На мене да ми казва това, това е уловка. Единственото турете на Господа преди хората. Не че аз не зная, много работи аз зная. Миналите работи знаем, пък и има много работи, които за в бъдеще ще станат, невидими са. Аз може да обясня следното: всичко онова, което е станало, ние го знаем. Онова, което не е станало, ние не го знаем.

Сега някои предсказват бъдещето. Но бъдещето е станало. Царството Божие иде, може да е станало. Аз зная кога ще дойде Царството Божие. Ангелите носят Царство-

то Божие. За светиите Царството Божие е на земята. Има неща, които не са станали, Господ сега ги създава. Тия работи ние не ги знаем. Тия работи и боговете не ги знаят, и ангелите не ги знаят. Аз съм привеждал този пример: един турски ходжа разправял какво прави Господ на небето на турския султан. Султанът искал да изобличи ходжата. Повикал него и един български патриарх в Цариград. Турил султанът две-три кила мляко в един гювеч и дал хляб на двамата да дробят в млякото. Взел султанът, разбъркал хапките и им казал: „Всеки ще яде хапките, които той е дробил.“ Ходжата и патриархът казват: „Отгде да знаем кои са наши?“ „Вие, като не знаете хапките, които дробихте, отде знаете какво става на небето?“ Ти си загазил, не можеш да оправиш своите работи, разправяш какво може да стане. Често един гадател, който не може да разправи своя живот, той е в заблуждение, разправя на другите. Христос знаеше, че ще пострада. Петър Му казва да не Му се случат тия работи. Христос знаеше какво има да Му стане, но не се отказа. Пророкът трябва да знае какво има нему да се случи, тогава трябва да знае бъдещето.

Има между вас някои, които искат дарби. За мене ето какво е дарба. Вие сте даровит, като влезете, отворите лампите. Вие имате хубаво зрение, но ако вие затворите лампите, няма да имате никаква даровитост. Ако отворите книгата, ще четете книгата, даровити сте. Като затворите книгата, не може да четете, не сте даровити. Казвам: всеки, който чете на светлината, която иде от Бога, е даровит; всеки, който не може да чете на светлината, която иде от Бога, не е даровит, не вижда. Ако аз чета, даровит съм. Ако не мога да чета, не съм даровит. Ако при светлината може да правим добро, даровити сме. Ако не можем да правим добро, не сме даровити. Ако вие при Божествените условия може да се проявите така, както Господ иска, вие сте даровити и добри хора. Ако не може да се проявим, не сме добри. И третото, казва: „Ако паднеш и ми се поклониш, ще Ти дам всичките царства.“ Казва: „Да си вървиш, служенето на Бога не става с пари.“ Ако служите на Бога с пари, не е служене. Ако вие съжалявате, че не сте цар, вие сте в третото изкушение. Вие съжалявате, че не сте духовен човек, вие сте във второто изкушение. Вие съжалявате, че не може да уредите живота си, вие сте на първото изкушение. Не съжалявайте, че не можете да направите камъните хляб. Не съжалявайте, че не може да се хвърлите от храма. Казва: „Ти си страхлив, не може да се хвърлиш отгоре от храма, да покажеш, че може да го направиш.“ Доста сме страхливи. Ако не може да се поклони, че му дават царства, казва: „Много глупаво. Какво ти коства да се поклониш?“ Ти ще изгубиш всичко. Някои от нас може да помислят: „Защо?“ Питам, защо ви е изобилна храна, когато стомахът ви е разстроен? Аз бих предпочел сиромашия със здрав стомах при овчаря, отколкото ония богатства при царя, но с разстроен стомах. Всяко ядене ще ми причини страдания. Всяко ядене при овчаря ще ми причини радост. Ще гледаме природата и всичко наоколо, и ще се радваме. Предпочитам си живота на любовта с всичките външни несгоди, а с вътрешна радост, отколкото преимуществата на външните блага, но с вътрешни страдания в живота. Мислите ли, че един човек, в когото Бог живее, е невежа? Щом е изгряло слънцето, аз съм учен човек и всинца сме учени. Всеки човек е учен в каквото направление може да направи доброто. Ако в един светъл ден не можеш да направиш доброто, не можеш да се развиваш.

Забелязвам, на Изгрева някои от вас сте станали много тщеславни. Като децата казвате: „Не ме почитат.“ Какво почитание може да ви дадат? Какво почитание може да ви дам от любов? Чувството, което храня към вас, струва повече. Какво иска любовта, винаги може да принесе най-голямото благо. Безлюбието не е за нас. Туй, което имаш, да благодариш на Бога за това, което ни е дал. Аз искам да се отличавате от едно нещо: да се интересувате не как вас ви обичат, но как вие обичате. Не как мене ме обичат, но как аз

обичам. Как мене обичат, то е отделна работа. Как аз обичам, с това аз меря. Както ме е Бог обикнал, така искам да обикна хората. За мене това е мярка. Аз искам да обичам другите хора, както Бог ме обича. Всякога, когато не ги обичам, тогава съжалявам в себе си – не съжалявам, но гледам да изправя погрешката, която имам. Няма по-хубаво нещо в света от това, да обичаме, както Бог обича, и да се проявим, както се проявява във всички неща.

Сега например, вземете, съвременните философи търсят душата, която Бог е вложил. Но, най-първо, Бог събра вещество, направи една дреха за душата, то е тялото. Казвате: „Къде е душата?“ Тялото е душата. Търсите душата някъде. Докато душата е в тялото, тялото живее, расте. То е душата. В туй тяло Бог е вложил сърцето, вложил е ума. Казвам: пазете вашето тяло. Казвате: „Да го заровят.“ Няма къде да заровят душата ви. Туй, което заравят, то е сянка на нещата. След като умре човек, ще видите, че в него има красиво физическо тяло, светло. Човек, облечен в туй, е тъмен малко. В онова тяло той е красив. Той има същинско красиво тяло. Един човек, ако би се явил в своето духовно тяло, всички хора ще тръгнат отподире. Следователно, за да не го безпокоят, турил тия сенки, малко грозота има. Той е привидно маскиран. Разчитайте на първоначалното, Божественото, и не се старайте да бъдете с него красиви. Има някои хора, които цял ден седят на огледалото, да се оглеждат. Не мислете, че сега можеш да създадеш красотата. Извикайте красотата вътре в себе си. Повярвайте, че сте красив и ще бъдете красив. Ще се мажеш с чернила на веждите, ще се боядисваш. Не е лошо да боядисваш къщата си, както искаш, но аз считам боядисване – има една хас боя, не се изтрива. Любовта носи една боя – като те боядиса веднъж, достатъчно е. Вие всяка година се боядисвате, никаква любов нямате. Щом веднъж сте боядисани, вие сте хора на любовта. Питам: колко пъти се мажете? „Много пъти.“ Аз си мълча. Зная, че любов няма. Веднъж като се намажеш, да е замазано. Веднъж като поправиш погрешката, да е поправена. Щом поправяш много пъти една погрешка, любов няма. Това е моето схващане. В мене съзнанието е будно. Никога не може да изчезне една погрешка в моето съзнание. Преди да е станала погрешката, виждам. Няма прекъсване, че направената погрешка да я намеря. В съзнанието ми е, не искам да допусна никаква погрешка. Погрешките считам като посетители. Като направя погрешка, с нея трябва да се обходя по човешки. Не искам да я изхуквам, учтив съм с погрешките. Любезно ѝ говоря.

Ще ви приведа един анекдот. Направил апостол Петър една погрешка: пуснал един евреин в рая. Като влезнал, той бил адвокат, казва: „Това не е право, онова не е право.“ Не може да му кажат, че това не е право. Най-после, за да го извадят, намислили да му кажат, че на земята има едно предприятие голямо. Евреинът казва: „Аз ще ида.“ Като затворили вратата, оттам насетне никакъв евреин не пущат. Някоя ваша погрешка за някое предприятие, пратете я в света. Да се радвате, че този евреин излязъл от вас. Да бъде съзнанието будно. Погрешката показва докъде си стигнал в любовта. Тия погрешки са живи същества. Една моя погрешка, като направя, то е една душа. Тя направила погрешката. Понеже е в моята държава, аз нося отговорността. Сега не мога да я изпъдя, учтив съм, казвам: няма нищо, аз ще поправя тази погрешка. Ще ѝ покажа пътя да излезе навън. Аз така гледам на погрешките. Всяка погрешка заради мене е една недаровита човешка душа. Всяка добродетел, която аз направя, е една разумна душа, която е дошла. Виждам на своите добродетели душите разумни и на своите погрешки недоразвитите души. Тъй аз гледам на себе си, оправям се. Някой дойде, иска да изпъдя една негова погрешка. Казва: „Да изпъдиш този дявол.“ Аз не пъдя дяволите. Мене ми трябват дяволите. Като искаш да ора някоя нива, впрягам ги и ора нивата. По любов ги впрягам, да орат нивата. Като дойде вечерта, пак се отнасям учтиво.

Сега едно нещо помнете: няма нищо по-хубаво в света от това, човек да има една добра обхода. Защото всеки човек иска другите да имат добра обхода с него. Не правете камъни на хлябове. Не казвайте: „Да бъдем богати, да имаме пари.“ Не казвайте: „Аз съм учен.“ Ако си много учен, ще направиш нещо. Ти си горе на храма. Не казвай: „Да имам всичките царства.“ Ще направиш тогава най-голямата грешка. Приеми нещата, каквито са. Камъните нека са камъни. Като те качи горе на храма, който те е качил, нека те снеме. Като те качи горе, да ти показва всичките царства, за да му се поклониш, кажи му той да се поклони. Ако аз бях на туй място, ще му кажа: „Направи ти тия камъни, да видя как ще ги направиш.“ Ако ме качи горе на храма, ще кажа: „Я се хвърли долу, да видя.“ Ако ме занесе на планината, ще кажа: „Я се поклони ти, да видя как ще се поклониш.“ Ако одобри, тогава и аз ще се поклоня. Аз ще го накарам той да се поклони на тия царства. Считайте най-малката добродетел, която може да направите, еднаква на най-голямата. Няма разлика между голямата и малката добродетел. Най-малката добродетел, която може да направите, и най-малката обхода, която имате, струва повече от да си цар.

Та казвам: имаме привилегията да правим всеки ден царски постъпки. Всеки ден можем да правим царски погрешки, които искат векове, да ги изправим. Казвам, следвайте един мой пример: аз никога не правя едно добро без любов. Някой път, като нямам любов, хлопат, викат на вратата, не излизам. Защото, като не излизам, ще направя една погрешка; като изляза, ще направя две. Предпочитам едната пред двете. Казва: „Той не ме прие.“ Може да му кажа: „Днес не бях разположен.“ Като изляза, може да му кажа: „Ти днес ли намери да дойдеш?“ Той хлопа, хлопа, аз мълча. Имаше един дядо Георги. Той ми носеше яйца. Никому не ги даваше, защото в него време аз му ги плащах по седем лева. Като донесе три-четири яйца, дам му двайсет, трийсет, четирийсет лева. Казва: „На Учителя ги нося.“ Един ден иде дядо Георги, носи ми яйца. Той хлопа, аз мълча. Аз, големия светия, не излизам. Тропа, тропа, слиза долу. Казват му: „Дай ги яйцата.“ Казва: „Аз ще го намеря.“ Той е умен, казва: „Още любовта я няма. Като дойде, ще ми плати по седем лева.“ След като дойде любовта, ще плати по седем лева. Когато имате любов, плащайте и седем, и десет, и петнайсет, и двайсет, и трийсет лева. Нищо не значи. Много плащане, то е нещо относително. Всяко нещо, направено с любов, за векове остава. Няма по-красива постъпка – да извършиш нещо от любов като за себе си. Да служиш на Господа с любов, да служиш на ближния си с любов. То е най-великото, което трябва да започнем отсега в този живот. И в онзи живот да влезем с любовта заедно.

Когато Бог ви посети в умовете, посрещнете Го добре. Когато днес Бог посети сърцата ви, посрещнете Го добре. Когато днес Бог посети душите ви, посрещнете Го добре.

Това е живот вечен, да позная Тебе, единаго истиннаго Бога, и Христа, Когото си изпратил.

Единадесето утринно слово
20 декември 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

ЧОВЕШКА, АНГЕЛСКА И БОЖЕСТВЕНА ЛЮБОВ

„Добрата молитва“
„91 псалом“
„Молитва на Царството“
„Изгрява слънцето“

Ще прочета дванайсета глава от Матея.

„Духът Божи“

За идния път всеки да си донесе Библията и всеки сам ще чете, а които нямат, по двама ще четат. Ще имаме едно ново упражнение. Ще си носите букварите със себе си. Сега идвате без буквари.

Ако ви зададат един въпрос: защо езерата изсъхват или притоците са намалели, или изпаренията са намалели... Старостта какво е в света? Старостта значи езеро да се е изпарило. Тук-там е плитко, може всеки да го прегази. Трябва да разбирате органическата страна на живота. Казвате: „Човек трябва да бъде чист.“ Но чистотата е един органически процес. Без чистота процес не може да стане. Например, ако природата не прояви светлина и топлина, никакъв процес не може да стане. Това са стимули. Всяко нещо има свой стимул. Сега например ние мислим, че знаем много неща, и ги забравяме. Наскоро дадох една песен на български мотив. Казвам: „Изпейте песента.“ Забравили сте я. На ноти са я записали, и не може да я изпеят. Ритъмът не съвпада с такта. Казват: „Забравихме.“ Щом дойдем до онзи ритъм на любовта – любовта има ритъм, един ритъм има в човешката любов – човек трябва да знае: този ритъм създава мъчението и смъртта. Пак е любов, но винаги в човешката любов човек страда. Дали в началото на любовта, или в края на любовта, но тия работи ще го сполетят. Ще изпие горчивата чаша. В духовния свят любовта още не е съвършена, там ще стане разделение. Ритъмът на любовта разделя хората. Които се обичат, заедно не могат да живеят. Отблизо не могат да живеят. В Божествената любов законът се изменя. В Божествената любов човек оживява, става безсмъртен, всичко се примирява. Сега може да запитате защо е така. Че как трябва да бъде? Каква философия имаме в ума си, като питате защо е така? Ами как трябва да бъде? Ти отиваш на извора и понеже не искаш да носиш тежък товар, вземаш малка стомничка, която събира едно кило. Напълниш я и питаш: „Защо тази стомна събира едно кило, защо не събира сто кила?“ Каква философия има тук? Трябваше да вземеш някакво голямо буре. Ти искаш в едно кило да събереш сто кила. Възможно ли е? В света има места, гдето налягането е толкова голямо, че на един квадратен сантиметър тежат седемдесет и пет кила. Значи един квадратен сантиметър не можеш да го повдигнеш, тежи седемдесет и пет кила.

Сега, както аз ви гледам, по някой път доста весело ми става как преписвате вашите задачи. Като не може да разрешите някоя задача, преписвате. Дойде някой, и ми говори за любовта, пък виждам, преписал отнякъде. Той никаква любов няма. Той се запалил, казва. Като му измеря любовта – сто градуса. На сто градуса едва можеш да опържиш яйца. Сега, тъй като ви говоря, някои, които мислят, че имат голяма любов, възмущават се. Имате право да се възмущавате. Да кажем, не можеш да пееш. Защо не можеш да пееш? Нямаш любов. Всеки човек, който има любов, пее. Човек, който не може да пее, какво мога да му кажа? Мършавия човек, като го видя, че му хлътнали очите, казвам, че не го хранят добре. Като видя един мършав кон, зная, че господа-

рят му не го храни. Храни го със суха слама, ечемик не са му дали, четат му се ребрата. Каква философия има в това? Знай, че този кон не е хранен. Ако на нас започнат да ни се четат ребрата, какво показва? Мислиш ли, че като започне да се четат ребрата, имаш право верую? Мислиш ли, че при господаря, у който живееш, се отнася добре? Да се не лъжем. Като си оправен, господарят е добър. Сега аз не говоря за натоварване, защото под думата оправен разбирам, че органическа материя има, мускули има, не говоря за мазнини. Мазнината е като свинската мас, много користолюбива. Трябва да сгорещят сланината, за да даде нещо от себе си, другояче не дава. Хората знаят това, и турят сланината на огъня, топят я. Някои от вас даже живи хора ги топят. Гледам някой, турят го на тигана, изваждат му сланината. Човек живее, пекат го, пак го турят на огъня, извадят му от сланината и после казват: „Да го турим в тигана."

Помнете едно правило: всяка мисъл, която дойде в човека не по пътя на любовта, тя носи страдание на човека. Всяко чувство, което дойде не по пътя на любовта, без подтика на любовта, не носи нищо добро. В добрия живот всички неща, които се раждат в любовта, са Божествени. Мисли, които се раждат в любовта, са Божествени. Чувства, които се раждат в любовта, са Божествени. Отстъпки, които се раждат в любовта, са Божествени. Туй е максима. Сега трябва да минете през човешкия живот в Божествената любов. Тя минава през смъртта. Ангелската любов минава през разделянето, а Божествената любов минава и заминава. Отдето мине, разтопява леда. В човешката любов човек в леда остава, замръзва. Казвам: с човешката любов ще останете на земята, с ангелската любов ще останете между ангелите, а с Божията любов ще отидете при Бога. Каквато ви е любовта, там ще бъдете. Не е лошо при хората да останете, те ви привличат. Ако имате ангелска любов, ангелите ви привличат. Ако имате Божия любов, Бог ви привлича. Ще ме попитате защо е така. Ами как трябва да бъде? Едно дете, което едва може да извади едно кило вода, толкоз му е силата. Дойде, който е силен, извади десет кила, по-голяма е силата му. Онзи, който изважда много вода, силата му е голяма. Хващат ви някъде разбойници и ви обират. Питам ви: защо ви обраха? Защо е туй желание на разбойниците да ви оберат? Ако пишете една тема върху този въпрос, как бихте го развили? Да напишем една тема „Защо разбойниците са ни обрали". Как бихте я написали? Че разбойникът може да ви обере или от любов, или от омраза. Ако ви обира от любов, ще ви остави пет лева, колкото за харчлък. Другите ще ги вземе, той ги счита за късмет. Казва: „Тия пари са късметлии, вземам ги, да те помня. Тези пари ще помня, че съм ги взел от този, когото обичам."

Вие, като обичате някого, обирате го. Има млади сестри и стари сестри, млади братя и стари братя. Щом обичате някого, и, хоп, целунете го. Че то е разбойничество. Без да го питате, хващате го и го целувате. Той си трие лицето. Аз ще ви кажа, аз по този начин не бих целунал никого. Защо? Защото как ще целувам една къща, намазана с кречи? Когато ще целуна, не трябва да има нищо грозно, Божествено трябва да има. Като ще целунеш някого, освен че не го целуваш, чистиш му лицето. Доста прах има по лицето. Така вие се заразявате. Най-първо, като искаш да целунеш някого, ще носиш гъбичка, ще очистиш мястото и после ще го целунеш. Така е по-хигиенично.

Вие се смеете. Целувката е проводник на известни сили. Не е лоша целувката. Има целувки, като целунеш човека, или в него ще произведеш, или в тебе ще дойде светлина. Има целувки, след като целунеш човека, ще се яви топлина. Ако по български целуваш, по български ще те целуват. Ако по английски целуваш, по английски ще те целуват. Ако по Божествено целуваш, по Божествено ще те целуват. Не можеш да избегнеш последствията. Някой път вие мислите, че имате Божествената любов. Трябва да ви дам уроци по Божествената любов. Аз още мълча. Казвам как гори слънцето

сърцето. Кога сърцето не е горяло? На животните гори сърцето. Как не гори? Нека вземем за пример защо природата е направила така. В света, най-първо, човек, за да дойде на земята, трябва от невидимия свят двама или трима ангели да донесат човешката душа. Туй може да го вярвате или не, но казвам, че като един миг може да го вземете. Някой път един ангел, някой път два, а някой път три ангела довеждат човешката душа на земята. Когато са три ангелите, душата е Божествена. Когато са два, тя е ангелска, а когато един ангел я донася, тя е човешка. Аз тълкувам така. Тази душа те я свалят, направят я толкоз малка, че да не се вижда. Като я носят в пространството, никой да не вижда какво носят. Като дойдат на земята, обиколят три пъти. Там има врата. Намерят вратата и влязат през тази врата. Тази душа ще се въплъти. Занесат я на майката. Майката, като приеме душата, подпише, че я приема. Тя е като малко семенце. Както земята приема семето, така и майката приема душата. След туй ангелите се върнат по пътя, по който са дошли. Тази душа гледа и мисли, че е на небето. По едно време, като гледа, че ангелите ги няма, вижда едно чуждо същество и започне да плаче. Тя мисли, че са я излъгали, оставили са я някъде, не я познават. Гледа майката, гледа бащата – всичките чужди хора. Те започват да я милват, да я утешават, казват: „Ще дойдат онези.“ Тя пак надуе гайдата, пак плаче, плаче за ангелите горе.

Сега, тъй както човешката любов има една усмивка, ангелската любов има друга усмивка. Божествената любов има друга усмивка. Нали сте се влюбвали? Разглеждали ли сте, когато любите, как се усмихвате? Немарливи сте, да огледаш, да се видиш. Поне онези, които ви обичат, нали сте ги гледали каква е усмивката им? Вие ще ми кажете: „Тия работи са стари, говори ни за Божествените работи.“ Какви са Божествените работи вън от любовта? Величието на човека е в човешката любов. Извади човека от човешката любов, и човек нищо не струва. Извади един ангел от ангелската любов, и той нищо не струва. От тия два свята човек може да се извади, но от Божествената любов не може да се извади. В нея няма сянка. И ангелската любов може да престане, понеже и тя е със сенки. Понеже Божествената любов е без сенки, тя не престава.

Христос може да Го видите по три начина. Имаме три начина за любовта: по човешки може да Го любите, по ангелски може да Го любите и по Божествено може да Го любите. По човешки като любим някого, ще го приемем на гости много добре. Нагощаваме го и след това казваме да плати. То е човешкото. В ангелската любов, още като видиш човека, ще кажеш: „Плати.“ После ще го приемеш. Точно обратното е на човешката любов. В хората започвате много учтиво, приемате ги много добре, а между ангелите, като отидеш, най-първо, казват: „Плати.“ Като платиш, ще влезеш и ще си свободен. А при хората, като влезеш, не плащаш в началото, а като излизаш ще платиш. В ангелската любов, като влизаш, ще платиш, а като излизаш, нищо не плащаш. В Божествената любов ти си свободен – и като влизаш, и като излизаш, нищо няма да плащаш. Вие да имате една ясна представа, това е фигура. Никакво друго обяснение не може да се даде. Казвате: „Ангелска любов.“ Ще плащаш в началото. Като платиш, отваря се вратата. Не плащаш ли, вратата е затворена. Казва Христос: „Който не се отрече...“ Вие думите на Христа не можете да ги разберете. Казва: „Ако не се отречеш от баща си и от майка си, не можеш да бъдеш Мой ученик.“ Ако не платиш, не може да влезеш. Вие искате да идете при Христа, без да платите. Ако не се отречеш по ангелски, всичко ще платиш в началото.

Някой дошъл при мен, казва: „Да вляза.“ Казвам: по човешки ще влезеш. Как искаш да влезеш: по ангелски или по човешки? По човешки ще те пусна, но като излизаш, не те пускам навън свободен. Ще влезеш свободен, няма да излезеш свободен. По ангелски няма да те пусна да влезеш свободно, но като влезеш, свободен ще бъдеш. Това вече има смисъл.

Казва Христос: „Ако не се отречеш, ако не вдигнеш кръста си...“ То е пак ангелска любов. Ще вдигнеш кръста, значи ще платиш. По човешката любов, като проповядваме на хората, казваме: „Ти като дойдеш при нас, Господ ще те благослови.“ Да, ще те благослови, но в края ще има дърво. Я вижте онази млада булка, как ú хвалят момъка. Три-четири пъти ще ходят женихи, ще хвалят момъка, че той е такъв добър. Момата повярва. Като се ожени, една-две години той е добър, а на третата година той я поступа малко. То е човешката любов. Тя иска да излезе, а той не я пуща. Защо иска да излезе? Приета е добре тя, но понеже не плаща, затова я бият. По същия закон и мъжът е бит от жената. Сега тези неща ви казвам, за да бъдат ясни в ума ви. Някой искате да обясните защо е страдал. Не плащаш. Влязъл си, пък искаш да излезеш по човешки. Щом не искаш да платиш, ще те бият.

Сега вие можете да попитате: „Защо е тъй?“ Тъй го намирам, така е. Ако ние нямаме тия разграничения в любовта, тогава няма да имаме една ясна представа. Имаме местоимението: аз, ти, той, ние, вие. Аз – първо лице, ти – второ лице, той – трето лице. Другояче ако кажеш, тази мисъл не е ясна. Като кажеш аз, значи първото лице в теб говори. Аз те обичам по човешки, ти ме обичаш по ангелски, а той – по Бога. В човешкия свят аз-противоречие имаме. Всеки човек, който казва: „Аз те обичам.“, по човешки е това. Така е в моите схващания. Ти ме обичаш по ангелски, Той по Бога ме обича. Той, който по Бога обича, ти, който по ангелски обичаш, и аз, човекът, по човешки обичам. Туй не е ваше разбиране. Вие казвате аз, Божественото, аз обичам. Онзи, който е създал света, Той е турил аз. Ние, щом казваме аз, обичаме. В нас любовта е едно отражение. Или имате думите аз ви обичам. Това е най-малката любов, с която човек може да се справи или от която може да почерпи, защото, най-първо, трябва да започне с човешката любов. И ти ще преминеш в ангелската любов, докато дойдеш в Божествената. Страданията на човешката любов са сянка. Без страдание човешката любов е непонятна. Без разделението ангелската любов е непонятна. Там, дето има разделение в любовта, щом се делим, то е ангелско подбуждение. Щом страдаме, е човешко. Щом страдаш, това е сянка на човешката любов. Ще приемеш, че тази сянка е необходима. Степента на сянката ще ти даде едно понятие за човешката любов и ще я направи понятна. Ако има любовта ти страдание, ти се ползваш. Ако ангелската ти любов има разделение, ще те отдели. Казва Христос: „Който обича баща или майка повече от Мене, не е достоен за Мене.“ Това е любов, която дели. Казва: „Да се не делим.“ Ти никъде не си. Любовта, която не носи страдание, тя не е любов, не е човешка любов. Ще работиш. Идеш да работиш някъде, нали имаш страдания: пришки, мехури излизат по ръцете. Любов е това. Трябва да имате ясна представа за любовта. Вие говорите за любовта, и цяла една каша е, мамалига. Тия глупави богословски определения оставете, те са били хубави неща за времето, но така не се говори. Да имаме една ясна представа за любовта. Страданието е една необходимост за човешката любов. Тия страдания не трябва да бъдат мъчение, то е друга любов, още по-ниско стои. Щом е страдание, човешка любов е. Щом е мъчение, излезли сме от областта на човешкото, надолу сме слезли. Щом има разделение, качили сме се горе при ангелите.

Казвам, когато страдате, радвайте се, понеже любовта ви е реална. Страданието показва, че любовта е реална, показва, че ти обичаш въпреки всичките противоречия, които съществуват в света. Щом не можеш да обичаш, не си никакъв герой. Всички, които се занимават с любовта, са герои. Човек, който е извън любовта, не е герой. Геройство е да знаеш да отстояваш. Бият го, той е герой. Носи страданията, не отстъпва. Той носи разделението, не отстъпва. Когато в страданието не отстъпваш, когато в разделението не отстъпваш, ти си герой. Ако при първото страдание се откажеш, какъв герой си тогава? Сега ще обясним. Искаме ние да говорим как е станало първоначално. Най-първо, ще възприе-

меш въздуха. След туй ще почнеш да говориш с този материал, който си приел отвън. След като говориш, пак приемеш, и пак говориш. Ако не приемеш въздуха, не можеш да говориш. Някой казва: „Не може ли другояче?“ Как ще бъде другояче? За да се образува любов между майката и детето, майката трябва да го носи девет месеца. Ако тя не го носи девет месеца, не може да се образува тази любов. Ако вие не можете да страдате за някого, вие не го обичате. Ако страдате, само при страданието човешката любов е реална. Туй да го знаете. Човек не може да излезе от областта на човешкия живот без страдание.

Сега по някой път аз ви говоря, ще имате Божието благословение. Че ако вие не можете да носите страданието, ако вие не можете да носите всичкото страдание на земята, нямате човешката любов. Човешката любов носи всичките страдания на земята. Тази любов, след като носи всичките страдания, влиза в другия свят, и там всичкото разделение може да го носи. В Божествения свят всички противоречия любовта ги превръща и всичко става любов. Всичко в Божествения свят става любов и обич. Когато аз говоря за любовта и обичта, аз подразбирам Божествения свят, който работи в нас. Той е основата. Докато дойдем до разбирането на любовта и обичта, трябва да минем през двата вида любов. През човешката любов на страданието – не че любовта е страдание, но те се явяват като една необходимост. Любовта понася тия страдания, за да ги превърне. Като влезем в ангелския свят на разделението, и там любовта ще ни помогне. Дойдат ли страданията, употребяваме любовта. Всички страдате от криви избори. Да имате една ясна представа. Всяко приятелство без любов е престъпление. Всяка женитба без любов е престъпление. Всяко раждане на земята без любов е престъпление. Човек не може да се повдигне без любов. Всичко, което вършим на земята по човешката любов, трябва да имаме страдание, да сме платили заради него. Страданието е плащане. Щом не сме платили, то е крадено. Казва: „Той ми подари.“ Подаръкът от друг свят е. На земята подаръци няма. Какво ще ти подари някой? Какво ще ви подари умрелият, като оживее? „Ще ми даде пари.“ Парите не са негови, то е лъжа. От себе си какво ще ми даде? Казва: „Аз го обичам.“ Че ти не си любов да го обичаш? Щом го обичате, Бог е дошъл да плати заради вас. Като казваш: „Аз го обичам.“, значи Господ плаща, аз гарантирам. Ти се опълчиш, и казваш: „Като моята любов няма друга, трепери ми сърцето.“ Че трепери сърцето, трепери. Но кое сърце не трепери? Нали всичките сърца треперят? Любовта е един акт за Бога. Това да знаете. И човешката любов е акт на Божията любов. Страданието е само един резултат. Туй трябва да се знае. Ще съзнаваш, че ако тази любов носи страдание, всички страдания са Божествени. Ако тази любов не изнася всичките страдания, тя е слаба. Щом изнася страданията, ти усещаш една радост в себе си, едно удоволствие. Щом пренесеш страданията, усещаш радост; щом не пренасяш страданията, скръбта иде. Скръбта се радва, че не може да носи страданията. Щом не може да носи страданията, скръбта ще дойде.

Аз гледам, тук има сестри, затворили се някъде, и казват, че няма любов на земята. Как няма любов? Така не се говори. Това са заблуждения. Има любов, човешка любов има. Най-първо, обич, после страдание. Казват, че нямало любов. Искат на земята Божествена любов. Туй го няма на този свят. Докачи се някой, разгневи се. Няма какво да се гневиш. Остави този гняв. Сърди се, че не го обичат. Гледай му ти ума. Какво ще се сърдя на бакалина? Бакалинът казва: „Плати!“ Ще трябва да му платя. Що ще се сърдя, че не ми е дал? Казва ми: „Не можеш да излезеш навън.“ Изваждам, плащам. Страдам, обичам, олеква ми.

Та казвам: не предавайте лъжливо. Аз не обичам лъжата. Не предавайте лъжлива любов. Нищо повече. Не искам да ви говоря за бъдещата любов.

„Учителю, за тебе сърцето ми гори.“ По някой път аз затварям прозорците, пускам пердетата. Казват: „Какво

прави Учителят?“ Като не са пуснати, гледам, кой как мине поглежда, надникне. Някой път не искам да гледам, и пускам пердетата. Не искам да гледат и видят какво върши любовта, човешката любов, ангелската любов, Божествената любов. Какво престъпление има? Ако е човешка любовта, уча ги как да носят страданията. Ако е ангелска любов, уча ги да понасят разделението. Другото, ако се върши, то е безпредметно.

Та казвам: да имате една чиста мисъл. Някои мислят и казват, че Учителят обича някого повече. Не говорете така. Вие нямате представа какво е любовта. Обичам някого повече – шишето е по-голямо, повече събира, по-тежко е. Не че аз го обичам. Той тежи повече. Нищо повече. Друг казва: „Той не обръща внимание на мен.“ Оставете тия работи. Как няма да обръщам внимание на един певец, който пее хубаво? Ако кряка като жаба, какво внимание ще обърна? Да иска жабата за един велик артист да мине или аз да се спра да я забавлявам. Сега искам да разсъждавате и за в бъдеще гледайте да имате една философия. Англичаните имат особена философия. Германците имат особена философия. Българите имат особена философия. Русите имат особена философия. Мязат си хората, всичките хора си мязат. Другояче как ще разберете Евангелието. Виж какви заблуждения има. Ако не празнуваш събота, в Царството Божие не може да влезеш. Че ако само с празнуването на съботата в Царството Божие може да влезеш, лесна работа е. Други пък казват: „Ако не се кръстиш.“ Че и ако само с кръстенето в Царството Божие може да влезеш, лесна работа е. Но само с кръстене и само с празнуване съботата работата не върви. Казва някой: „Аз правя добрини.“ Но и с правене на добрини не се влиза в Царството Божие. В Царството Божие се влиза само с любов, нищо повече. Туй го помнете. Да ви говоря истината. С любов се влиза в Царството Божие. След като влезеш с любов, тогава пък се проявяват всичките добродетели. Само любовта носи всичките условия, за да се проявят великите и малки добродетели в човека. Без любовта добродетел не може да се прояви. Може някой да ме заблуждава и да иска да ме убеди, че е златен, пък той е позлатен. Като изтрия позлатеното, отдолу остане медта. Върви един приятел, млад човек, гледа една мома, много красива, лицето ѝ гладко. Той се възхищава, запалва му се сърцето. Казвам му: „Това, което виждаш, не е естествено. Тази краска на лицето не е естествена, това е намазано. Мазилка е това.“ Някой се въодушевил, говори много. И то е мазилка. Тия мазилки аз ги не искам. След малко ще видиш този въодушевения с четири реда сълзи. Не съм против сълзите, не съм и против мазилките. Аз, ако намажа, ще кажа: „Туй е една хубава мазилка.“ Една картина е красива, но мазилка е там. Каква красота може да има в тази боя? Човек сега говори за козметика. Има органическа козметика на любовта. Любовта има най-хубавата козметика за мъже и за жени. Като ги начерви, начерви ги хубаво, внесе нещо хубаво. Сега аз говоря за онези от вас, които искат да влязат в ангелската любов. Ще държите изпит. Ще държите матура на човешката любов, на страданието.

Христос казва: „Ако някой не вдигне кръста си и не Ме последва...“ – това е човешката любов. Да вдигнеш кръста си, то е човешка любов, страданието ще носиш. Пак казва Христос: „Който обича баща си и майка си повече от Мене...“ Не смесвайте „който вдигне кръста си“ и „който обича баща си и майка си повече от Мене“. Те са две различни идеи. Да носиш кръста си, това е човешка любов. Да напуснеш баща си и майка си, това е разделяне – ангелска любов. Ти се разделяш от живите същества. Кръстът е мъртъв, мъртъв е кръстът. Ти ще вдигнеш този кръст да го носиш. Ти обичаш някого, носиш чувала с жито, ще ти благодари, комуто го носиш. Когато младата мома напуща бащиния си дом, тя обича баща си и майка си. Нейния възлюблен обиква заради жертвата, която е направила, че е напуснала баща си и майка си. Две съзнания има. Напуща съзнанието на майка си и на баща си и влиза в съзнанието на свой възлюблен. Когато

съзнанието на бащата и на майката е едно с дъщерята, гдето отива дъщерята, и те отиват, тогава няма разделяне. Щом техните възгледи са различни, разделение има.

Сега не искам вие да се самоосъждате, понеже вие сте влезли в едно училище. Туй, което сте минали, е една необходимост. Този живот, който минахте, не че е лош, но вие трябва да имате право понятие за любовта. Не че пътят, по който вървите е лош, но неразбирането на пътя, там е погрешката. Всеки човек, с когото завързвате приятелство, трябва да знаете, че трябва да носите от неговите скърби, и той трябва да носи от вашите скърби, взаимно помагане да има. Човешката любов разбира взаимно помагане. Помагане, носене. Разболее се някой. Друг, който е здрав, ще носи тегоба. Той като се разболее, взаимно си помагат. Човешката любов изисква взаимно помагане, жертва се изисква.

Сега някои от вас искате да сте ученици, започвате да проповядвате. Аз ви проповядвам едно учение, което поддържам. Толкоз години аз искам да ви дам пример. Единственото нещо, което ме държи между вас, не е нито вашата похвала, нито вашата любов. Божията любов е, която ме държи. Заради Божията любов трябва да издържим. Казвам: „Толкоз разбират засега, толкоз правят." Колко пъти сте се сърдили, какви ли не работи сте правили. В ума ви гледам, някои сте недоволни. По някой път аз се чудя от какво има да бъдете недоволни. Кое е онова, което ви кара да бъдете недоволни? Нищо не сте внесли в света, всичко ви се дава даром, и при това вдигате скандали. Какво сте внесли? Ще дойде младата снаха, нищо не е донесла, разправя как е живяла при баща си. Зная как е живяла. Разправя: „Нашите как живеят..." Щом тя е сприхава, аз зная, че баща ѝ и майка ѝ са били сприхави. Ако баща ѝ и майка ѝ не бяха сприхави, и тя не щеше да бъде. Тя иска да каже, че у тях е бил ангелски живот. Ангелският живот е у нея. Тя е направила жертва, а тя още не се е запознала с човешката любов. Тя е напуснала баща си и майка си, с ангелската любов е започнала. Дошло е време за човешката любов. Щом започнеш с ангелската любов, ти не трябва да се жениш, нищо повече. Женитбата е в страданието. В разделянето женитба няма. Умираш, жениш се. Като умираш, развеждаш се вече. Сега аз искам да ви избавя от едно страдание.

Сега често ви угощавам с много хубави ястия. Ястието е много хубаво, много вкусно, но след като се минат два-три часа, ще започне нещо да се преобръща в стомаха и ще го повърнеш назад. То е човешка любов. Яденето не е било хубаво. Доброто ядене човек не трябва да го повръща назад. Всяко чувство, което повърнете, то не е в съгласие с човешката любов. Всяка мисъл, която повърнете, тя не е в съгласие с човешката любов. Всяка постъпка, която повърнете на земята, тя не е в съгласие с човешката любов. Според моите схващания бакалинът ти е взел повече пари. Не се връщай да вземеш парите си, понеже ще направиш една погрешка. Нека мине от тебе, остави. Един лев ти дал повече, какво трябва да правиш? Не го връщай. Сега вие казвате, че трябва да върнете. Не го връщайте. Ако вие отидете на нивата и сеете повече, отколкото трябва, ще съберете ли семето? Сято е вече. Или си сял по-малко? Пак е свършено. Неизбежно е. Трябва да братяса. Като сееш повече, не се меси. И като сееш по-малко, оставете нещата тъй да си вървят, не се меси. Тебе ти взел един лев повече, считай, че не ти е взел нищо. Тия пари са останали. Той ти е изял лева. Това е заблуждение. Този човек е взел толкова, колкото трябва. Или че ти си дал един лев по-малко, считаш, че си го подял. Ти се заблуждаваш. Или пет лева ти е изял, считай, че нищо не ти е изял. Казвате: „Изяде ми парите." Пари ядат ли се? Сто лева ти взел, ядат ли се парите? Той е касиер, в банката останали. Един ден, като дойдете на земята, ще каже: „Заповядайте." Може би след четирийсет, петдесет или сто години тия пари ще станат няколко хиляди. Казвате: „Подяде ми един лев." Не правете въпрос, че те подял, нищо не те е подял. Ти се заблуждаваш. Нито ти си го подял, нито той те е подял. Зарадвай се,

че ти е дал един лев повече. Ако мислиш, че ти е дал повече, там е заблуждението. Той на тебе ти е дал един лев, понеже изяде един лев на друг, и сега той ти дава повече онова, което е подял. Той плаща прегрешението, понеже някога на тебе ти изял един лев. Или ти си изял някога един лев, и от тебе сега ти изядат. Считайте, че работата е квит.

Този морал няма да го предавате на другите. Аз ви давам един морал за самите вас, да може да прогресирате. Не да кажете: „Нашият морал какъв е?“ Нашият личен морал какъв е? Може да ви кажа какъв трябва да бъде моралът на ангелите. Три морала има сега, по които се водим: човешки морал, ангелски и Божествен. От три становища гледаме. Не се смущавайте за един лев, че ви подял някой. Благодарете на Бога и се радвайте. Понеже той ви подял един лев, да не мислиш за него. Като ти подяде един лев, напиши му едно писъмце и му турете още пет лева: „Усещам, че вие имате нужда от пари. Остана един лев онзи ден и още пет лева ви давам възнаграждение отгоре.“ Ако пък бакалинът, който ви е дал един лев, той усеща, че ви е дал, и той да тури в плика на вас още пет лева, нищо повече. Тъй бих постъпил аз. Като човек в човешката любов, тъй както постъпвам, това е правото. След туй може да му пратя още пет лева. Сърцата ни така ще станат по-широки, ще имаме едно ново разбиране.

Казвате: „Защо Бог така направи света?“ Дойде малко страдание, и вие задавате въпроса защо Господ, като е направил света, дошъл някой, взел ви една чаша вода. И вие казвате: „Защо ми взе водата?“ Радвайте се, че е изпил една чаша вода. Идете и си напълнете друга. Туй е лично за вас, което ви говоря, опитайте го. Никога не проповядвайте едно учение, което вие не сте изпълнили. Туй, което сега проповядвате, вие не го изпълнявате, по човешки и по ангелски не го изпълнявате, и по Божественому не го изпълнявате. Нямате плодове. Дойде някой и пита: „Прогресирал ли съм?“ Аз считам един човек, който се е научил да носи страданията, че е прогресирал. Виждам един човек, дошъл до разделението, че е прогресирал. Наближава Божественото.

Тези неща са лично за вас. Няма какво да разправяте вашите погрешки на другите. Вие виждате някой път десетима по една линия и вие седите на същата линия. Мине някой, усмихне се. Вие не знаете на кого се усмихва този човек. Той познава едного, усмихне се. Вие искате да знаете на вас ли се усмихва, или не. Ако знаете на кого се усмихва, какво решение ще дадете? Защо се усмихва той?

Веднъж минавах в Борисовата градина и, гледам, една красива мома на двайсет години хванала един момък под ръка, вървят. Като минах, тя ме погледна, усмихна се и на мене ми говори с погледа си, казва: „Забавлявам това дете.“ Казвам: „Много хубаво.“ И аз ú се усмихвам, казвам: „Много хубава забавачка.“ Тя ме погледна много мило, иска да каже: „Учителю, ти няма какво да мислиш, аз го забавлявам.“ Казвам: „Много хубаво правиш, забавлявай го, носи страданието. Той иска да го галят.“ Казва: „Той ще прогресира един ден и ще има моята любов. Още не съм му казала. Тупа му сърцето. Сал ме пита, но аз мълча.“ Този разговор стана в десет-петнайсет секунди. Всичката история тя ми разказва, и аз казвам: „Всичко, каквото правиш, е много добро.“ Че тебе те срещне Господ, кажи му истината, усмихни се. Ти се начумериш. Не се чумери. Не казвай: „Отгде се намери да дойде“, но се усмихни. Много приятен поглед. Никакво користолюбие нямаше. Някой ще каже: „Отгде го знаеш?“ Един закон има в усмивката. Казвам: нека нашите човешки усмивки показват едно удоволствие, че можем да носим страданието, което човешката любов изисква. Страданията ги изисква човешката любов като корени, за да може тази любов да се усили и да минем в ангелската любов. Не трябва да бъдат механически тия страдания. Ако страданията ги носим на драго, те са на място.

Майка Му искала да Му говори. Христос се спира и казва: „Кой е майка Ми?“ Христос се спира при Божествената любов и казва: „Всеки, който върши волята Божия, Ми е

майка и брат. Кой е майка Ми? Кои са братята Ми? Всеки, който върши волята на Отца Ми, той Ми е майка, брат и сестра.“ В нас Божествената любов трябва да е сложена в глъбините на нашата душа, за да се примирим. Тя е, която примирява или извежда човешката любов, извежда и ангелската любов. Божествената любов е по средата – като център, от който се поляризират. От една страна, излиза човешката любов, а от другата – ангелската, а в центъра е Божествената любов. Тия неща трябва да ги разберете, да не се самозаблуждавате, защото ще срещнете много противоречия. Казвате, че някой се излъгал в любовта. В любовта няма лъжа. Невъзможно е в любовта човек да се излъже. Човек, който ви обича, никога не може да ви излъже. Може да се преструва, преструвка може да има, но да ви излъже не може. Скритност има, но то е по отношение на другите хора. Като ви погледне, четете в погледа, че ви обича. Всеки път, когато посрещнете слънцето, като изгрява, нали показва, че ви обича. Ние имаме един пример в любовта.

Слънцето ни търси. Като изгрява, търси ни, да ни даде. По човешки ние го посрещаме. Вечерно време, като залязва, взема всичко. То по човешки постъпва. Сутрин каквото даде, вечер го взема. Като изгрява и като залязва, по човешки постъпва. Слънцето, като изгрява, по ангелски не постъпва. Като дойде близо до зенита приблизително, то е ангелската любов. Тогава е много горещо. Ние търсим сянка или търсим къщи да се скрием. Едва сега носим човешката любов. Като изгрява слънцето, е човешка любов, като дойде на обед, не е човешка, а като залязва, е пак човешка.

Та казвам: най-първо, научете се да изявявате човешката любов, да носите страданието геройски. Да ви е приятно, че можете да носите от любов страданията. Не да се прегърбим, но герои да сме. Каквито и противоречия да са, да бъдем герои. Няма по-красиво нещо – да носи човек страданията от любов по човешки. Когато цялото човечество един ден се научи да носи страданията с любов, ще имаме втората фаза: „Да бъде волята Ти, както е между ангелите.“ Ангелите вече знаят, сега ние се учим. Когато се научите да носите страданията, вие ще разберете човешката любов. Когато се научите да се самоотричате, вие се учите на ангелска любов. Когато дойде да обикнете всички, да не правите разлика между всичките, то е Божествената любов. Но то е далечно нещо. Сенки нали има в живота? Казвате: „Божествена любов имаме.“ В Божествената любов не се засенчва. Щом любовта се засенчва, не е Божествена, тя е човешка. Помнете, Божествената любов не се засенчва.

Напредналите души може в живота си само веднъж, дваж, три пъти да зърнат Божествената любов в целия си живот от сто и двайсет години. Туй го наричат пробуждане на космическото съзнание, когато човек види, че Божията любов блика навсякъде. Всичко е светлина, една област свещена. Сега човешката любов туряте за Божествена или Божествената ще направите ангелска. Човешката любов, каквото и да я правите, е човешка. Не че това е лошо, но така е. В тази любов, ако ти не можеш да носиш страданията, ти по-нагоре не можеш да идеш. След като се научиш да носиш страданието, да ти е приятно да носиш страданието, тази любов ще те въведе между ангелите. Вие сега мязате на художници, нарисували сте картини и сте направили изложение на картините си. Като дойде някой гениален художник, ще покаже грешките, ще покаже как да нарисуваш човешката уста. Много художници не знаят как да рисуват устата. В средата на устните има едно място, и всичкото изражение се намира там, в средата на устните. И в очите има едно особено изражение. Някои от вас, като ме гледате, примигвате. Вие криете нещо. Няма какво да криете. Иска да скрие някой, че ме обича. Гледай му ти ума. Или аз да скрия, че го обичам. Няма какво да крия. Тя самата любов е скрита. Тя не е нещо материално. Любовта носи живота, носи знанието, носи свободата, носи движението, носи учението, носи работата. Една любов, която не носи знанието, която не носи

свободата, една любов, която не носи живота, една любов, която не носи учението, движението и работата, това не е любов. Дайте на живота любовта, която е в него. Гледайте някой човек – има смущение, че няма екран. Някои хора, понеже нямат платно, на което да се отрази, поглъща се, не отражава любовта ви и затова не го обичате. Поглъща всичката любов и като дупка тъмен е. Може да поправите този човек, да се тури един екран, да може да даде отражение. Някой пък фокус няма. Някой път една картина не е ясна, понеже не е дошла на фокуса. Ако вие не намерите този фокус на човешката любов, картините ще бъдат неясни. Може погрешката да е във вас. Ако е във вас, намерете фокуса; ако погрешката е в него, кажете: „Той да намери фокуса." Кажете му: „Фокусът на любовта ви не е верен." Той може да ти каже: „Фокусът на любовта ти не е верен." Или по-напред трябва да дойде, или по-назад, за да бъде ясна картината. Аз ви препоръчвам и на вас, някои от вас трябва да се оттеглите назад, по-напред сте отишли. Някои от вас трябва да отидете няколко крачки напред. Трябва да стане разместване напред и назад, че всеки да отиде на фокуса си, да се фокусирате. Искам сега всички да се фокусирате. Тогава може устата ви да бъде спокойна. На някои устата са свити. Не измъчвайте устата си, защото горната устна е любовта, а долната е обич. Не измъчвайте любовта или обичта. Най-първо, проявете любов към устата си. Оставете бърните си свободни. Благодарете на Бога, че горната ви бърна и долната ви бърна са свободни. Изпратете една добра мисъл на тия клетки, които са в устните ви. Като пратите най-хубавата мисъл на горната и долната си бърна, тогава дайте една хубава усмивка.

Всякой път аз, като срещна човека, нещата за мен са ясни. Преди време срещам една мома, тя ми се усмихва. Срещам я след две години, тя ме гледа сериозно. Женена е сега. Любовта не признава женитби. Женитбата е извън любовта. В любовта това са Божествени отношения. Срещам я като душа и я поздравявам с усмивка. Тя мисли, като ми се усмихва или като не ми се усмихне, че ще наскърби мъжа си. Ако аз не ú се усмихна, то е наскърбление. Аз се усмихвам: много добре е направила, че се е оженила. Родила едно дете, усмихва ми се. Много добре е станало, че е родила детето. Срещам мъжа ú, и на него се усмихвам: „Много добре е станало, че си се оженил." Всяка работа, която става с любов, заслужава усмивка. Някои казват: „Направих една глупост." Глупостта става без любов. Всяко нещо без любов е глупаво. Всяко нещо с любов е разумно. Носиш страданията с любов, разумно е. Носиш страданията без любов, това е глупост. Да носиш страданията с любов е трудна работа. Доста трудни работи някой път правим.

(Учителят прочете от книгата „Светът на великите души" следното: „Туй, което не остарява, е дрехата на любовта. Туй, което не се мени, е дрехата на мъдростта. Туй, което не се губи, е дрехата на истината.")

Сега всеки трябва да направи една реформа в себе си, не колективно. Не мислете как другите мислят. Всеки от вас как трябва да мисли е важно. Най-първо, в себе си питайте Божествената любов, питайте в себе си Господа как трябва да постъпите. Ние някой път сме като авторите, всичко знаем. Казваме: „Това не е любов." Че кое е любов? Не е ли човешката любов, която носи страданията? Всяка любов, която носи страданията, е човешка, благородна. Любов, която не носи страданията, не е благородна. Да имате определение що е човешка любов. Любовта, която носи страданията с радост, е човешка. Сега на земята сме, и с радост да носим страданията. Да се радваме, че Господ ни е дал тези страдания. Да се запознаете с човешката любов. Щом станете по-сериозни, знайте, че сте по-долу от човешката любов. Докато се научите като плувец да плувате във водата, вие може да се давите. Докато човек не се научи да плува, той се дави. На земята колко мъчно е да се научи човек да ходи. Колко пъти той пада. Десет, двайсет, сто и стотици пъти човек

пада, докато се научи да ходи. Докато се е научил да ходи, колко е патила главата му, колко пъти е плакал. Сега краката на любовта трябва да бъдат здрави, за да добием равновесие. Да носим страданията, не да падаме. Не е лошо, че сме падали. Сега говоря на онези от вас, които са проходили. Които не са проходили, те за друг път ще останат. Не е лошо, че не сте проходили. На тях ще им кажем: „Пъплите." Че да пъплим не е лошо. Доста животни има, които пъплят. Някои на четири крака ходят. Не е лошо. Човек на два крака ходи. На теб е дадено да носиш страданието с радост. Казвам: носете страданията в живота с радост. Не мъчението, но страданията носете с радост, за да дойде Божието благословение върху ви.

Изпейте една песен.

„Аз мога да любя"

Сега кое е по-добро, слънцето ли да се съобразява с нас, или ние да се съобразяваме със слънцето? Нека върви слънцето по своя път, ние да се съобразяваме с него. Ние можем да кривим накъдето искаме. Ако речем то като нас да криви, не зная какво би станало. Нашата любов, както и да се криви, е на място, но Божествената любов да върви по своя път. Да излезем да я посрещнем. Какво слънцето прави, да считаме, че е право. Всяко едно отклонение, което човек прави, да не считаме, че е лошо. Не считайте, че е направена една погрешка. Паднали някъде, радвайте се. Окаляли сте се някъде, радвайте се. Направили сте добро, радвайте се. Щом сте се окаляли, ще се очистите. Считайте, че тази кал се е докоснала до вас, казва: „Моля, моля, много те обичам." Остави тази кал, тя те е обикнала. Вечерта, като изсъхне, с четката малко политически кажи ѝ: „Навън сега. Без позволение си се качила." Забелязвам, някои от вас, като вървите, вие имате голямо понятие за себе си, а гледам, кал по гърба ви. Други нямат кал. Аз съм срещал само един българин, който много ми хареса. Това беше преди петдесет години. Той беше в Шумен, наричаха го Чистия българин. Той, като върви, в най-калния ден не се окалва. Той върви по камъчетата, но си носи една кърпичка и където се окаля кракът, веднага го очиства. Друг човек не съм виждал, щом се окаля, спре се, изчисти си обущата, и винаги обущата му са чисти, стъпва полекичка, внимателно.

Научете се да се усмихвате. Някой път вие се показвате много сериозни. Някой път сте скръбни. Не е лошо да си скръбен. Лошо ли е, че са се явили облаци? Хубаво е, на място са. Тия облаци ще донесат Божието благословение. Всякога небето да е ясно, не е хубаво, пък и всякога да е влажно, не е хубаво. Да благодарим на Бога за разумността, която съществува в природата. Християнският свят сега се изправя. Тия страдания идат за изправления. Християните не са спазили ония закони, които Христос проповядвал. Не са направили жертвата, която трябваше да дадат. Сега милиони хора измират. Тия жертви трябваше да се дадат преди милиони години. Сега те се дават за неизпълнение на закона за любовта. Защото, или по любов ще жертваш, или по закон – не може да се избавиш от жертвата. Или доброволно, или насила ще жертваш. Не чакай да дойде силният и каквото има да му дължиш, да платиш. Иди сам плати на силния. Той, като дойде, с лихвите ще ги вземе. Ти иди сам при силния, нищо повече. Когато някоя канара иде, не стой на пътя ѝ, да те прегази. Отдалечи се, отвори ѝ път, тя ще те прегази. С усмивка носете страданието. Много мъчно е да се усмихнеш, когато си скръбен. Знаеш колко мъчно е да се усмихнеш, когато си скръбен.

Сега аз, като отида в бакалницата, плащам щедро. Ни най-малко не го считам за брат. Много давам, защото много дава. Не го считам това за щедрост, но гледам да изпълня закона. Като нямам звонкови, не отивам да взема на вяра. На вяра не е хубаво, защото на вяра, то е ангелски свят. Вие искате на земята на вяра да взимате. Там е всичката погре-

шка. Един лев имаш, за един лев купи. Два лева имаш, за два лева купи. Три лева имаш, за три лева купи, не искай за повече. Сега вие искате на вяра или на заем ще вземете оттук-оттам. Това са неразбории. Някои от вас казвате: „Не живеем добре.“ Ще кажеш: „Аз съм първият, днес реших да живея добре. Ще нося страданията. Не че досега любов не съм имал, но досега не съм се подчинил на любовта.“ Любовта казва: „Доброволно носи страданията.“ Страданията ще дойдат един ден, ще ни турят на бойното поле и искаме, не искаме, ще се жертваме. Сега, като сме свободни, да решим да изпълним. Никой не ви заставя. Ако сега не се решите да се жертвате, един ден на бойното поле ще отидете. Тази война ще се прекрати, но след тази война ще дойде друга война, по-голяма, в далечното бъдеще. Ако сега вие не се научите да носите с радост страданията в тази война, ще бъдете на фронта, и никой не може да ви избави.

Та казвам, сега да се избавите от заблужденията за кармата. Божията любов носи жертви. Ангелската любов носи разделението. Човешката носи страданието. Искаш да работиш, дръж човешката любов. Искаш да бъдеш свободен, дръж ангелската любов. Търсиш истината, дръж Божествената любов. Който търси истината, да търси Божествената любов. Който търси свободата, да търси ангелската любов. Който търси работа, трябва да търси човешката любов.

Ако някой от вас не може да носи страданието, понеже аз съм впрегнал един вагон, остави място в него. Който не може да носи, на вагона отгоре ще го турим.

„Отче наш“

Дванадесето утринно слово
27 декември 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

ПОЖЕЛАВАНЕ

„Добрата молитва“
„91 псалом“
„Молитва на Царството“
„В начало бе Словото“

Ще прочета 23 псалом.

Ние мислим, че хората в нашата епоха са по-просветени, по-напреднали. По-напреднали души имало и в миналото. (Учителят прочете псалма.)

Сега прочетете тринайсета глава от Първото послание към коринтяните. Всеки, който има Евангелие, да прочете, който няма, да размишлява. (Прочетохме тихо посочената глава.)

Знаете ли колко време се изисква, за да прочетете тринайсета глава? Много мъчна работа е. Цял един живот се изисква, за да я прочетете на този свят, и то при най-добрите условия – цял един живот от сто и двайсет години, да я прочетеш на този свят. Тук вие в половин час казвате: „Свършихме.“ Можете да дадете някоя песен, доста дълга, класическа, на някой цигулар. Казва: „Лесна работа“ – като прекара само един бегъл поглед на нотите. Но като вземе да свири, знаеш колко трудна работа е. Не само да образува известни тонове, но всеки тон да бъде верен, че нито едно от трептенията на тона не трябва да отсъства. Сега пет, десет, даже двайсет трептения изчезват, и тонът се минава за верен.

Сега туй, което спъва съвременното човечество, то е идеята, че хората са направени по образ и по прилика, подобие, на Бога. Всеки мисли, че е царски син – царска кръв тече в него. Който носи името цигулар, трябва да е свършил музикална академия, учил е десет години при най-добрите професори, всичкото изпълнение е хубаво. Казвате: „Как да се изпълни

Словото Божие?“ Двама души се карат. Интересувам се, казвам: „Защо си приказвате тъй реално? Кой е поводът, да приказвате тъй любезно?“ Турят си разни епитети. Вие ги знаете: все епитети на някое животно, на някое голямо животно, после на друго голямо животно, на трето, на четвърто. Турят си разни епитети, произвеждат се полковници, генерали. Но всеки е недоволен от чина, който му е даден, всеки иска по-голям чин. Въпросът е – три хиляди лева си дал на едного, той не ти ги е върнал навреме и затуй го произвеждаш генерал. Изваждам парите, казвам: „Може ли на вас да ви услужа?“ Понеже иска да го произведе генерал, понеже онзи не му е върнал парите, няма какво да облече, че го произвежда генерал. Казва: „Защо донесе тия пари, да направя дрехи за генерал?“ Сега дрехи не донасят, и те произвеждат генерал, дрехи няма. Липсва нещо на генерала, дрехата липсва. Аз се намесвам, казвам: „Плащам за дрехата.“ Като стане генерал, подадат си ръка, примирят се. Когато хората не могат да се примирят, генералските дрехи ги няма. Този, когото ще произвеждат, той трябва да плати за дрехата. Да допуснем, че Господ мене иска да ме произведе генерал. Туй, което иска от мене, аз трябва да го занеса. Най-първо, за да стана генерал, трябва да зная да говоря. Ако аз говоря с човешки и ангелски езици, а любов нямам, нищо не се ползвам.

Вие сега всички си пожелавате за новата година много неща, много сте щедри. Всичко пожелавате, но в туй пожелание нищо няма. Добри дни, здраве пожелавате, всичко пожелавате. Написали сте картички с черно писмо. Целият свят е пълен с пожелания, пълен е с картички, с черни писъмца, с пожелания, и се чудим защо не върви. Че как ще върви? Само с картички ако вървеше, хубаво е. Сега, ако се върнете назад и прегледате, може цял хамбар да имате с картички, с пожелания. Питам, този хамбар колко ще ви струва? Някои от вас, като идат в небето, искат Божията любов, планират Господ да ги посрещне. Много човешко схващане. Не е било време, когато Бог да не ни е обичал. Като отидете в небето, Той ще се скрие от вас, понеже сте Го гледали, и нищо не сте направили заради Него. Като идете, не ще видите. Ще видите, че Господ не присъства. Отсъства Господ. Нищо не сте занесли. Тогава как ще ви произведат генерал? Сега вие очаквате кръвта Христова да ви спаси, всичко Христос да е направил за вас. Христос е вече произведен генерал. Той е Син Божи. Който е изпълнявал волята Божия, той е станал Син Божи. Който не я е изпълнявал и е още в пожеланията, не е станал още.

Представете си двама души художници. Свършили са академия. Но, представете си, че единият художник трябва да го произведат доктор на художеството. Задават му една тема, трябва да рисува една картина, хубав някакъв пейзаж. Вещо лице трябва да бъде. Представете си, че той трябва да нарисува една художествена картина, която да представя любовта, вярата и надеждата. Като погледнеш картината, отпред да представя любовта, отляво, като погледнеш, да представя надеждата, отдясно – да представя вярата. Отдето погледнеш, да можеш да видиш. Ако ти погледнеш отдясно, не можеш да видиш вярата. Като погледнеш отпред, не можеш да видиш любовта. Като погледнеш отляво, не можеш да видиш надеждата. Това картина ли е? Сега да нарисуваш един човек, да знаеш как да нарисуваш очите му, да знаеш как да нарисуваш носа му, да знаеш как да нарисуваш устата му. Много мъчно е да нарисуваш човешкия нос. Много мъчно е да нарисуваш човешката уста. За художниците най-мъчната работа е в очите. Има един фокус, много малко художници има, които могат да го нарисуват. Не че нямат желание, много мъчно се рисува. Сега, щом не можеш да рисуваш, трябва да има някаква причина. Например един художник при двайсет и пет градуса студ не може да рисува. Не само при двайсет и пет, но и при двайсет, пак не може да рисува. Не само при двайсет, но и при петнайсет градуса, пак не може да рисува. Не само при петнайсет, но и при десет градуса не може да рисува, и при пет градуса, и при нула градуса, пак не може да рисува. Ако се покачи температурата на пет, десет, петнайсет градуса над нулата, може да рисува. Но, ако надмине сто, сто и двайсет градуса, пак не може да рисува. На колко градуса трябва да спре, дето художникът трябва да рисува най-добре? Художниците не знаят на кой градус именно може да рисуват най-добре. Нито един няма от сегашните художници, който е измервал при колко градуса рисува най-хубавите картини. Аз не съм срещал. Ако вие сте срещали, ми

кажете, аз ще бъда много благодарен, защото ми трябва тази статистика. Като художници, ангелите какво са рисували? Да станеш ангел, не е лесна работа. Някой път аз казвам: „Ангел.“ Има ангели, които са отлични художници. Някои ангели са отлични оратори: каквото каже, става. Много хубаво говорим ние, говорим каквото става – дотам сме дошли.

Сега казвате: „Какво нещо е любовта?“ Много материално трябва да ви представя работата, отвлечено ние разсъждаваме. Де е мястото във вас на онази Божествена стаица, в която поставяте любовта? Де ви е стаята, на кое място поставяте любовта? В тази стаица влизали ли сте? Вашата стая, дето сте съградили стая за Господа, ходили ли сте в тази стая? Една стая, дето е само Господ. Вие Го търсите отвън. Той трябва да бъде вътре. Една любов на стая. Казвам: „Ти кога се молиш, влез в скришната си стая, в горницата, че се помоли Отцу твоему, и Отец, Който вижда в тайно, ще ти въздаде наяве.“ Сега ние казваме: „Като умрем, ще идем в небето.“ Все в бъдеще или в минало разглеждаме въпросите. Или в миналото той бил християнин, или в бъдещето. В миналото или в бъдещето, нещата са много неопределени. Тогава се извиняваме: „Аз като нямам Божествена стаица, другите нима имат стаица?“

Най-първо, през тази година стаицата, вашата горница къде е? Има една горница, която е направена. Поне тази година да влезете в себе си. Когато влезете в тази стаица, ще почувствате това, което никога не сте почувствали. Писанието казва: „Чистите по сърце ще видят Бога.“ Знаете ли какво значи да видиш Бога? Само когато ще видиш Бога, тогава ще разберете смисъла. Като видиш, ще кажеш: „Сега вече разбирам.“ Например сега, ако вие обичате някого, любовта ви на колко издържа? Аз не съм срещал нито един човек сега на земята, на който любовта му да издържа за една секунда. Любовта ни не може да издържи една секунда. Вие сега казвате, че вашето сърце гори, загоряло сърцето ви. Печките горят, но изгасват. Туй, което изгасва, не е любов. Може сто и двайсет години да гори някой вулкан, има някои, които горят с хиляди години, това не е любов. Ако един човек разреши добре въпроса в света, и всички хора ще го разрешат. Един като не може да го разреши, и другите не могат. В рая на Ева дадоха една задача, не я разреши. И досега нито една жена не е разрешила въпроса. Всичките правят погрешката на Ева. Понеже мъжът в рая не издържа, всичките мъже от памтивека същата погрешка правят, говорят за туй, което не е. Трябва да има сега една жена, която да извърши волята Божия, и един мъж да има, който да извърши волята Божия. Тогава всички, които излязат от туй поколение, ще извършат волята Божия. Законът е верен. Засягам един въпрос и да ви кажа, ще внеса една нечистота във вас. Христос дойде, и Той още не е женен, Ева няма. Църквата не е готова. Новата Ева не е създадена още. Ние се намираме в едно състояние, в което човекът беше в рая, като прекараха всичките животни, жени и мъже, които вървят по линията на животните. Божественият човек е сам, Той няма жена. Ева я няма. Там има адамовци, той им тури имена на животните. Но туй е съвсем друг свят. Вашето безпокойство, което имате, е животинско. Някой казва: „Какъв е смисълът на моя живот, самотен живот? Ева я няма. Тези животни са щастливи. Те си имат другарки.“ Търсиш Ева. Къде ще я намериш? Ще намериш някоя Ева от някое животно. Сега става превврат с всички онези богословски тълкувания. Големи работи са казани, но тия работи са неразбрани.

Павел казва: „Ако говоря с ангелски и човешки езици, а любов нямам...“ Да познаваш Бога, значи Ева да дойде в сърцето ти, нищо повече. Ти ще видиш Ева реално тогава. Ще се зарадваш на тази Ева. Не само Адам се зарадва, но и Ева. Къде беше Ева? Тя беше в друг рай. Два рая има. Ева беше в женския рай, а Адам в мъжкия рай. Сега трябва Ева от женския рай да влезе в мъжкия рай, и тогава Адам и Ева трябва да се качат в женския рай. И като преминат тия двата рая, да идат при Бога – истинския рай на живота.

Сега говорим за човешкия дух, за човешката душа, говорим за човешкия ум, за човешкото сърце. Казваме: „Колко чист трябва да бъде човек.“ Ти си някой ден радостен и весел. Ако си мъж – видял си Ева. Целият си радостен. Ако си жена – видяла си Адама. Някой ден си тъжен. Защо? Като Адама си ял от забраненото дърво. Ева, и тя е яла от забраненото дърво. И двамата се сгушили. Господ вика: „Адаме.

Адаме.“ Адам мълчи цял ден. Надвечер едва Господ го намери. Ако Господ вас ви повика, и вие не се обаждате, ако Господ ви каже, че трябва да пожертвате живота си, вие ще се скриете някъде. Хич няма да излезете. Мислите ли, че ако Господ ви извика, да помогнете на цялото човечество, вие ще идете? Не, вие ще се скриете. Ще кажете: „Тази работа не е заради мене. Трудна работа е.“

Сега, представете си, че на вас ви кажат най-хубавата дума. Контраст трябва да се даде. Казват ви най-хубавата дума, но хвърлят кал на вашата бяла дреха, оцапат я. Какво ще кажете, ако ви хвърлят кал и ви оцапат дрехата? Или кажат ви най-обидната дума, но дрехата ви, която била окаляна, очистят я? Кое е по-хубаво: да ви кажат най-хубавата дума и да ви оцапат дрехата, или да ви кажат най-лошата дума и да ви изчистят дрехата? Кое е за предпочитане сега? Сега в човешкия живот тия неща са възможни. Вие сте чудни. Някой от съвременните хора иска да се жени. Знаете ли какво нещо е женитбата? Аз се чудя на голямото невежество на хората. Искат да се женят. Момата, и тя иска да се жени. Хубаво, отлично е това. Ти, като се ожениш, нито една лоша мисъл, нито едно лошо желание в сърцето, нито една лоша постъпка в душата ти да не се яви за твоята възлюблена. Като че Господ дошъл у тебе. За мъжа е това, и за жената е същото. Законът е все същ. Най-после заченат истината. Истината, зачената, докато я дириш, ще мине време. Ако девет месеца мърмори тази жена, каква истина ще роди? Нито една лоша мисъл да не мине през ума ѝ, нито едно лошо желание през сърцето и нито една лоша постъпка през душата. Тогава ще роди едно дете на истината. Ако тя е мърморила, тя ще осакати това дете в утробата. Има хора – осакатени родени.

Религиозните хора казват: „Новото учение.“ Осакатено учение. Тази година, като начененте една мисъл, да я не осакатявате. Като се зачене едно желание във вашето сърце, да го не осакатявате. Като се зачене една постъпка, да я не осакатявате. Възможно ли е? Казва: „Не разбирам отношението на мъжа към жената.“ Казва: „Ако са такива задълженията, човек да се не жени. Който приеме това, да се жени.“ Една млада мома иска да живее с мене. Казвам: „Бих те пуснал да живееш с мене, ако ми обещаеш, че сто и двайсет години в ума, в сърцето няма да допуснеш нито една лоша мисъл, нито едно лошо желание, нито една лоша постъпка. В който ден допуснеш, ще бъдеш извън от рая.“ Ти си ял от плода и си излязъл вън от рая. Нас ни представят как Адам и Ева излезли из рая, а пък ние седим, като че сме в рая, като че това не се отнася за нас. Адам и Ева излезли – такива глупци. Ние не виждаме, че сме същите глупци, които седим извън рая. Как така глупавият Адам и глупавата Ева станаха причина да страдаме? Ние като че сме в рая. Запитайте се, защо те ядоха от забранения плод. Не от забранения плод, а от плода на дървото на познанието на добро и зло. Те ядоха от плода за добро и зло, да опитат нещата. И тогава, ето колко учена беше Ева, че една змия я съблазни. Казвате: „Как е влязла тази змия?“ Бог прекара тия животни в рая. Змията, и тя влязла със своята възлюблена. Сегашната змия не е онази, която изкушаваше. Тази змия, понеже направи прегрешение, една лъжа каза, изгуби ръцете, краката и доби сегашната форма. Онази беше красива змия, много красива, хубава змия. Аз не съм виждал по-красива змия от тази. Змията беше много красив момък. Като го видя Ева, трепна ѝ сърцето. Казва: „Такъв красив човек, истината говори. Ето един момък, който говори истината.“ Най-красивият момък, който влезе в рая, беше този. Аз казвам, че е черният адепт, по човешки говори. Той беше облечен в светли дрехи. Питам, кой момък, като дойде в дома на богатата мома, иде със скъсани дрехи? Той е облечен много хубаво, вчесан, всичко е модно. Виждали ли сте някой момък, който да отива за една мома със скъсани дрехи, обуща? Като го видят, още от вратата ще го изпъдят. Той е много добре облечен, носи големи подаръци, много учтив, любезен, усмихва се навсякъде, гледа да не направи някоя погрешка. При най-малката погрешка може да я изгуби за себе си.

Сега говоря тия неща за изяснение, как са реално нещата. Не ви говоря за нещо илюзорно. Сега ви говоря за понятни работи, от тях ще извадите други заключения. Често казват хората: „Без любов може.“ Без любов не можем да живеем. Една неразбрана идея е. Без любов в какво отношение? Да дойде един от Божествения свят, от духовния свят,

не може да слезе на физическото поле между хората, ако няма двама души. Трябва да намери майка да се въплъти, да мине през процеса на зачеването, раждането, възпитанието, че тогава може да дойде човешката любов. Ако той не намери баща си и майка си, никаква човешка любов не може да разбере. Ще намериш една майка, която да те роди по човешки. Идеш на земята, ще намериш някоя майка. Тя няма само да те роди, но ще ти покаже началото на Божия път. Сега искате да идете на другия свят. Трябва да намерите баща в другия свят. Законът е същ. Ако в другия свят не можеш да намериш един баща и една майка, не може да влезеш. Вие мислите направо в рая да идете. И там трябва да имате един баща и една майка, да ви родят. Роденият от Бога, грях не прави. Как се разбира това? Представете си, че вие сте едно чисто платно, най-хубавото платно. Но няма нищо написано на това платно. Този художник, който дойде да нарисува това платно, трябва да бъде майстор. Не да нацапа туй платно, но да нацапа туй платно по всичките правила на Божественото изкуство. Да нарисува най-хубавия образ, че като го видите, да останете доволен от това платно. Ако платното ви се нацапа, и видите, носът не е на свят, очите не са на свят, вежди не са на свят, ушите не са на свят, казвате: „Защо нацапа туй платно?“ Сега аз искам да ви избавя от противоречия. Като ви говоря, вие сте се стреснали, като нащрек сте. Разберете ме. Представете си, че вие се качвате на Алпите. От вас петнайсет, двайсет души са се вързали с въжето. Единият върви напред, но всички трябва да сте нащрек. Един може да се подхлъзне, другите ще го задържат, ако не – отиде в пропастта. Ако не внимават, може всичките да идат. След като излезете до върха и се върнете назад, тогава трябва да се радвате. Изисква се стегнатост на мисълта. Един направил погрешка, нищо не значи. Хлъзнал се е, една несигурна крачка. Може да стъпи несигурно. Положението не е така сигурно в тия, високите, места.

Вие се качвате в духовния свят, в Божествения свят. Зависими сте един от друг. Не можеш да кажеш: „Аз не се нуждая от другите.“ Цялото човечество е навързано с нишките на любовта. Ние остаряваме. Защо? Този те срещне, каже ти една любовна дума, и хвърли кал отгоре. Друг те срещне, и той хвърли кал. Като се погледнеш, остарял си от кал. Остаряваме от любовна кал, която хвърлят върху нас. Аз не намирам никаква чиста мисъл в любовта, то е кал, която е нахвърлена. Описват герои и героини в романите. Героинята припаднала на земята, изгубила съзнание. Мечката заминала, станала героинята. Героиня, която припада при мечката, не е героиня. Героиня е мечката. Героинята да хване мечката, да я погладе, да каже: „Добре дошла, сестра.“ Мечката да седне до краката ѝ, да ги лиже. Тя е героиня. Наместо мечката да припада при краката на героинята, героинята припада при краката на мечката. Следователно мечката е героиня. Героят, като срещне мечка, три месеца ще боледува. Той казва, че го плюла мечката. Казва: „Плюла ли те е мечка?“ Мене никога не ме е плюла. Мечката плюе един глупак. Тя казва: „Как смееш да ме срещаш без любов? Аз толкоз години те чаках тебе с любов.“ Плюе, плюе, и си замине. Ще ми разправя някой, че срещнал голямо страдание. Аз по някой път се усмихвам. Мечка ви среща, тя очаква любов. Ако не – ще ви плюе. Казвам, като срещнете мечка, ще положите ръката си отгоре ѝ. Тя ще седне при краката, ще започне да ви лиже. Казвам, аз бих желал да ви видя герои, дето страданието да лиже краката ви, страданията да лижат ръцете ви. Тогава сте герои. Тогава страданието казва: „Радвам се, че срещам герой, на когото може да оближа краката.“

Сега, като ме слушате и като излезете, казвате: „То не е засега, но за в бъдеще, като се преродим...“ Прераждането какво е? Какво ще се преродите? Хората осем хиляди години се раждат и прераждат. Какво са добили от това? Роденият от Бога грях не прави. Ако не се родите изново, не може да влезете в Царството Божие. Някоя сестра има някой мъж, казва: „Не може да вляза, той да не е.“ Не може да влезе в Царството Божие. Паднал е той някъде, виси. Тя да вика друга сестра. Не са един-двама на въжето, може да го изтеглят навън. По този въпрос жени нека се съберат четирийсет на място, да постоят четирийсет дена. Четирийсет жени могат да направят ума на мъжа да се намести. Мислите ли, един мъж, който се е разфучал, като дойдат красиви жени, той ще фучи? Веднага ще се измени настроението му. Като

влезе само първата красавица, престава фученето. Четирийсет като влязат, сърцето му ще се запали, всичко изчезва. Мислите, и една жена, която се е разфучала, като влязат четирийсет красиви мъже като ангели, ще фучи пак? Ще затупа сърцето. По човешки ви говоря. Поставени са все красиви, че си мязат. Чудиш се кого да избереш. Не можеш да избереш: един от друг по-красиви. Кого ще избереш? Между тях всичките има само един, когото може да избереш. Между четирийсетте има само един. Писанието казва, че между десет хиляди Бог личи. Той се познава, Той е единственият. Между десет хиляди Той личи. Един между четирийсетте може да изберете, другите са отражение на него, сенки са. Който не разбира, ще сметне сенките реални. Един е реален между четирийсетте. В тия десет хиляди само един е реален.

Сега привеждам тия работи, за да имате една идея. Не трябва да вземете буквално. Ако един човек е живял сто и двайсет години, сто и двайсет пъти се е фотографирал: най-първо, имате как се е родил, последният – когато е заминал на сто и двайсет години. Питам, от сто и двайсет живи картини коя ще изберете? Ще изберете една. Коя? Някои ще изберат картината на деветнайсет години. Ако е мома, на деветнайсет години ще изберете. Ако е момък – на двайсет и една години. Някой път, от немай-къде, ще изберете двайсет и две, двайсет и три, двайсет и четири, двайсет и пет... по някой и на шейсет години. Някъде втора женитба – вдовец избира някоя вдовица. Питам, кой от вас ще избере последната картина на сто и двайсет години? Има ли някой от вас да е избрал на сто и двайсет години? Аз още не съм срещал някоя мома, която се е оженила на сто и двайсет години, или някой момък, който се е оженил на сто и двайсет години. Ако ми дават статистика, срещал съм на шейсет години. Ако се пренесете в историята назад, когато са живели по деветстотин години, то е друго. Аз говоря за сегашната епоха. Този старец не може да избереш, понеже неговият ум е зает с друго. Той продал всичката стока. Казва: „На земята не искам да живея.“ Мисли да влезе в ангелския свят. „Мене нищо не ме интересува, свърших работата на земята.“ Той не иска да остане. Не можеш да избираш. Казва: „Аз съм на сто и двайсет години, да си замина на другия свят от земята.“

Трябва да намериш ония числа, които Бог е поставил. Бог е поставил числа, съвършени числа ги наричам. Ако ти не намериш едно съвършено число, ти си на погрешен път. Числа има, които разрешават въпросите. Аз, ако бих избрал една мома, най-малко ще проследя сто и двайсет поколения в рода ѝ: баба ѝ, дядо ѝ, да не е минала мрачна мисъл през ума, мрачно чувство през сърцето и мрачна постъпка в душата. Тогава ще стане въпрос за любов. Не е въпрос само за сегашното поколение. Тогава има вече защо да се жертвам. Изключени са. Избор ви трябва. С един басов лък на контрабаса може да свириш. Но един контрабасов лък е за контрабаса, не е за цигулка. Лъкът за обикновена цигулка не е за контрабаса. И с него и сега можеш да свириш, но не е. Трябва да намериш онзи лък, който е за цигулка, и онзи, който е за контрабаса. Всяко нещо е на мястото си.

Помнете едно нещо: като срещнеш един човек на любовта, твоята мисъл се издига. Като минеш някъде, някой път се радваш. Понеже си минал покрай някой добър човек, върнеш се вкъщи радостен. Минал си покрай някой добър човек, който в тебе ще остави всички възвишени мисли, и целият ден ти е весел. Ти не го познаваш, не го знаеш, но той е внесъл всичките хубави мисли и чувства, и през целия ден си весел. Някой път някой ангел мине покрай земята. Като те погледне само, и ти целият ден си весел. Някой светия е минал. Ти не си го видял, но се радваш.

Сега прочетете трета глава от посланието на Петра. (Прочетохме го.)

Искам да ме разберете. Аз ви говоря за една задача, която е за цялото човечество, не говоря за един човек. Една задача, която цялото човечество трябва да извърши. Като я извърши, тогава всинца ще я извършим. Бог е в цялото човечество. Всеки от нас трябва да внесе нещо микроскопическо. Има нещо, което той трябва да го направи. Тази задача не е само за един човек. В нея участва цялото човечество. Под думата човечество разбирам онези, на които съзнанието е пробудено, и всички работят. Колко е приятно да слушаш един музикант, който свири хубаво. Даже публиката се радва повече от самия музикант. И самият музикант, като свири,

и той се радва. Те като се радват, и той се радва. Казвам, ако хубаво свириш, всички ще се радват. И ти ще се радваш с тях. Ти като правиш едно добро на хората, и хората се радват. Ние се радваме на доброто, което другите правят. Ти като направиш едно добро, всички хора да се радват на твоето добро. Това допада на всички. Туй е свирене. Ти като се радваш, и те да се радват на онова, което ти си свирил.

Казвам, да проявите любовта. Има една любов, която проявяват художниците. Има една любов, която проявяват музикантите. Има една любов, която проявяват ораторите. Има една любов, която проявяват готвачите. Има една любов, която проявяват дрехарите. Има една любов, която проявяват учителите. Има една любов, която проявяват, предават майките. Не предават, защото предават, предател има друг смисъл. Предавам значи изневерил. Но предавам значи дал от една ръка на друга. Всички тия понятия за любовта трябва да образуват една цяла хубава картина, да образуват един красив човек. Като го видиш отвън, да кажеш: „Това е човек.“ Като погледнеш в челото, излиза светлина. Като погледнеш в очите, една дълбочина – благост. Като погледнеш носа, показва, че тече нещо. Носът е извор: постоянно, което е скрито, тече. Сега, затворил си носа, трябва да се отпусне. Всичките хора не са щедри, понеже е запушен носът им. Нали въздуха приемате през носа и го пущате пак през носа. Сопола, който тече през носа, наричам го любовен сок. Като те хване хрема, има любовни сокове, които изтичат от любовта навън. Казвам: вие сте много щедри. Някой, който спи вечерно време, хърка. Като изпраща соковете и като приема въздуха, хърка, не върви гладко. Един ден, като погледнеш носа, да е святото място. Свещено място е носът, през което е минало диханието на Бога. Носът е свещено място, през което Божественото дихание влиза в нас и Божественото дихание излиза. Свещена работа върши, не е така проста работа. През него влиза и излиза диханието на Бога. Очите са свещено място, през което място светлината на Бога влиза през очите и излиза. Свещени работи са очите. Ушите са свещено място, звукът на Бога влиза през ушите. Хванеш носа, хванеш ушите, изгубили сме онова свещено чувство да считаме, че всичко е свещено, онези процеси, които стават. Сега всичката погрешка е там. Сегашните хора пишат на много любовни езици, не си разбират езика. Когато казваме мъжът нагрубил жената, мъжът говори едно, жената друго разбира. Не си разбират езика. Туй неразбиране, дето хората не си разбират езика на любовта, уподобявам на следното: един млад момък среща един стар дядо, който си купил нова шапка. Казва: „Добър ден, дядо.“ „На пазар ходих“ – казва дядото. Онзи пак му казва: „Добър ден.“ „Хубав, добър, купих го веке.“ Идеята в моя ум, ето как седи. Казва: „Аз не ви обичам.“ Че вие не сте разбрали. Значи онзи, който обича, е на единия бряг, вие сте на другия бряг. Доста широка, голяма река. Онзи, който ви обича, е на лявата страна на реката. Ти си бил на дясната. „Не ви обичам“ значи, че е на дясната страна. Не че не ви обича, но има нещо, което препятства. Като турите любовта, ще се образува ност, махване н-то, минал си на неговия бряг. Сега реката тече между вас. Как ще се обичате? Трябва да се хванете, да се ръкувате. Казвам, когато някой казва, че не ви обича, направете мост, да се обикнете. Не ви обича, значи мост няма. Мост трябва да има. „Обичам – после казваш – не обичам.“ Как е станало? Значи от дясната страна си минал на лявата. Ти си на дясната, той на лявата. Не се обичате, значи мост няма, реката тече между вас.

Или казвате: „Как ще познаем Бога?“ Постоянно Бог влиза в нас. Бог влиза чрез въздуха. Казва: „Не Го познавам.“ Бог влиза чрез светлината, влиза чрез хората. Толкоз хиляди години Господ влиза и излиза, и още не Го познаваме. Казвам, дишането е влизане и излизане. После гледам, ям. Казваме: „Мъчим се.“ Мислим, че това е мъчение. Не сме разбрали какво нещо е яденето. Не сме разбрали какво нещо е дишането. Ти, като приемеш въздуха, да се развеселиш, че Господ е влязъл за много кратко време, и пак ще излезе. Няма да седне една секунда. Влиза и излиза бързо. Да ти е приятно. Като задържиш въздуха, да кажеш: „Остани по-дълго време.“ Ти гледаш да излезе по-скоро. После пак го приемаш, пак го изхвърляш. Казваш: „Как ще се реши тази задача?“ Задръж го за една минута, ще имаш Божието благословение. Колкото по-бързо дишаш, толкоз по-зле. Колкото по-медлено дишаш, по-добре. Задръж онзи образ на светлината, задръж този образ

по-дълго в ума си.

Сега вие казвате: „Като идем в оня свят, тогава ще разберем.“ Питам: кой от вас е ходил в оня свят? Имате много сънища. Може да ви запитам кой от вас е ходил в университета. Мнозина сте ходили. Който ходи в университета, онзи студент, който е първият семестър, той не може да иде в четвърти. Първия семестър трябва да завърши, втори, третия, и тогава да иде в четвърти. Ако направо иде, дето са студентите от четвърти семестър, какво ще разбере? Той нищо няма да разбере. Ако иде при студентите от трети семестър, пак нищо няма да разбере. Сега разбирате много. Аз гледам другояче на онзи свят. Дойде майката на двамата Зеведееви синове и каза на Христа: „Единият да седне от лявата, другият – от дясната ти страна.“ Че ако вие идете в оня свят, трябва да имате някого да познавате. Кого познавате в онзи свят? Понеже в другия свят, ако не го обичате, не го познавате. И да го търсите, не може да го намерите. Щом нямате любов, не може да му намерите адреса. Ако любиш някого, още като отиваш, ще го намериш. Вие казвате: „Баща ми отиде.“ Виждам, баща ти не намерил адреса на този, когото обича. Майка ти не намерила адреса на този, когото обича. Вие ще идете да търсите адреса на тези, които не са намерили, смешно е. Един е вашият Отец. Значи този, който намира любовта, той е. Значи, щом баща ви е намерил любовта, той е там. Щом брат ви намерил любовта, там е. Щом сестрата намерила любовта, там е.

Аз гледам тук, много братя и сестри дотегнало им, не им се живее. Нямат любов. В Изгрева искат да ги обичат. Как ще ги обичат, когато те сами не обичат? Идват тук без любов. Ние не се нуждаем от хора на безлюбието, нямаме нужда от тях. Да си вървят. Светът е за тях. Ние се нуждаем от хора, които имат любов. Да дойдат тук, да носят любовта. Защо ни са без любов? Не искам да хвърлям упрек. Туй, което вие минавате, то е последствие. Да кажем, един българин ви кара на една своя каруца. След като слезете, четири-пет часа като ви е возил, ще бъдете раздрусани, гърбът ви боли, всичко. Това не е возене. Аз бих предпочел да ходя пеш, отколкото да се возя на такава каруца. Или има такива коне, като ги яздите, краката ви болят. Някой кон е караешкин, някой е раванлия. На раванлиите успоредно вървят краката, на караешкин диагонално вървят краката. Някои от вас вървят раванлия, някои – караешкин. Казвам, не сме виновати, защото хиляди поколения са живели преди нас, не са разбирали любовта, и ние носим последствията. Казвате: „Един човек не може да поправи света. Един народ не може да поправи света.“ Една задача, в която трябва да станем проводници. Божественото тогава да регулира нещата. Бог изисква лицето да работи с Него заедно. Да кажем, Господ ти е дал един кон. Ти не знаеш коня си, как ще се препоръчаш? Най-първо, аз, ако съм една мома, искам да се оженя. Онзи, който ме иска, ще ида да видя как си гледа коня. От коня ще извадя своите заключения. Казваш: „Не е заради мене, коня си не знае да гледа.“ Ако е градинар, ще ида да видя как копае. Който гледа само да копне оттук-оттам, не е градинар. Този градинар, който не кълца корените на растенията, той е градинар. Не оставя нито една гъсеница, изчиства дърветата, чисто е навсякъде. Ида в някой дом, извиняват се, че не са помели. Няма какво да се извиняват. За мене извиненията нищо не показват. Ако дойде някой човек и каже: „Извинявайте, казва, много бързах, не написах писмото“ – не че е бързал. Негов навик е. Запетаи не турил, зацапано, зачеркнато. Онзи, който пише внимателно, няма какво да пише много. Някой казва: „Пожелавам ви.“ Ще пишете тъй: малко обещавай, но което обещаеш, направи го. Само едно нещо обещайте, да туряте запетаите на място, нищо повече. Напишеш нещо, еровете на български да не ги изядеш. Бог да не пишеш с малка буква, с голяма. Или само с големи букви да го напишеш. Сега говорим за Бога, че е нещо велико, написано е с малки букви, че нямаме понятие. Някой напише Го – в началото голяма буква, другите малки. Не, Бог се пише с едри букви: Б О Г, еднакви. Не една голяма, другите малки. Така се пише Господ, както в печатането. Дойде някой гост. Не излизай с нечиста ръка. И ти се извиняваш. Измий със сапун ръцете си. Посрещни го с чисти ръце. Казваш: „Ще ме извините.“ Ние сме сити от извинения. Направи нещо на свят. С чисти ръце посрещни този човек, усмихни се, кажи: „Много се радвам.“ Като не се радваш, не казвай, че се радваш. Какво правят хората тогава? Защо да не се радваш на този ближен? Дошъл

ти Господ на гости. Христос със Своите ученици беше, не Го познаха, казва: „Ти си странник. Нима не си разбрал какво стана в Йерусалим?“ Като им говори, не Го познаха. Когато Го познаха, Той се скри. Ако ти в лицето на един човек, не може да видиш, да прозреш Бога, Който е скрит в него, тогава назад си останал. Тук преди години, срещна ме един военен, носи револвер. Като влезе при мене, остави револвера на масата и започна да се усмихва, да се извинява: „Извинете, срамота е пред вас да носим оръжие. За лошите хора носим този револвер. Понеже ти си от добрите хора, поставям го на масата.“ Пред него седи и ми приказва. Като рече да си отива, взе оръжието. Когато отивате при вашите любещи, оставете вашите саби, вашите револвери отвън. В църква не влизайте с вашето оръжие. Гледам, военните влизат в църква със своето оръжие. Всичкото оръжие – отвън. Какво ще пазят в църквата с револвер, със сабя?

Та казвам, във вашите църкви не влизайте въоръжени. Ти отиваш да се молиш на Господа. Ти си въоръжен, ти отиваш със своя револвер. Молиш се на Господа, казваш: „Господи, помогни ми.“ Но държиш ръката на револвера. Такава молитва не се чува. При Господа като идеш, сабята и револвера навън. Няма да уповаваш на тях. Дръж револвера за зло. В ума ни трябват чисти мисли. Няма по-силно нещо от чистата Божествена мисъл. Няма по-силно нещо от силното желание в сърцето. Няма по-силно оръжие от чистата постъпка. Когато видиш ангел, те държат мечове, те пазят. Когато ангелите те пазят, няма какво да се пазиш. Когато тях ги няма, дръж револвера, сабята.

В двайсет и трети псалом казва псалмопевецът: „Като отивате да се молите, оставете револверите и сабите отвън.“ Ти си се скарал с някого, не можеш да се примириш. Отиваш да се молиш. Казваш: „Не го обичам.“ Чудна работа. В тебе седи едно заблуждение, че не го обичаш. Ти си на другия бряг на реката. Направи един мост. Думите Христови в молитвата „Отче наш“ са: „Прости нашите дългове, както и ние прощаваме на нашите длъжници.“ Ако вие, казва, не простите, и Отец няма да ви прости.

Прочетете първите двайсет стиха от четиринайсета глава от евангелието на Йоана. (Прочетохме.)

Христос е излязъл от Отца. Дойде в света и влезе в Отца. Дойде по закона на любовта, да покаже любовта на света. „И пак, казва, се връщам при Отца.“ Той е излязъл от Отца, казва: „Отец е в Мене и Аз съм в Отца.“ Ако едно дете не е било в утробата на майка си и ако майката не е у него, законът е верен. Туй дете, ако не държи майка си в своето сърце и ако не я държи в ума, туй, което му дала, връзка няма между майката и детето.

Сега, понеже настават четири години и ако мислите механически добрите години в материално отношение да ги използвате, ще загазите. Онези хора, които искат материално да използват Божествените блага, съвсем ще загазят. Най-първо, Божествените блага трябва да се използват по закона на любовта. Всяко нещо, което за четири години не се използва по закона на любовта, ще има съвсем други резултати. Не въздигането на един човек, но въздигането на всичките хора трябва да бъде. Всичките хора на земята трябва да бъдат добри. Земята е създадена за добрите хора, за любещите хора. Тя не е един затвор. Едно училищно здание е за даровитите ученици. Всеки, който влиза, трябва да се учи. Трябва да се предаде туй знание. Ако влезе, и не може да възприеме, безпредметно е туй училище. Земята е училище. Казвате: „Да идем на оня свят.“ Оня свят е друго училище. Ако не свършиш четирите отделения, не можеш да влезеш в прогимназията. Прогимназията е елементарен свят. Духовният свят е гимназия. Божественият свят е университет вече. Не мислете, че е лесна работа да влезете. Тук е един свят и който има очи, хармоничен е този свят. Който няма очи, никаква хармония няма. Който е сляп, никаква красота няма. Носът показва работа. Той постоянно работи, като дишаш. Аз, като спра при някого, като видя как диша, зная как работи, каква работа ще свърши. Като гледам как диша, зная как учи. Онзи, който учи, има едно дишане. Който работи добре, има друго дишане. Който е добър, има друго дишане. Хората на истината дишат по един начин, хората на любовта дишат по друг начин, хората на знанието – по трети. Разни дишания има. В носа разни движения стават на ноздрите. Някой казва, че гори сърцето от любов. Показва се, виждам, в носа няма никакво движение. Няма скрито-покрито в

света. Всяко нещо, което ние правим, оставя отпечатък. Движение има в очите, в носа, в устата, навсякъде. Искаме да бъдем красиви. Само красивите мисли, туй, което сме възприели от Божествения свят, от ангелския свят, всичко туй ще приложим в нашето тяло. Пожелавам на всинца да бъдете здрави, да имате отлични носове, да имате отлични очи, да имате отлична уста, да имате отлични ръце и крака, да имате отлично състояние. Всичко това е човекът. Като го видиш, да ти е приятно, да кажеш: „Ето едно Божие създание, което няма да стъпче, нито едно камъче няма да повдигне. Всяко нещо е турено на място. Човек, на когото можеш да разчиташ.“ Да влизаме в положението, че сме в изключително положение. Всеки да помага. Много не говорете: „Аз едно време тъй направих.“ Не разправяйте. Аз няма какво да разправям на човека как съм ял. Аз го виждам, че е гладен. Ще го заведа на трапезата, ще кажа: „Моля, яжте, както знаете, и бъдете свободни, не се стеснявайте.“ Може да седна и аз с него. Той ще яде, както знае, и аз ще ям, както зная. Като станем, и двамата ще бъдем доволни. Като идем при извора, няма да му давам. И аз ще черпя, и той ще черпи. После за учтивост той ще начерпи да ми даде и аз ще начерпя да му дам. Най-първо, той трябва да си начерпи тъй, с ръката да си вземе. Защото той няма чаша, и аз нямам чаша. Някой път, от любов, съм виждал, момата вземе с ръката си, че дава на момъка. Приятно е да пиеш от момина ръка или от момкова ръка. Виждал съм, момата погледне, усмихне се. Той почерпи, и тя се усмихне. Не е лошо, хубави работи са. Но веднъж или два пъти съм ги виждал. Рядко се случват. За да ги видиш, трябва да си далече, да не ги смутиш. Те седят и гледат. Той поглежда да няма никой, и тя поглежда.

Като срещнете някой беден човек, погледнете го. Сега аз вярвам сто и един процента, че онова, което Бог е определил, ще бъде. Няма ничия сила, която може да даде обратен ход на Божествените благословения, които идат в света. Който ги приеме, ще се благослови. Който не ги приеме, ще остане за в бъдеще да ги възприема. Онези от вас, които сте готови, трябва вие добре да възприемете светлината, добре да възприемете звука, добре да възприемете храната, трябва добре да работите. През тази година, с когото се ръкувате, като хванете ръката, кажете в себе си: „Пожелавам ти да изпълниш Божията воля.“ В себе си ще го кажете, не гласно: „Пожелавам ти да бъдеш най-благороден, пожелавам ти да бъдеш най-справедлив, пожелавам ти да бъдеш най-учтив, да имаш най-добрите отношения към хората.“

„Отче наш“

Тринадесето утринно слово
3 януари 1943 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

ВРАТИТЕ НА ЛЮБОВТА

„Добрата молитва“
„91 псалом“
„Молитва на Царството“
„В начало бе Словото“

Ще прочета няколко стиха от дванайсета глава от евангелието на Йоана. Вие си прочетете цялата глава после, аз ще прочета от 37 стих до края.

„Аз мога да любя“

Изпейте песента „Химн на Великата душа“.

Не върви, понеже вашето величие изпъква, та Божието величие остава назад. Там е дисхармонията.

Два порядъка има в света, които нам са неизвестни: малкият порядък, който трябва да го наблюдаваме с микроскоп, и големият свят, който трябва да намаляваме. Тъй щото и двата са неизвестни. Живеем между две неизвестни величини.

Симеоне, кажи едно число. *„47.“ (Прочете се тази страница от томчето „Дали може“.)*

Лулчев да каже. *„11.“ (Прочете се.)*

Емануил Иванов. *„278.“ (Прочете се.)*

Вие се учете сега. Косъм по косъм цяла дреха става. Сега се правят бъдещите дрехи.

Боян Боев. *„10-а страница.“ (Прочете се.)*

Паша Теодорова. *„156.“ (Прочете се.)*

Стоянова. *„153.“ (Прочете се.)*

Николина Балтова. *„203.“ (Прочете се.)*

Всички съвременни научни теории носят само закуска. Или някой е пил някоя малка чашка коняк или ром, или винце за аперитив. Животът зависи от три правила. Любовта има три врати. От тия три врати зависи състоянието на хората. На някои и трите врати са затворени. На някои едната врата е отворена. Една врата има в Божествения свят, една врата има в духовния свят, една врата има на земята. На земята вратата е почти затворена. Много рядко се отваря вратата на любовта. Всичките нещастия произтичат, че хората седят при тази врата и хлопат, хлопат. Трябва да чакаш, когато се отвори. С хлопане никой не отваря. Много говорят за любовта. Може да хлопаш цял един живот на физическата врата на любовта, и тя не се отваря с хлопане. Например имате примера за десетте девици, които чакат на физическото поле вратата да се отвори, да дойде младоженецът. Петте девици усещат, че трябва да имат масло в своите масленици. Които нямат, искат на заем. Онези им казват: „Идете да си купите.“ Четете историята на Мойсея. Когато беше в пустинята, вижда горящата къпина. Тя беше отворена – физическата врата на любовта. Господ казва: „Чух въздиханието на Моя народ, решил съм да те пратя да му помогнеш.“ Мойсей се приближава като обикновен човек. Спре го Господ и казва: „Изуй обущата си, мястото, на което стоиш, е свято, с чисти крака трябва да влезеш.“ Чудни са съвременните хора, искат с обуща да влязат там, дето е любовта. Светотатството на всички хора е там. На физическото поле, в духовния свят, в Божествения свят трябва да изувате, краката чисти трябва да бъдат. С обути крака не се влиза. Искате да имате любовта на някого с обути крака? Никога. Всеки, който е обут, не може да го любят, невъзможно е. Вие може да говорите, каквото искате, но на мен не ми говорете, че обут човек може да го любят. Аз съм извън заблужденията на хората. Казвам правилото: ти ще носиш обувките, които Бог ти е дал, не хората които ти ги дават.

Тия обувки, които носим, са човешки порядък на нещата. Тялото, с което живеем на земята, с него не можем да влезем в любовта. За да влезем, трябва да излезем из тялото навън. Мислиш, ако коремът ти е голям, да влезеш в любовта. С голям корем не се влиза. Какво ще се лъжем? Мислите ли, че с тесни гърди ще влезеш в любовта? Не може да влезеш. Мислиш ли, ако си болен, може да влезеш в любовта? Не може да влезеш. Аз се чудя някой път колко криво разбирате туй, което говоря. За Новата година говорих. Турили в моята уста, че след два месеца ще се свърши войната. Ами след два месеца като не се свърши войната? Аз не казах това. Казах: „Аз няма да ви кажа кога ще се свърши. Има възможност да се свърши през тази година."

Всичко в живота може да се постигне само когато се прилага. Аз се чудя. Тук преди години имаше сестри. Дойде един брат от провинцията, ясновидец. От братството отидоха при него, да се осведомят за онова, което ще каже. Двама братя и сестри бяха тръгнали да идат в Македония, да проповядват. Доста напреднали сестри ходиха, врачуваха им. Тия врачувалници ги няма. Врачувалникът и врачувалниците изчезнаха. Сестрите ходиха да се учат какво ще кажат. Нямам нищо против врачувалниците и врачувалника, ако е чист извор. Опитай водата хубава ли е, чиста ли е. Щом пиеш, че побият те тръпки, зараждат се болезнени състояния в стомаха, тази вода не е здравословна. Чудни са суеверията. Казваха, че войната ще се свърши през октомври, през декември ще се свърши, на Рождество ще се свърши. Нареждат. Всички вярват, ще се свърши. Казвам, кой право казва? Казвам, онзи, който право казва, той трябва да е силен да наложи това. Единственият, Който може да наложи това, е само Бог. Онзи, Който е създал света, Той може да наложи, което иска. А пък хората, които са създадени, не може да наложат. Те може да врачуват. Врачувалник в Русенско, в Делиормана, правят спиритически сеанс. Явява се една сестра медиум на двайсет години. Един брат ръководи събранието. Започват много добре, явяват се духове. Най-после младата сестра казва: „Духовете заповядват ти да се ожениш за мене." Баща му не иска тази мома. Цял един скандал става. Нещо, което Бог заповядва, никой не може да се противи. Нещо, което Бог не е заповядал, всякога има противоречия. Всички неща, дето има противоречия, не са Божествени. Помнете едно правило: щом имате една идея, в която се раждат противоречия във вас, тя не е Божествена идея. Божествени идеи са онези, в които не се явява някакво съмнение: нито в ума, нито в сърцето, нито в духа, нито в душата. Някой дойде със съмнение, влиза и мисли, че е Божествено. То е човешки порядък.

Казвам, знайте, много рядко се отварят вратата на любовта на земята. Всичкото нещастие седи в това, че хората проповядват любовта на земята. Трябва да знаят кога е отворена вратата. На някои двете врати са отворени: на Божествената любов и на духовната любов. Физическата врата е затворена, не може да се прояви. Някои от вас имате желание да ви обичат. Оставете се от туй заблуждение да ви обичат. На какво основание ще ви обичат? За какво ще ви обичат? Нека имаме конкретно една идея. Един певец се обича за хубавия глас. Един цигулар се обича за хубавото свирене. Един художник се обича за рисуването. Здравият човек се обича за здравето, умният – за неговия ум, силният – за неговата сила, добрият човек за неговата доброта, не статическа доброта. Вие искате да ви обичат. За какво да ви обичат? Казва: „Той не ме обича." Сега, ако аз от вас изисквам да ме обичате, за какво може да ме обичате? Ако сте гладни, че може да ви нахраня, ще ме обичате. Ако сте жадни, че ви утоля жаждата, ще ме обичате. Ако сте болен, че мога да ви излекувам, ще ме обичате. Ако сте невежа, ще ви дам знание, да ме обичате. Нещо трябва да направя за вас, което е безкористно. Без да направя нещо, защо ще ме обичате? Аз съм пратен от Господа пророк, да оправя света. Вие ще тръгнете отподире, ще започнете да разгласите, че дошъл някой пророк на света. Тия пророци забъркаха света, защото са

много. Във времето на Илия имаше четиристотин лъжливи пророци. Само Илия беше Божествен пророк, другите четиристотин бяха лъжливи, които казваха какво ще направи Господ. Четиристотин към едно. Питам, колко пророци има сега в света? Всичките пророци казват: „Да победим, силни да станем, нов ред ще турим." Че как ще турят този новия ред и порядък? Новия порядък го туря слънцето, порядъка го туря въздухът, порядъка го туря водата, порядъка го туря хлябът, порядъка го туря самата земя. Ние искаме да турим нов порядък. Откъде ще вземем този новия порядък? Някоя мома се жени за момъка, да живее щастливо. Откъде ще вземе щастието? Първата жена парясал, жени се за втора, и тя, глупачка, очаква да живее с него щастливо. Може да ви приведа доста примери за женени за втори път. То е човешки порядък.

Сега при нас. Не е въпрос за женитба. Повярваш в едно учение, ти си се оженил за него. Започнеш търговска работа, ти си се оженил. Свещеник си, ти си се оженил. Учител си станал, ти си се оженил. Целият свят е от женени хора. Казва: „Аз не съм женен."

Помнете вратата на вашата любов на физическото поле и не позволявайте, когато вратата е отворена, да влезе някой с обути обуща. Който и да е, и светия да е, като дойде, да изуе обущата си. И цар да е, който и да е, трябва да се пази. Казвате: „Той е светец, може и с обути крака да влезе вътре." Аз не вярвам в един светец, на когото краката му миришат. Той е нечист. Аз не вярвам в един светия, на когото очите са гуреливи. Трябва да се очистят. Извинява се. Гурелите какво показват? Гурелите казват на светията: „Чист трябва да бъдеш." Той не е чист и гурелът казва: „Чист бъди в мисълта." Ще му каже: „Като дойдеш при мене, да нямаш гурели. Ще идваш, когато нямаш гурели." Аз, като гледам, по някой път идват хората при мен, съжалявам. Казва: „Аз много вярвам в тебе." Много вярва в мене. В какво вярва? Казва: „Може ли да ми помогнеш?" Казвам: „Какво?" Казва: „Имам нужда от две-три хиляди лева за една полица. Ти имаш толкоз вярващи богати, вярват в тебе. Като им кажеш една дума, ще ти дадат." Там е трагедията, че аз, като раздадох всичкото богатство, че никой банкер нищо не дава, нито признава, че съм дал. На който банкер да му кажа, че ми дължи, той ще повярва ли? Аз няма да бъда толкоз глупав да кажа, че съм дал нещо на света. Аз само за пример го давам. Отдавна съм събрал своето богатство. Всичко, каквото имам в света, е каймета, звонковото богатство го скрих. Сега ще намерите само каймета. Всички скъпоценности ги няма вече. Не мислете, че вие може да станете щастливи. Не се лъжете. Човек, който не е влязъл във вратата на любовта, той щастлив не може да бъде. Човек, който не е влязъл във втората врата на любовта, добър не може да бъде. Който не е влязъл в третата врата на любовта, той умен не може да бъде. Има един стих в Писанието, казва Христос: „Ето, хлопам, и кой отваря?" Колко от вас има, на които, като е хлопал Христос, че са Му отворили вратата? Колцина от вас, които сте напреднали почти, имате същата опитност на онази негърка, която, на деветдесет години била негърката, живяла в Америка до една семинария, и студентите слушали, че казвала: „Господи, прибери ме, не искам да живея." Все туй казвала. Трима души се представили като трима ангели и една вечер хлопат. Казва: „Кой е там?" „Трима ангели от небето. Господ ни прати, да ти вземем душата." „Кажете на Господа, че нея я няма тук." Ето в какво седи простата работа. Ще каже някой: „Аз много зная да свиря." Дадеш му просто упражнение, казва: „Чакай да го упражня." Изведнъж не може да свири. Какво знание има? Като му дадеш едно упражнение, не може да го изсвири добре. Имайте за любовта само едно свещено чувство.

Любовта еднакво постъпва и в Божествения свят, и в духовния, и във физическия свят. Само тя борави на физическия свят с най-малките величини, а в Божествения свят – с най-големите, в духовния – със средните величини. Може вие

да се заблудите, като казвам малки величини. Малка величина или голяма величина, те са относителни мерки, но имат еднаква валидност. Ако имате едно същество, което има първата степен на любовта, може на гърдите му да поставите цялата земя, и то ще я носи. Леко ще я носи, като перце. Ако поставите на гърба му слънцето, и него ще носи като перушинка. Най-малкото същество невидимо, което притежава любовта, може да носи на гърба си земята и слънцето. Ще ви приведа пример. Когато Бог създаде Адама, беше целият рай на негово разположение, с всичките възможности, и той беше недоволен. Гледа: животните по-низши, но и те не може да го разберат. Като тури имена на тях, Адам направи една погрешка, че тури лоши имена. Магарето и до днес не може да се оправи със своето лошо име, което му тури. И волът не може да се справи, и свинята не може да се справи. Рибите, на които тури имена, не могат да се справят. За тия имена, които Адам им тури, сега ги пържат. Казват: „Кажи си името." Защо пекат рибите? Казват им: „Кажете си името, което Адам ви тури." И те, като не може да си кажат, пекат ги. Защо колят една овца? Казват: „Какво име ти тури Адам?" Овцете не знаят какво име им тури Адам. Ние казваме, че Адам им турил имена. Адам трябваше да им тури ония имена, които бяха в Божествения свят. Не кръщавайте любовта с вашите имена. Вие как кръщавате любовта? Казвате: „Тя е Божествена любов, тя е духовна любов, тя е земна любов." За мене Божествената, духовната и земната любов е една и съща любов. Земната любов е спъната, вратата са затворени, понеже работи. Тя работи, затуй нейната врата е затворена. Много рядко се връща вкъщи, затуй вратата са затворени. Ще търсите любовта, когато се връща вкъщи. Тя е на работа, запретнала ръкави, работи. Не чака да я облекат с воали, с копринени дрехи, мъжа – с редингот.

Любовта носи три подаръка на света. Първият подарък, то е светлината, която носи за човешкия ум. Вторият подарък, това е топлината, добрите чувства, които носи за сърцето. Третият подарък, това е силата, храната, която носи за човешкото тяло. Любов, която не носи светлина за човешкия мозък, любов, която не носи топлина и добри чувства за сърцето, любов, която не носи сила и храна за тялото, това не е любов. Имайте известна мярка. Аз се чудя на големите заблуждения. Имах един приятел американец, доста способен американец, студент. Казва ми: „Аз мога да спра слънцето." Казвам: „Възможно е." Казва, че и земята може да спре, но не иска да прави този опит. Може да спре слънцето в себе си, своето слънце да спре, да престане да се движи, но да спре външното слънце, което се движи, то е невъзможно. Казва: „Аз може да го спра, да го потъмня." Тук имаме едно слънце: като завъртим ключа, може да потъмнее слънцето. Аз заповядвам на моето слънце, но да кажа, че аз заповядвам на слънцето горе, не си правя илюзии. Аз се радвам, че това слънце не се подчинява. Защо трябва да му кажа да не свети? Един ден ще кажа на хората: „Да ме слушате, понеже ще заповядам на слънцето да не свети." Оставете се от тия заблуждения. Не заплашвайте хората с любовта си. Аз искам новите хора да бъдат свободни от заблуждения. Може да кажа, че обичам парите. Обичам парите, но не съм роб на парите. Аз съм господар, те са слуги. Аз бих желал всичките хора да бъдат богати, но да бъдат господари на парите. Аз бих искал всичките да носят злото, но да бъдете господари на злото. Не да бъдете роби на злото. Аз бих желал да бъдете добри, но бих желал да бъдете слуги на доброто. Злото да ви служи, да бъдете господари на злото, а вие да бъдете слуги на доброто. Това са Божествени правила. Ако ти не може да бъдеш слуга на доброто и ако ти не може да бъдеш господар на злото, ти в първата врата на любовта не може да влезеш. Първото нещо е да станеш слуга на доброто и да бъдеш господар на злото. Тогава ще те пуснат да влезеш през първата врата на любовта. Ще изуеш обущата си да влезеш в първата степен на Божествената любов на земята. Аз ви казвам как може да влезете с изути крака в Божестве-

ната любов. Като бъдете господари на злото и слуги на доброто, да си изуете обущата и да слушате онова, което Господ ще ви каже. Той ще ви каже следното: „Идете да разнасяте любовта Ми по целия свят. Чух въздиханието на всички души в света, идете да разнесете любовта Ми по целия свят.“ Тъй ще каже Господ. Сега не мислете, че туй, което имате, не е важно. Това са ценности. Сегашните ви ценности, ако не се обърнат в ценности на любовта, един ден ще се обезценят. Туй, което сега имате, ако не вземете предпазителни мерки, един ден всичкият ваш капитал няма да струва нищо. Вие ще мязате на онзи българин, който в 1914 година вложил 600 000 марки в една германска банка и казва: „Осигурих се.“ След шест месеца дойде в Германия инфлацията, и му пишат: „Господине, ще дойдете да изтеглите шестстотинте хиляди марки, понеже не можем да водим сметка за тях.“ Шестстотинте хиляди марки стрували само десет стотинки. А според правилата на банката не можело да се води сметка за по-малко от 30 стотинки. Като отишъл българинът, и касиерът, като го гледал, му казва: „От мене ти давам един милион и двеста хиляди, за да може да имаш сметка.“ Питам, какво ще добиете с 30 стотинки в банката?

Аз не искам да се хвалите с 600 000 марки, не искам да се хвалите с 1 300 000, не искам да се хвалите и със сто милиона марки. В германската инфлация някой път за един милиард не може да вземеш един обед. Всички трябва да имаме едно понятие: да дойдем, да се приближим до Бога, да не ни е срам. Да се срамуваме от съвременната бъркотия. Срамуваме се, че сме слаби. По някой път срамуваме се, че сме страхливи. Хубаво, ако си страхлив. Защо, като се отвори, влизаш с обущата вътре? Значи не си от страхливите. Страхлив си само дето има дърво, дето има бой. Там, дето няма бой, много си смел. Аз уважавам хората, които са смели, дето има бой; дето няма бой, са страхливи. Според мене човек, който не се бои от любовта, той не е герой. Онези, които се боят от любовта, са герои. Онези, които са безстрашни при злото в света, те са г_треперене на любовта ще научиш много повече, отколкото всичките геройства. Сега може би тия сравнения са контрастни. Те съответстват на „както Ме е Отец научил.“ Аз искам всички да знаете какво ви е научил. Всички вие сте дошли тук и сте подписали, и аз виждам онова, което сте подписали. Дошли сте на земята да слугувате на Господа. Вие мязате на онази булка в Шуменско, Новопазарско. Като била мома, дядо ѝ подарил Евангелие. На шестнайсет години била. Турила го в сандъка и отгоре си турила прикята, която приготвила за женене. Оженила се и се ражда едно момче. И когато става на шестнайсет години, умира ѝ детето. Дотогава Евангелието стояло в сандъка. Започнала да го рови и намерила Евангелието. Почва да го чете. Събира в селото всички жени, чете им Евангелието, та те да не живеят като нея. Казва: „Аз съжалявам, че като мома не четох Евангелието, и сега ме наказа Господ, да го чета след шестнайсет години. Като се ожених, родих едно дете и трябваше да ми вземе детето, за да чета Евангелието. Моля ви се сестри, четете Евангелието, преди да са отишли децата ви. Много тежко е да се чете Евангелието, след като замине детето. Аз ви моля, не чакайте да умрат децата ви, че да четете Евангелието, но още сега започнете.“ Извадете туй Евангелие на любовта. Един евангелист във Варненско се обърнал, взел си Библията и мислел, че всичко ще му върви добре. Обаче всичко изгубил и най-после се разсърдил и казва: „Откак взех тази книга, назад ми тръгна.“ Тури я в огъня, изгаря я и изскача едно малко листче, и той чете на него: „Бог е любов.“ Тогава той разбрал. Тогава се съвзема и му тръгва напред. Купува си нова Библия и разбира Библията. Казва: „Докато четях Библията на безлюбието, не ми вървеше. Сега чета Библията на любовта.“

Казвам, започнете вие да четете Библията на любовта, тогава ще се оправи светът. Туй е новото.

Отгоре всички сте се подписали. Слезли сте за любовта да слугувате. Сега още седи Евангелието в сандъка. Сега

турците казват... „Любовта е занята. Стойте при вратата и чакайте, като се отвори вратата, да влезете.“ Поне гледайте веднъж да влезете, и да видите тази горяща къпина, да чуете гласа, да си изуете обущата, и да чуете какво ще каже Господ: „Чух въздиханието на човешката душа, пращам ви да идете да разнесете любовта Ми по целия свят“, за да влезете всички във вратата на любовта, която Бог е отворил.

Езикът на любовта е най-нежният език, който някога ще чуете. Сега слушайте. Казвате, не сте живели. Казвам да изпълните обещанието, което сте подписали по любов, без никакво насилие. Да съжаляваме, че много сме закъснели.

Това е живот вечен, да позная Тебе, единаго истиннаго Бога, и Христа, Когото си изпратил.

Четиринадесето утринно слово.
24 януари 1943 г., неделя, 5 ч. сутринта.
София – Изгрев.

ЛЮБОВ БЕЗ ЗАКОН

„Добрата молитва“
„91 псалом“
„Молитва на Царството“
„Махар Бену Аба“

Ще прочета двайсет и втора глава от евангелието на Матея.

„Духът Божи“
„Милосърдието“

По какво се отличават умните и глупавите хора? По какво се отличават добрите и лошите хора? Умният човек, като започне една работа, скоро я свършва и не прави погрешки. А глупавият само чака, събаря, чака, събаря и казва: „Уморих се.“ Той гради и събаря. По какво се отличава набожният? Той чете само една молитва. И свършва. А пък глупавият чете много молитви.

Трябват възгледи и много приложения в живота. Трябва да имаме една предпоставка. Сега искате всички работи да бъдат наред. И могат да бъдат наред. Вземете един цигулар, вземе цигулката си и свири. Работата е наред. А пък който не знае да свири, обръща цигулката насам-нататък и казва: „Времето е такова, влага има, лъкът не е толкова добър...“ и прочее. Все намира някоя погрешка. А пък погрешката е в ръката му. Не държи той лъка, не прави движения добри, не го движи добре. Пръстите си не полага на позициите както трябва.

Има едно духовно пиано. Набожните хора са духовни пианисти. Защото има духовни цигулки и духовни пиана. Обикновените цигулари свирят на физическото поле, а духовните свирят на духовни пиана и цигулки. В Париж един цигулар дава концерт пред парижаните. Той засвирил и се забравил в свиренето си. Свирил, свирил и по едно време идва служителят на салона и казва: „Господине, публиката си отиде от салона." Цигуларят продължава да свири. Служителят му казал: „Когато свършите, ето ключа, заключете салона."

Често вие оставате като този цигулар сам и като се обърнете, няма никой около вас. Това показва, че не сте свирили както трябва, не сте мислили, нито чувствали и постъпвали както трябва. Вие казвате: „Не ме обичат хората." Че как не те обичат. Ти сам не обичаш, сам не любиш. В съвременния живот е интересно, че глупавите хора са станали съдии. Тези хора, които не живеят добре, те съдят. Чудна работа. В музиката отличните професори ги натоварват да преподават и рядко е глупав цигулар да стане професор. А пък в живота всеки става професор и ще преподава урок за морал кой е добър човек и прочее.

Че кой е добър човек? Добрия човек – вари го, печи го, каквото и да го правиш, той все си е добър. Сто тояги да му удариш, той си мълчи. На тебе ще ти омалеят ръцете, а гърбът му не се уморява. Добрият човек, като заспят другите, той остава буден. Всички като заболеят, той единствено е здрав. Добър човек е той. А пък сега кои са добри хора? Ние имаме особено понятие за добър човек. Вие казвате: „Той е справедлив."

Сега в прочетената глава се занимаваме с работи, които са станали преди две хиляди години. Христос представлява един пример, който, разгледан от сегашно гледище, е малко неестествено. Канят ги на една царска сватба, и не отиват хората. Сега да поканят хората на царска сватба, всички ще отидат. А тогаз, във време на Христа, ги канят на царска сватба, и не отиват. Едни от поканените казват: „Ще идем на нивата, нямаме време." Други казват: „Ще отидем на друго място." И хващат слугите и ги наказват. Казват: „Ние на царска сватба не ходим."

Религиите на миналото са били религии на месоядство. И по какво се отличават те? С жертвоприношение за греховете. Принасят в жертва гургулици, агнета, говеда и... Има и ръсене с кръв. И това било служене на Бога. Това не е служене на Бога, а на нисшите духове, които имали нужда от кръв. И за да ги укротяват, са правили тези жертвоприношения, са клали тези животни. И сега даже в България имаме такова нещо. На Гергьовден колят агнета, все за тези духове. И на Коледа колят свине, все за жертвоприношение. Според Мойсеевия закон без жертвоприношения не може. А пък в България ги колят също за жертвоприношение, за да укротят духовете. И действително духовете се укротяват от свинете. В турско време, когато дойде в село турчин – забитин, оняик – българинът ще наточи баница със свинска мас, ще заколи кокошка и ще му поднесе. Чрез свинската мас турчинът омеквал. И действително след това турчинът ставал разположен. Действително свинята се разполага само когато я погалиш малко по корема. Ние се възхищаваме от старите вярвания. Аз никак не се възхищавам от старите вярвания. Откакто е излязъл човек от рая, ни най-малко не се възхищавам. Защото животът вън от рая е познаване на доброто и злото. От това дърво на доброто и злото ядоха Адам и Ева. Раят беше училище за живота. А пък в познаването на доброто и злото ние сме сега в това училище. И всички се учат какво нещо е доброто и злото. И трябва да се пратят в голямото училище, за да се учат.

Питат сега трябва ли човек да бъде вегетарианец или месоядец. Ако искаш да поддържаш старото учение, непременно трябва да бъдеш месоядец. Най-хубавите кокошки ще колиш. Кебапи ще направиш, печени, хубави, по всичките правила. Супица, направена от кокошка. А пък ако искаш новото учение за любовта – никакво месоядство. Щом аз видя някой

човек, че яде месо, казвам: „Той не е готов за любовта.“ Не че са лоши хората, които ядат месо. Те са под закона. Според мен месната храна е закон за ограничение. Тази кокошка иска да живее. И целият ред на нещата е все такъв. Колко вегетарианци има сега? Казвате: „Кога ще дойде Царството Божие?“ Не искам сега да се обезсърчавате. Трябва да имате една ясна представа. Човек без любов вегетарианец не може да стане. Без любов е винаги месоядец. А пък вегетарианството по закон не става. Плодоядството е един вътрешен процес. Плодът е най-фина храна. Няма по-нечиста храна от месната. Аз, който виждам нещата, виждам мръсотии и във вярванията на хората, в религиозните им вярвания за Христа, за Света Богородица, за ангелите. Всичко това е опетнено. После какви ли не... няма за Христа. Няма нищо, което светските хора да не са опетнили. Питам, когато една вода минава през една канализация, канализацията ли роди тая вода? Тази вода е родена преди милиони години. Ако тази вода излиза от шишето, то шишето ли е баща, или майка на тази вода? Казват: нашата майка земя. Донякъде е вярно.

Има един стих в Писанието, което казва: „И весели се в неговата обитаема земя.“ Живял е някога човек в обитаема земя. Нашата земя, нашето съзнание не е тази обитаема земя. Земята не е раят. Дето, ако бъде раят, било на едно място, дето сега са Тигър и Ефрат. Ни най-малко не е там. В рая имало четири реки. Тогава где са другите две реки? Един американски професор поддържал, че раят бил на северния полюс. И след като съгрешили хората, Бог ги изпъдил и турил там студа, за да не отива никой там. Русите отидоха там и мислеха да влязат в рая с аероплан. И след девет месеца се намериха на 2500 километра вън от рая. И сега им се дава една хубава поука как се ходи в рая. Всеки, който се опита да влезе в рая неподготвен, го изпращат навън. Считайте, че работата е сериозна сега. Годините, които настъпват, са години да служим на Бога без закон, по любов. А пък сега всички служат под закон. Ти казваш: „Аз трябва да вярвам.“ Щом трябва да вярваш, то е под закон. В дома бащата и майката служат много добре. И слугата служи добре. По закон всички служат много добре. Много добри са хората. Но оставете хората свободни, накарайте ги по любов да работят, и ще видите каква обхода ще имат. Всеки ще казва: „Аз съм на особено мнение.“ А пък какво е особеното мнение? Всички други да работят, а пък аз да почивам. А пък точно обратното трябва да се каже: всички да почиват, а пък аз да работя. Аз така го тургам. Що е любов? Всички да почиват, а пък аз да работя. Това е любов. А пък сега е: всички да работят, а пък аз да почивам.

Що е законът на любовта? Всички други да бъдат лоши, аз да бъда добър и да слугувам.

В прочетената глава се казва, че на сватбата не поканили само добрите, но и злите. Не правили никаква разлика. И всички отишли на сватбата. И там имало един необлечен със сватбарска дреха. Само едного намират виноват от всички сватбари. Само един бил виноват, който нямал сватбарска дреха. Онези, които били дошли на сватбата, злите и добрите, като отишли там, ги облекли. А пък този, от званите, казал: „Аз и без дрехи мога да вляза.“ И не отишъл да го облекат. И му казали: „Ти не поиска сватбарска дреха.“ Що е сватбарската дреха? Това е Божественото учение на любовта, възприето. То е сватбарската дреха. А пък що е без сватбарска дреха? Това е, когато човек е със собствено учение, а не с учението на любовта. В моя ум тази е правата идея. Всеки човек, който иска със своето разбиране за Бога да влезе, то е без сватбарска дреха. И той ще бъде изпъден навън. Когато известни храни влязат в човешкото тяло, които нямат хармония със самия организъм, организмът ги отхвърля. Например чрез някоя подутина образува се цирей. В един цирей са събрани непотребните материали, които излизат навън от рая. Тялото е рай. По някой път правят абсцес на крака или на друг орган, за да се изхвърлят навън нечистотиите. Щом ти не си хармониран с Божественото учение, с

което светът е създаден, ще бъдеш изхвърлен и нищо не може да те спаси.

Та първото нещо е: доброволно в себе си правете едно вътрешно различие какви са вашите подбуждения, дали по любов, или по закона на хората. Страхът ли е подбуждение, или любовта? Користолюбието ли е подбуждение, или любовта? Страхът ли е подбуждение, или любовта? Силата ли е подбуждение, или любовта? Сега това насила не може да стане. Щом е въпрос за Божественото учение, там никога няма насилие. Там, дето има насилие, то е човешко учение. Там, дето няма никакво насилие, там е Божественото. Щом насилваш един човек, ти не постъпваш правилно. Защото чрез закона на насилието, което ние упражняваме, същевременно ние изнасилваме Божественото вътре в нас. Мислите ли, че Божественото, което е вътре в тебе, когато човек прави престъпление, че то съизволява? Бог го търпи. Но после Бог връща престъплението, което правиш, върху тебе, за да го опиташ. Ти казваш: „Защо страдам?“ Защото живееш без любов. Живей по любов, и страданията ще изчезнат. Страданията са един признак, че не сте живели по любов. Живей по любов, и веднага ще дойде хармонията. Досега са писани цели томове за кармата. Има някаква карма. Турците казват карма карашик. Това значи бъркотия. Значи, карма е, когато става карма карашик. Щом хората не живеят по любов, става карма карашик.

Сега новите хора навсякъде очакват да дойде Христос, да тури ред и порядък. Те имат механическо разбиране. Христос по този начин никога няма да дойде. Идването на Христа е следното: любовта, която влиза в сърцата на хората. Всички да започнат да живеят по закона на любовта. Да са свободни, без закон да служат. И всеки, който служи, да му е приятно. Да му е приятно, като се учи и като свири, и като работи. Каквато работа в света да върши, да я върши с любов и да има радост в душата си, че я прави.

И тогава, по закона на любовта, когато се раждат децата, ще се радваме и когато заминават децата за другия свят, пак ще се радваме. А пък сега, като идват от горния свят, ние се радваме, а пък като заминават, плачем. Като ни дадат пари, се радваме, като изгубим парите, скърбим. Като ни похвалят, се радваме, като ни обидят, плачем. Това е законът на доброто и злото. Боят е от злото, а пък галенето е от доброто. Има гладория, то е от злото. Има храни, то е от доброто. Всички противоречия се дължат на това.

Два метода има, с които се оправя светът. Щом искат да те подчинят, казват: „Ще гладуваш.“ И ще те лишат от заплата. Ще те уволнят от генералството. Ще станеш съдник. Ако си син и не слушаш баща си, той ще те изпъди навън. Сега всички искат да се освободят от лошите условия на живота. Синът иска да стане самостоятелен и намира, че баща му не се отнася добре с него. Бащата вижда, че синът е недоволен от него. И взема, че го оженва. Намира му една другарка и му казва, но умният баща му казва: „Я ми покажи как може човек да бъде свободен.“ И като се ожени синът, той почва да постъпва като баща си. Бащата, понеже потупвал синовете си, и синът потупва вкъщи своите деца. Бащата е трошил чашите, и синът прави същото. Бащата биел слугите, и синът прави същото. По какво се отличават тогава? Ако се жениш, за да тупаш другарката си, то не е женитба. То е женитбата на тупаницата. Ако хващаш слуги, за да ги тупаш, то е слугуване на тупаницата.

Кое е новото в света, да тупаш ли? Не. Новото е да любиш. Новото е цветята, които цъфтят, плодовете, които зреят, това е новото в света. И тогава ние казваме: „Плодове ли да ядем, или месо?“ Някои, след като ядат месо, казват: „Хайде да опитаме малко и новия порядък.“ И ще изядат една-две ябълки и казват: „За бъдеще ще станем вегетарианци.“ Питам, първите жители на земята месоядци ли бяха, или тревопасци? Аз мисля, че първите жители на земята бяха мъховете, които растяха върху камъните. Те се хранеха от трошиците на камъните. Всички наслоявания, които падаха

по камъните и не ги искаха, мъховете ги събираха. Тези камъни някой път се разсипваха от любовта на мъховете. И благодарение на тези първи жители, които отвориха сърцата на камъните, камъните станаха на почва, и ние можем да живеем. Някои казват: „То с любов не става, но трябва да бъде силен човек.“ Питам, силните предипотопни животни къде са? И останаха все дребните: жаби, мухи, комари и прочее. Малките микроби се умножават, а пък гигантските животни изчезват от света. Ако един човек не може да се приспособи, както мъхът върху камъните, ако не може да си изважда храни както мъховете, той не е вегетарианец. Според моето определение човек без любовта не може да бъде вегетарианец по никой начин. И плодоядец не може да бъде. И да иска, не може. Забранено му е. Адам, след като яде от дървото на познание на доброто и злото, не можа да яде от другото дърво на рая. Без любов, и да искаш да живееш добре, не можеш. Не е позволено да живееш добре. С любовта е позволено да живееш добре. И ние си блъскаме главата, искаме това, което не е позволено. Искаме да примирим доброто със злото. Те са два метода различни. Те си работят. Те са на мястото. Те са създали света. Той е един съвсем отделен свят. Светът с добро и зло, това е един свят, дето трябва да живеят най-разумни същества, понеже в света на доброто и злото условията са много тежки. Няма условия по-тежки от това познаване на доброто и злото. Разгледайте цялата история, и ще видите, че цялата земя е посеяна с човешка кръв и всички са страдали. Ние живеем върху костите и върху плътта, и върху кръвта на хората, които са измрели. Отгоре им живеем. Върху една мъртва материя. И върху тая мъртва материя ние искаме да бъдем щастливи.

Тогава във вашия ум се поражда въпросът: „Кой е церът на това?“ Или преведено, как ще се реши тая задача? Ще приложиш любовта без закон. Ще приложиш в живота си и обичта без закон. Щом приложиш любовта със закон, ти си в стария порядък. В Писанието е казано: „Ще отнема каменното им сърце и ще им дам плътско. И ще Ме познаят от малък до голям.“

Сегашните вегетарианци не ми се харесват. Смешни са сегашните вегетарианци. Ще приведа един български пример. На българските заговезни в един дом, след като заговели, сварили една кокошка и почнали да ядат. Чули, че идат съседите и те скрили кокошката отдолу под масата и извадили чорба с коприва. Попитали ги: „Какво ядете?“ Те казали: „Коприва.“ А кокошката е отдолу под масата. И във вашите веруюта е така: отгоре е копривата, а отдолу е кокошката. Че какво е това верую, когато под новото верую е кокошката? А като заминат съседите, тогаз се туря копривата отдолу, а кокошката отгоре. Трябва да влезем в положението на кокошката. Аз се поставям в положението на кокошката. Някой, който отсича главата на кокошката – тя страда. И казвам: „Ако аз съм в положението на кокошката, ще искам ли да ми отрежат главата?“ Аз се поставям и в положението на един човек, който страда. Това, което ми е неприятно в даден случай, няма да го причинявам на другите. Не е възможно да живеем един чист живот без любов. Хора без любов винаги живеят един нечист живот. И целият свят да се събере, не може да ме убеди в противното. Хора с любов живеят чист живот. Ето какъв е животът без любов, при най-малкото поколебаване в любовта идват нещастията. И при най-малкото решение да вървиш по любовта, животът ти се изменя. И ако има добро в света, то е защото хората помислили за любовта. Само като помислят хората за любовта, тя изпраща своите благословения. При всичко, че не изпълняваме закона на любовта, то Бог е толкова благ, че пак изпраща всеки ден Своите благословения.

Та казвам, за бъдеще сейте вашите житни зърна върху почвата на любовта, а не върху почвата на безлюбието. В бъдеще сейте вашите житни зърна върху доброто си сърце, а не върху лошото си сърце. Колко е мъчно сега да посееш едно семе на любовта. След като сме изяли един плод, ние изхвър-

ляме семената, не ги сеем. След като изядеш един плод, ти се ангажираш спрямо семето, спрямо семената. Ти изядеш плода, и не изпълняваш задълженията си. Ядете грозде и изхвърляте семената, без да ги посаждате. Колцина от вас имате събрани в кутии гроздените семена? Аз виждам, че ги хвърляте навсякъде по земята.

Казват: „Кога ще дойде Христос?“ Христос сега е в света. Вие го виждате в Евангелието веднъж с камшик вътре в храма. Влиза и гони месоядците, които изкараха Христа от търпение. И Той влезе в храма с камшик и им каза: „Не правете дома Ми дом търговски. За какво са тези животни в храма?“ Той само веднъж го направи това, а не два пъти. И видя, че тази работа по този начин не може да стане.

И сега виждаме Христа в света. Доста голям камшик има сега. Че всяка война е камшик. Че какво мислите? А пък вие виждате сега и добрата страна. Любовта идва при ранените. Има сестри милосърдни и лекари, които лекуват. Подобре е с една ръка да влезеш в Царството Божие или с един крак, отколкото с два крака и две ръце, и да идеш в пъкъла.

Направете един опит: един ден да живеете, без да се смутите. Целия ден да бъдете весели. Че каквото и да стане, да не се изгуби вашето разположение. Да бъдете толкова умни, че никой да не може да ви предизвика. Че много е това. Но е възможно. При любовта нещата могат да се приложат, но без любовта не могат. Страданията ще продължават дотогава, докато приемем любовта и почнем да живеем по нея. И това ще стане по свобода. Това с насилие няма да стане. Щом живеят хората без любов, всякога ще има насилие.

Ти не можеш да бъдеш син на Бога, ако не си роден от Бога. Само родените от любовта са синове Божии. А пък ония, които не са родени от любовта, те не са синове Божии. Има два рода човеци. Родени от любовта, той е син Божи. А онези, които не са родени от любовта, живеят по знанието на доброто и злото. Това е сегашният порядък на нещата. И тогаз няма какво да се смущаваме. Ще колиш кокошки, ще печеш кебапчета и няма да му мислиш много. Копривата ще турят ту отдолу под масата, ту отгоре. И много естествено е. Зимно време водата замръзва, а лятно време се размразява. Лятно време водата всичко върши, а зимно време тя почива.

Та казвам, новото в света седи само в няколко думи: служене на любовта.

И това е живот вечен, да позная Тебе, единаго истиннаго Бога, и Христа, Когото Ти си изпратил.

Бог ще изпрати Духа Си само когато дойде любовта в сърцето ви, тогава Духът ще слезе върху вас.

Петнадесето утринно слово
31 януари 1943 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

НАЙ-СИГУРНОТО МЯСТО

„Добрата молитва“
„Бог е Любов“

Ще прочета пета глава от „Второ послание към коринтяните“.

„Духът Божи“

Ще прочетем страница първа, втора, трета, четвърта и девета от беседата „Дали може“. Да видим съдържанието на страниците, да видим какво съдържа тази година. *(Един брат прочете страниците.)*

„Аз мога да любя“

Човек трябва да бъде здрав, защото нездравословните състояния пречат на човека да може да разбира нещата. Човек не може да яде сладко, ако има болки на крака. Седнеш да ядеш, болката те безпокои. Легнеш да спиш, не можеш да спиш, болката те безпокои. Ние се стремим към здравословните състояния. Здравословните състояния в сегашния свят съществуват. Ние сме се събрали, да се молим на Бога. Може да ни кажат, че сме извеяни. Някой може да е на някой военен параход, обстрелват се, бият се. Питам, тяхното положение по-добро ли е? Дебнат ги с подводници, някои мини има поставени. Някои може да са в някои фабрики, хиляди положения има. Кое положение е най-хубаво? В дадения случай онова положение, в което човек се намира и има най-малко спънки, то е най-добро. Животът е ограничен на земята. Туй ограничение иде от четири места: иде от твърдата материя, която е в нас; иде от течната материя, която е в нас; иде от въздухообразната материя, която е в нас; иде от светлообразната материя. Една твърда материя, като влезе в обувките ти, ако не я извадиш, може да ти причини известна вреда. Водата, която е безопасна, ако туриш захар в нея, ще се стопи. Или, ако имаш риза, която е суха, намокриш я зимно време, замръзне. Какво ще стане? Ако не си в състояние да внесеш топлина, да измениш състоянието на водата, може да се простудиш. Човек трябва да разбира законите на въздуха. Постоянно трябва да го приемаме, за да пречиства кръвта ни. Защо ни е въздухът? Да пречисти кръвта ни. После необходима е светлината, която влиза в очите ни, за пречистване на нашите мисли.

Та казвам, Бог сега се проявява чрез твърдата материя. В твърдата материя силите отиват към центъра, затова са твърди. В жидката материя движението е към повърхността. Във въздухообразното състояние имаме разширение, излизане от центъра навън. А в светлината вече се намираме далеч от центъра, от който сме излезли. Следователно светлината, след като пътува дълго време, все ще изгуби нещо от себе си. Да допуснем, че човек е излязъл от Бога. Най-първо, ти чувстваш една радост в себе си. Но след като пътуваш дълго в света, ще дойдеш в едно малко стълкновение, ще се измени твоето състояние. Да допуснем, че вие сте богати. Всички хора ви заобикалят, почитат, идват, вземат пари от вас. Изгубите парите си, оставате сиромах, никой не обръща внимание. По-напред минават, поздравяват ви. Като станете бедни, всички минават, не обръщат внимание. Питам: защо ви почитат хората? За парите, които имате. Вие сте учен човек. Докато сте учен, всички обикалят около вас. Като изгубите знанието си, веднага ще ви напуснат. Казвам, във всичките области Бог ни е дал по нещо, за да бъдем интересни за хората. Един за друг ние сме интерес-

ни. Например като диамант трябва да бъдеш твърд, да имаш твърдост. И само при твърдостта може да бъдеш диамант, да пречупва светлината. При водата трябва да бъдеш чист, защото чистият приема Божиите блага. Без чистотата човек не може да приема Божиите блага. Бъдете чисти и свети. Писанието дава две неща: чисти на физическия свят и свети в Божествения свят. Бог е свят, ние сме чисти. Чистотата е контраст на светостта.

Сега, тъй както разбираме земния живот, ние сме пратени на земята всичко да опитаме. Не е лошо всичко да опитаме. Но вземете най-хубавото, което имаме, яденето. То е едно Божествено благо. Ако ядеш много, може да пострадаш. Вода ти е дадена да пиеш. Ако пиеш повече, отколкото трябва, пак ще пострадаш. Даже и светлината, най-приятното, което разкрива света пред нас, ако вземеш силна светлина, може да повреди нашата нервна система, очите ни може да повреди. Очите ни постоянно трябва да се приспособяват към светлината, да я възприемат, да я трансформират. Казвам, в целия си живот ние трябва да проучваме проявлението на Бога, Бог как се проявява, да изучаваме законите Му, да Му служим. Може да Му служим чрез закон. Ако всичките животни нас ни служат, свързваш един вол, свързан е, не е свободен. Ако го вържеш, ще го развържеш. Ако го развържеш, ще го вържеш после. Ако посетите мястото на животните, жилищата им не са чисти. При лоши условия живеят и няма кому да се оплачат. И да се оплачат, никой не ги слуша. Няма закон, който да ги защити. Една кокошка няма кому да се оплаче. Господарят ѝ е абсолютно свободен. Може да я извади из курника, да я заколи, да я изяде или да я продаде. Никой не смята, че не е право. Ние още не сме свободни. Казваме: „Свобода, то е много относително.“ Ние не сме обяснили какво нещо е смъртта. Кокошката, когато е в курника, дойде господарят, хване я за гушата, отсече главата. Така и ние, дойдем в нашия курник на земята, хване те някой за гушата и казва: „Умрял. Господ му взел душата.“ Хубави са такива приказки да разправяме на децата, да им казвам, че жабите говорят. Може да разправяме, че жабата добре се облича, че има качества на една мома да се люби. Така може да разправяме, но жабата не може да има мисълта на една мома. Това е преносен смисъл. Ние се нуждаем от една добра среда.

Твърдата материя, в която живеем, трябва да се облагороди, да знаем как да се обхождаме с нея. Ако не разбираме законите на твърдата материя, можем да си създадем много неприятности. Ако не разбираме законите на течната материя, можем да си създадем много неприятности. Ако не разбираме законите на въздухообразната материя, можем да си създадем много неприятности. Ако не разбираме законите на светлината, и там можем да си създадем много неприятности. Вижте, тези, избухливите, вещества се дължат на сгнетеното състояние на материята. Едно избухливо вещество, силата му зависи от разширението, което иска да добие. Когато се запали туй вещество, иска да заеме първоначалния обем. Този обем като добие, става разширение. По някой път ние искаме да се освободим. Има три начина. Ако си силен, може да се освободиш, но ако си слаб, ум ти трябва, да те освободи. Силният физически сам се освобождава. Умния – умът го освобождава. Това беше в Търново, аз веднъж гледах едно малко кученце, много умно, носи една кост. Гледа друго голямо куче, което тича към малкото. То изведнъж оставя костта пред голямото куче и започва да го гали. Казва: „За тебе е, за тебе е костта, не е заради мене.“ Голямото седна, взе костта и малкото започна да играе около него. То знае, че ако държи костта, голямото куче може да му причини пакост. Казвам: „Умно куче, веднага разреши въпроса.“ Като се намериш на бойното поле, гдето гранати се пукат, бомби падат, какво ще правиш? Ако си в някой европейски град, ще търсиш скривалище. Казват, че едно скривалище трябва да има бетон 14 метра дебелина, за да не може да се разруши. Ако се намериш на полето, да не те засегнат далнобойните оръжия, като падат гранатите, да падат далече. Щом падат,

неприятелят не се грижи какво става. Той иска повече да обезоръжи своя противник.

Сега има неща в света отговорни. Дойде някой човек, махне ти шапката. Скарате се двамата. Когато вятърът ти дигне шапката, с кого ще се караш? Може да заведеш едно дело, че ти снел шапката. Какво право има някой, без позволение, при тебе като дойде, да ти снеме шапката? Вятърът, и той без позволение я снема, кому ще се сърдиш? Гледаш, гледаш, вземе шапката, изхвърли я, и ти пак идеш да я вземеш. Някой път туриш един подбрадник. Има мъчнотии, които се разрешават, пък има мъчнотии, които не се разрешават. Аз съм на мнение, когато има буря, не излизам на разходка, защото ще имам работа с вятъра. Ако съм с шапка, трябва да я овързвам, ако остана без шапка, косата ми е голяма, ще разбърка косата ми. Трябва постоянно с ръцете си да оправям косата си. Ако съм приятел с духането, може да му говоря, той е доста учтив вятър. Като изляза без шапка, пък ми размърда косата, казвам: „Може би туй е за добро?“ По някой път вятърът ме слуша, по някой път не ме слуша. Някой път е доста учтив, някой път казва: „На ваше разположение съм.“ Друг път казва: „Не ме интересува, аз имам работа, под закон съм. Аз съм войник, не може да отстъпвам.“ Един войник, когато генералът е далече от него, той може да ви услужи. Но когато генералът е при войника, този войник ще седи мирно. Каквото генералът каже, него слуша. Когато Бог е близо в света, ние трябва да мълчим всички. Когато Бог е далече, тогава имаме право да говорим.

Питам, ако влезе една царска кобра тук, вътре, тъй както сме, какво ще бъде нашето положение? Една от най-отровните змии, смъртна отрова носи, тя е най-смелата змия, която напада човека, единствената змия, която, като срещне човека, веднага го напада. И в умствения свят имаме такива кобри. Като влезе една такава кобра, ти трябва да имаш дърво. Аз наскоро четох една книжка на един англичанин: и ги напада една такава кобра, него и жена му. Жената с дървото се бие, а тя иска да я ухапе за крака. Идва слугата, и с един голям прът спасява господарката, защото тя, ако клъвне господаря или господарката, след няколко минути няма да бъдат в този свят. Казвам, ние живеем в един свят, гдето има много експлозиви. Някой път сте много невнимателни. Една наша дума, казана не на място, може да причини голяма вреда. Ти казваш някому: „Ти си голям невежа.“ Защо трябва да казваш на човека, че е голям невежа? Какво трябва да му кажеш наместо невежа? Когато срещнем гладния, няма какво да му проповядваш, че Господ е благ, че е добър. Но на този гладния човек ти му сложи един хубав обяд, да му покажеш, че има Господ. Господ е в тебе, ти ще постъпиш тъй, както Господ постъпва. Защото Господ, като ни повикал в света, така постъпва. Той наредил пред нас една отлична трапеза, най-хубавите неща сложил. Ние някой път не използваме погрешките си. И в умствения свят Бог е вложил най-хубавите работи, и в духовния свят, и във физическия свят. Имаме право да ядем, но нямаме право да преядаме. Имаме право да бъдем щедри, но не да бъдем разточителни. Няма в света по-хубаво нещо човек да служи на Бога.

Да кажем, може да служим. Представете си едно дете, което се намира в утробата на майка си, ограничено състояние има. Девет месеца трябва да седи там. В живота по някой път ние се намираме като дете в утробата на майка си. Изисква се едно търпение – да седим там, докато се сформираме, че майката да пожелае да ни освободи. Човек е вътре в утробата на майка си и когато тя го освободи, той се ражда. Раждането е освобождение от утробата на майката, от неблагоприятните условия в живота. Някой път има такива стеснителни условия, че на човека му иде всичко да направи. Вие казвате: „Защо?“ Сега имаме един от най-културните векове, които съществуват, според нашето схващане. Днешният свят е най-културен. Приблизително 2000 години, откакто Христос е проповядвал. Християнските наро-

ди, които проповядват за култура, и тия хора сега са се хванали гуша за гуша. Те се бият така, както хората никога не са се били. Дойдат в един град и хвърлят своите бомби, и то бомби от хиляда килограма, две хиляди килограма. Че щели да убият жени, деца, пет пари не дават. Англичаните казват: „Българите да внимават, ние на шведите не простихме.“ За всяка обида ще си платим. По радиото казват, ще плащаме. Като дойдат, лошо, имат бомби от голям калибър. Да не мислите, че е само приказка? Може да го направят. Направят го, как не. Да ни пази Господ от зло. Защо светът е такъв? Никакво разрешение няма, такъв е светът. Този свят ние го направихме. Божественият свят не е такъв. Ако християнският свят би се молил, сега християнските народи искат победа. Ако всички те биха се молили за любов, щяха да омекнат хората. Ние се молим, за да се смекчи състоянието. Сега има крайно ожесточение, носи се нещо жестоко – като отровата на кобрата.

Казвам: бдете и молете се. Или да влезем във връзка с Първата Причина. Човек, който се задушава, чист въздух му трябва, да диша. Човек, който е в тъмнина, светлина му трябва. Човек, който е във водата, твърда почва му трябва, да излезе извън водата. Много братя имаме и много сестри имаме. Ние сме още чужденци. Колко хора гледаме, страдат, не влизаме в тяхното положение. Няма някой да им каже утешителна дума. Време е, когато трябва да знаеш да утешиш един човек. Изкълчил си крака, да минеш да му дадеш първа помощ. Аз например уважавам светските хора, които са добре организирани. Предвиждат един ден как да си помагат, как да се превързват. Духовните хора някой път казват: „Господ ще оправи работата.“ Като дойде една бомба, как ще се оправи работата? Трябва да има заместник на Господа. Щом дойде една бомба и нарани някого, трябва да има кой да го превърже. Казвате: „Той на това място не трябва да бъде.“ Отгде да знае, че там ще падне бомба? Гледах тук миналата година, когато ставаха тия експлозии при гарата. Този аероплан се разхождаше. Първо, осветяваше мястото. После намерихме в нашия Изгрев доста железа, нападали от гранатите. Такова железце, като те тракне в главата, ще се свърши. Разхождам се, и една сестра върви отподире ми. Казвам ѝ: „Не върви отподире ми.“ Казва: „И аз искам да ходя.“ Не че тя иска да ходи, но виждам, тя трепери, и мисли, че гдето съм аз, нищо няма да падне, аз като минавам, няма железо да падне. Мен като удари, както и да е. Но нея ако удари, ще каже: „Вървях подир него.“ Доста железца имаме тук, но гледам, нито един прозорец не се счупи. Божията любов ни е запазила. Най-сигурното място е Божията любов. Най-голямата крепост, в която можем да се запазим от бомбите, е тя. Бомбите отвън ще падат, ние сме в безопасност. Любовта е като защитно средство. В любовния свят раните скоро заздравяват, всичко лесно се поправя и животът се осмисля. Любовта е, която осмисля живота. Трябва да се живее на физическия свят. Един човек на физическото поле трябва да живее. Ние на физическото поле не сме живели както трябва, ограничения, ограничения. Вино да не пиеш, това да не ядеш, онова да не ядеш, тъй да не се обличаш. Човек да носи, каквато иска връзка: червена, зелена, синя. Да облича каквито иска гащи, да е свободен да пие вода, най-разумно всичко да направи. Да каже, че е свободен и да се радва, че е свободен. Като направи нещо, няма да питате защо го е направил. Пие. Радвай се, че е пил. Пил е сладко винце, радвай му се, че е пил. Отишъл на театър, каза, похарчил си парите. Нека си похарчи парите, може да е бил сърдит, преди да е отишъл на театър, а като отишъл, тъгата му изчезнала, туй безпокойство изчезнало. Че това струва повече от 45 лева. Нека идат 45 лева. Нека иде на концерт.

Та казвам, бъдете свободни, не се критикувайте. Ние критикуваме Господа вътре в себе си. Кажи: „Добро е.“ Случи ти се нещо. Кажи: „За добро е.“ Защо да не кажеш: „За добро е.“ Бог, Който е в мен, за добро го е допуснал. Не може Господ в света да допусне нещо, което не е за добро. Може другите

неща да нямат изключение, но в Бога всичките неща са свързани. Като дойдем да разсъждаваме за Бога, Бог е направил света, и друг възглед трябва да имаме. Когато други същества се месят в Божествения порядък, може да имаме изключения. Но когато Божията воля се изпълнява в света, тогава имаме свят на блаженство. На земята, ако изпълняваме волята Божия, всичко за добро действа. Да кажем, че някой човек е болен, счупил си крака. Какво ще му проповядваме? Трябва кракът му да се поправи, костта да зарасне. Или да вземем, изкълчен е кракът, или мускулът е навехнат. Мускулът трябва да се тури в правото положение, както е. Или, да кажем, някой човек се е простудил, става свиване на капилярните съдове. Ще го турим в топлина, да се разширяват капилярните съдове, да го турим в нормално състояние. Знанието, което имаме, трябва да приложим. Ако ние не можем да направим това, кой може да го направи? Трябва да намерим някой, който може да го направи. Сега ние сме поставени в положението и от нас светът иска да бъдем светии. Казват: „Във вас лъжа няма.“ Лъжа у нас няма, но хората си оставят лъжите, и нас ни държат отговорни за своите лъжи. Ние въшки нямаме, но хората ни оставят своите въшки. Тогава какво ще правим? Гледам, някои идат и питат кога ще свърши войната. В мен изпъква една идея. За мен този въпрос е много ясен. „Кога ще се свърши обедът?“ – пита ме някой. Кога ще се свърши обедът? Като се наядат хората: половин час, един час. Като се наядат хората и няма какво да ядат, ще се свърши обедът. Докога ще гори тази къща? Докато изгори. Докога ще гори печката? Докато изгорят въглищата. Кога ще се запали? Като се турят въглища. Сега питат кога ще се свърши войната? Когато хората се опознаят и си кажат най-сладката дума. На бойното поле сладки думи си говорят. Аз говоря за войната. Войната ще даде най-сладкото, ще даде за спомен или на ръката, или на реброто, или на главата. Ще остави нещо за спомен. Когато хората кажат най-хубавите неща на бойното поле, войната ще престане. Англичаните са в състояние да прекратят войната. На Германия ѝ трябват два милиона колонии. Като ѝ дадат, ще престане войната. Англичаните, които са богати, държат, не дават. На германците им трябват, и те се бият. Туй е при сегашните условия. Ние започваме една война, но във войната или ще спечели човек, или ще изгуби. Ако си силен, ще биеш. Ако са по-силни от тебе, ще те бият. Ако си по-умен, ще спечелиш. Ако другите са по-умни от тебе, ще изгубиш. Питаш: „Защо изгубих?“ Ако уповаваш на ума си, ще спечелиш. Ако уповаваш на силата си, и тази сила съответства на онова, което правиш, ще спечелиш. Казваш: „Вярвам в Бога.“ Вярваш в Бога, но то е състояние. Ако вярваш, всякога победата ще бъде на твоя страна. Само в Бога няма изключение, понеже е Всесилен, Всемъдър и Всеблаг. Ако живеем в Него, изключение няма. Всички други същества, които са извън Бог, там има едно малко изключение. Не че те искат, но така е. Когато някой път дойдат в нашия живот изключения, не трябва да ги турим в Божествения свят_

Един ден мен ми донесоха мляко и понеже бях ял, го турнах в тенджерата и го оставих близо до прозореца. Мисля си, ще му туря кафе и ще ям. Отидох на прозореца да правя нещо друго, бутнах прозореца. Изля се млякото, изля се на покривката и всичко млечно стана. По някой път има сестри, а тогава – няма никаква сестра, вечерно време беше. Взех една бърсалка и започнах да събирам млякото. Казвам си: „Ти изля млякото, ти ще поправиш. Трябваше да бъдеш внимателен.“ Казвам на себе си: „Не трябваше да турям тази тенджера.“ Ние се извиняваме. Станалото станало. Казвам: „Хайде, за умрелите.“ Утешавам се, че е за умрелите, но казвам: „Отиде млякото.“ Казвам: „Още веднъж не туряй тенджерата, дето може да буташ.“ Ако беше някой друг, можех да се нахвърля: „Как тъй да не внимаваш!“ Сега, гледам, няма кого да хвана. Та казвам на вас: не туряйте млякото близо до прозореца, може да го изсипете.

Свободата, която Бог ни е дал, да я използваме. Няма

по-хубаво нещо да се използва свободата. Като забележите – някой има нужда, помагайте си. Видите някой брат замислен – въглища няма. Някой брат замислен – дърва няма. Видите някоя сестра – хляб няма, облекло няма. Веднъж гледам една сестра с такива тънки копринени чорапи, пък студеничко. Казвам ѝ: „Доста голям герой си.“ Тя казва: „Като нямам вълнени, герой съм.“ От немай-къде турила копринените. Пак топлят. Да ѝ предложа някой път, може да я обидя. Да направиш добро на човека някой път не може. Да искаш да помагаш на някой милионер, да му дадеш пари, ще го обидиш. На този милионер, ако е на разходка някъде, една чаша вода може да му дадеш. Но дадеш 20 000 лева, ще го обидиш. Една чаша вода да му дадеш, е на място, но 20 000 не са на място.

Щом е въпрос за любовта, не туряйте материални работи. Любовта изисква живот. Човек страда, живот му дайте. Дайте му условия, да живее. Скръбен, дайте му условия, да дойде радостта. Или дайте му условия да дойде светлината. Казвам, съдействайте си. Всички да бъдете служители на Бога, да носите Неговите блага. Често вземаме много добър пример от растенията. Една ябълка ще направи своите плодове и казва: „Този плод е заради тебе.“ Откъсвам плода и се радвам на плода. В самия плод, в сладчината на плода е Божествената любов, която се проявява. Ако този плод не е сладък, аз ще го хвърля. Всичките наши мисли, чувства и постъпки трябва да бъдат сладки. Сладките плодове да бъдат сочни. Да оставим всеки, който вземе една наша мисъл, да оставим всеки един, който вземе едно наше чувство и да оставим всеки, който вземе една наша постъпка, да бъде тъй свободен, както при едно дърво, от което ние откъсваме плод. Такава свобода трябва да имаме. Ако имаш една ябълка, която дава плодове, и искаш заради тях да ти платят, порядъкът е човешки. Ако направиш услуга и после му кажеш: „Аз ти направих услуга“ – то не си струва. Аз съм привеждал този пример. Един български чорбаджия купил на един сиромах един бял дроб и малко измити черва. Бедният върви, и след него върви богатият. Казват на богатия: „Дядо Драгане, къде си ходил?“ „Ходих на пазар, че купих на този бедния човек един бял дроб.“ Срещне го друг, и той, като го пита, казва същото. На трето място пак казва същото. Най-после бедният хвърля дроба и казва: „Дядо Драгане, не ти искам ни дроба, ни нищо.“ Връща се бедният вкъщи и казва на жена си: „Днес бях на пазара. Дядо Драган ми купи един бял дроб. Че като вървим по пътя, на този разправя, на онзи разправя, че ми купил един бял дроб. Най-после му хвърлих дроба. Не му искам нищо. Днес без дроба на дядо Драгана ще минем. Дайте малко хубав хляб и лук, дайте малко сиренце, да оставим на дядо Драгана дроба.“ Казвам: да оставим дроба на дядо Драгана. По-добре сух хляб и малко сиренце. Да извадим новото, Божественото, и него да турим. Да влезем в новото състояние на любовта и да започнем да изучаваме законите и правилата. Един отличен свят е той, с който трябва да се запознаем сега. Апостол Павел казва в прочетената глава: „Кой ще ни отдалечи, кой ще ни откъсне от любовта Христова?“ Нито сегашните хора, нито бъдещите, нито смъртта, нищо в света не е в състояние да ни отдалечи от любовта. Любовта е единственият реален свят, който никога не се изменя. Навсякъде може да има една промяна. Някой път, дето в любовта има промяна, то не е светът на любовта. В истинския свят на любовта изключение няма. Този, истинският, свят осмисли и физическия свят. Когато човек мисли за Божественото, да благодарим на Бога за всичко онова, което имаме.

И тъй „от Христова страна посланици сме, като че Бог чрез нас умолява. Молим ви от Христова страна, примирете се в Бога“ *(двадесети стих от петата глава на „Второ послание към коринтяните“).* Значи приемете любовта. „Защото тогоз, който грях не е знаел, Бог за нас го грешен направи, за да станем ние чрез него праведни пред Бога“ *(двадесет и първи стих от същата глава)*. Бог изпрати Христа, за да ни покаже каква е Неговата любов. Ние да постъпим

така. Както Той изяви Божията любов, така и ние да я изявим. В нашите умове, в нашите сърца да царува любовта. Когато сме на земята, когато сме в духовния свят, когато сме в Божествения свят, любовта да ни бъде един закон. Сега ние сме на земята, и страданията ще дойдат. След всяко едно страдание ще дойде една радост. След всяка радост ще дойде пак страдание, смени стават. Земята се върти, слънцето ще изгрее. След това ще залезе. Пак ще изгрее и пак ще залезе. Лято ще има, пролет ще има, есен ще има, зима ще има. Ако ние сме разумни, ще ходим в любовта на Бога, ще имаме благата, които слънцето ни изпраща, благата, които земята ни дава, и благата, които Бог ни дава отвътре. Да се учим. Казва: „Примирете се с Бога." Приемете Бога на любовта в себе си и животът ще се измени.

Ще ви дам един пример. В едно българско село имало един стар дядо на деветдесет години, малко сакатичък. Често се оплаквал, че никой не му обръща внимание. Един ден десет момичета, които чели Евангелието, решили да изпълнят урока. Ходили на лозе и като напълнили кошницата с грозде, казват: „Да идем при този дядо и да му оставим по един грозд." Като отишли всичките млади момичета и му оставили по един грозд, дядо Драган казва: „Днешният ден е най-щастливият, че десет момичета ми оставиха грозде, което никога не съм ял."

Казвам, днес на дядо Драган, който страда в нас – има един дядо Драган, който страда – да занесем хубавото грозде на Божията любов, за да приемем Божиите блага.

„Отче наш"

Шестнадесето утринно слово
7 февруари 1943 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

ПЪТЯТ НА ЖИВОТА

„Добрата молитва"
„91 псалом"
„Молитва на Царството"
„Махар Бену Аба"

Ще прочета шестнайсетата глава от Притчите.

„Духът Божи"

Ако направиш една хубава къща с малки прозорци, ще имаш малко от слънцето. Ако отпечаташ една обикновена книга, пък я подвържеш със златна подвързия, подвързията ни най-малко няма да ѝ предаде нещо. Ние по някой път се стремим да предадем нещо на живота отвън. То е невъзможно. Изгубваме цял един живот с подвързията само. Хубавата книга и без подвързия е хубава. Зависи от нас. Присъстваш на някой концерт на отличен певец или музикант – пианист или цигулар, или арфист, или свири на какъвто и да е инструмент – не зависи само от добрия свирец, но зависи и от твоето ухо. Той може да свири много добре, но ако твоето ухо е тъпо, какво ще разбереш? Ако ухото ти е отлично и схващаш музикантът, че не свири, тогава ще разбереш где му е погрешката. Ако не свири, ще знаеш, че свирецът не свири добре. Ако ухото ти е тъпо, ще имаш погрешно схващане. Ако ухото ти е развито и цигуларят свири добре, ти разбираш музиката. Тогава ще се разберете и двамата. Ако цигуларят не свири хубаво, и твоето ухо не разбира добре, тогава цигуларят минава за добър и ти минаваш за добър слушател. Но и

двамата сте на погрешен път. Като не чуваш, казваш: „Хубаво свири. Той е добър цигулар.“ Когато цигуларят свири хубаво и ти имаш ухо и разбираш, тогава се разбирате.

Казвам, когато сърцето е свежо, схваща добре словото Божие. Трябва да имаме добро сърце, да разбираме словото Божие. Сърцето трябва да бъде добро заради словото Божие, за нищо друго. Може да е добро за други работи, но доброто сърце е за словото Божие, да може да се разбира. Често ние претърпяваме различни кризи в живота си по единствената причина, че не спазваме правилата, на които Бог е подчинил човешката душа. Например някой път ние сме невнимателни с яденето, гледаме да се наядем бързо. Мислим, че има някоя работа по-важна от яденето. Заблуждаваме се. Най-важната работа в дадения случай е яденето. Ако ти правилно не ядеш, ако не ядеш с любов, и другите работи така ще свършиш. Мислиш, че има някоя работа, по-важна от яденето, но всяка добра работа в света зависи от яденето. Ако ти ядеш добре, тогава умът ти добре ще мисли, добре ще работи. Щом не ядеш добре, и мисълта ти няма да бъде добра, мислите няма да бъдат добри. И работата ти няма да бъде добра. Казваш: „Да мине яденето, каквото и да е сготвено.“ Не каквото и да е сготвено, но добре да е сготвено, по всичките правила. Природата е много взискателна, природата готви много хубаво. Знаете ли колко време е взело на природата, докато сготви яденето? Тепърва трябва да изучавате готвачеството на природата. Ние, както готвим, може да сготвим едно ядене за два-три часа. Много време е взело на природата да сготви един плод. Трябвало ѝ четири-пет месеца, докато сготви хубавото ядене. Какво ядене ще направиш ти за два-три часа? Аз това го наричам буламач. Не е лоша дума. Бул какво значи? Като ям един буламач, аз трябва да го сготвя в стомаха. Взема ми пет-шест часа, докато го сготвя. После казвам: „Неразположен съм малко.“

Пазете ушите си. Разговаряш се. Не слушайте всичко. Някои хора говорят за нещо, ти искаш да чуеш. Не се интересувай. Когато четеш, чети хубави книги. Ако си слаб, чети хубави книги. Ако си гениален, светия, можеш да четеш най-долните книги, позволено ти е. Ако си слаб, чети най-хубавите книги. За слабите хора – най-хубавите книги. Щом станеш вече установен, може да четеш и други романи. Щом си дете, трябват ти хубави приказки. За едно дете – най хубавите приказки.

Та казвам, в сегашния живот нас не ни трябват големи философии. Седим и мислим защо Господ направи света. Господ направи света, за да ям добре. За децата е правилото да ядат добре. Затова е създаден светът, да ям добре, нищо повече. Второто нещо, за което Господ създаде света, е да работя добре. Третото нещо, за което Бог създаде света, е да спим добре. Господ създаде света, да се събуждаме добре, да мислим добре, да живеем добре. Така идат постепенно всичките работи. Има един ред на нещата. Не искам да правя помени за какво Господ създаде света. Но ако първото нещо, че трябва да ядеш добре, не разбираш, и другите работи няма да разбираш. Яденето е основният тон. Ако не вземеш първия тон, „до“, всичките други тонове имат отношение към „до“ и отношенията ще бъдат неверни. Ако „до“ е вярно, всичките са верни. Ако направиш едно опущение в „до“, всичките тонове, които следват след „до“, ще имат същото опущение. Една погрешка ще се отрази върху целия живот. Всяка доброта, която допуснеш в началото, тя ще влезе в състава на целия ти живот. Сега тия неща са като Божествени правила. Туй любовта го изисква. Законът съвсем други работи изисква. Законът изисква мъчни неща.

Всеки един от вас иска да има една голяма къща. Колко голяма трябва да бъде къщата? Аз не съм срещал досега нито един от вас да ми даде една мярка. Бил съм в Америка. Американците имат много хубави постройки, жилища. Харесвам ги, но намирам американските жилища много нехигиенични. В туй отношение българинът е по-практичен. Жилищата на българина не са така удобни. Но българинът е

направил един комин, огнище и през комина постоянно става проветряване на въздуха. В американците няма такова проветряване. Турил една печка, затулено е. Като влезеш в къщата, миризмите се дигат. Казвам на американците: българинът има по-хубава хигиена. Вие имате хубави жилища, но хигиена нямате. Нямате комин. Нечисто е. Българинът направил камина, и има чист въздух. Вие обичате да имате външен лукс. Българинът не е за външния лукс, но за вътрешния. Но в българина има една несправедливост. Той на огнището ще тури баща си и майка си. Те вземат важните места, а децата са в един полукръг между тях. Когато бащата го няма, и майката я няма, кой ще заеме кътчето до камината? Големият брат. До него – по-малкият. По средата се нареждат най-малките и образуват една дъга. Другите, като няма място в тази дъга, отвън образуват друга дъга. Не им иде наум да се отстранят и да образуват по-голяма дъга. Те казват: „Каквото мине през нас, даром ви го даваме.“ Тази черта я има в българина. Той иска да вземе първото място на камината. Онзи, който остане на втората, на третата линия, той приема по-малко топлина. Лятно време въпросът е разрешен много добре. Казва: „Не искам първото място.“ Но зимно време всеки иска да има първата линия до камината. Лятно време може да не е на първа линия, лятно време у българите няма спор. Но зимно време има спор кой да е пръв до камината.

Хубаво, сега да направя едно сравнение. Ти си направил една къща с един прозорец на юг. Очакваш слънцето целия ден да изгрее, да те лъхне един час. Ако дойде някой да ти вземе прозореца, казваш: „Как смееш да го вземеш? Не знаеш ли, че целия ден чакам за слънце?“ Где е погрешката? То е един човешки порядък. Вкъщи, ако живеят двама или трима, ще има спор по колко време да седят на прозореца, и този спор не може да разрешат. Или трябва да направим още два, три, четири, пет или десет прозорци, или да излезем вън от къщи. Тогава, като излезем на отворено място, въпросът е разрешен. Та казвам, като правим къща, да не я правим с един прозорец, но да направим къщата от стъкло, че и целият покрив да бъде стъклен, та слънцето да иде отвсякъде. То е Божественото. Отгоре, отдолу, отвсякъде иде светлината в Божествения свят. Подът може да го направим, какъвто и да е.

Та казвам, ние, съвременните хора, страдаме от порядъка на миналите наши ръководители, които според своите разбирания са създали известни порядъци. Ние сме взели тия порядъци за Божествени, като че ли не може да се менят. Менят се нещата. Прозорци може да направим още, може да се турят на противоположната страна, на север, на юг, на изток. По два-три може да се турят на едната страна. Аз намирам три прозореца много добре за една стая. Ние тук, в салона, колко прозорци имаме? Седем прозорци, пълно число. Нито в Америка има такъв салон. Като правиха този салон, братята, които го градиха, бяха много учени и понеже бързаха, за седемнайсет дена направиха салона, бяха направили такива тесни малки прозорци, като мазгали. Казват: „Сега да го направим, после ще турим по-големи.“ Дотогава седях на една страна, само гледах как работят, мислех, че знаят да градят. Аз не съм градил ни салон, ни къща. А те, зная, къщи са градили. Като видях тия мазгали, казвам им: „Не може да оставите такива мазгали на прозореца. Ще ме слушате, ще удвоите на салона прозорците. Ще турите стълбове между тях и прозорците ще бъдат големи, чак догоре. Като седем слънца ще бъдат, да изгряват.“ Казват: „Няма да се отоплява салонът.“ „Ще се отоплява. За отоплението не му мислете, въглища ще намерим.“ Малко поскърцаха, и после казват: „Где ще намерим такива големи стъкла, ще струват скъпо?“ Казвам: „Оставете това, нека да ни коства 50-60 хиляди, сто хиляди. Що са за нас сто хиляди лева за стъкла?“

И действително веднъж нашият салон е пострадал. Един ден бяха довели тук една обсебена от духове и тя, като минавала, счупила едно-две стъкла. Майка ѝ я водеше. Сега

привеждам тия примери, защото често в нашия живот се намират такива сестри, които са водени. Майка ú я водеше и тя, като се обърна, мушна ръката и счупи прозореца. Тя замина и каза: „Може да чупя прозорци и на такъв един салон.“ Майка ú се извини, че дъщеря ú била умопобъркана. Ни най-малко не е побъркана, защото, когато човек бие някого, показва, че има свобода. Човек, който счупи един прозорец, показва, че воля има. Аз изваждам заключението. Тази, обърканата, сестра казва: „Прозорците ви са големи. Но да не бъдете на затворено, да имате чист въздух. Затова аз ще отворя един прозорец, чист въздух да влиза.“ Аз, като предвидих това, направих тия горните прозорци да се отварят навътре. Това са счупените прозорци. Наместо тя да ги чупи, сега така се отварят. Взех правилото на побърканата сестра. Тя не е побъркана, казва: „Вие хората имате нужда от чист въздух. Аз да ви дам един съвет.“ Тя не казва това с думи, тя счупи прозорците. Сестрите, които видяха, казват: „Тази защо счупи прозореца?“

Аз изваждам какъв е поводът, далечната причина каква е. Казвам: „Много хубаво, няма нищо.“ От всяко нещо, което се случва в нашия живот, разгледано от Божествено гледище, трябва да извадим добрата поука. Бог допуща всичките неща като неразрешени задачи. Всеки, който разреши една неразрешена задача, ползва се. Целият живот за мене е сбор от неразрешени задачи. Целият материален свят са нерешени задачи. Всичките души и духове, които идат на земята, идат да разрешат някоя от тия задачи, да се ползват. В материалния свят не искам всичко да разрешим, но има някои неща, които трябва да се разрешат. Ако питате какъв е смисълът на вашия живот, ще ви кажа, че имате може би една, две, три задачи да решите. Три задачи като реши човек, е достатъчно. Една задача като реши в своя умствен живот, която е основна, да реши една задача, която е основна за неговото сърце, и да реши една задача, която е основна за неговата душа. Те са три области, от които ще потече Божието благо. Зад всяка скрита задача седи Божественият извор. Всичките блага идат от тази разрешена задача. От тая разрешена задача влиза Божието благословение в твоя ум. Ти като разрешиш една неразрешена задача в твоя ум, ще влезе всичкото Божие благословение. Ти като разрешиш една нерешена задача в твоето сърце, всичкото Божие благословение влиза в твоето сърце. Ти като разрешиш една нерешена задача в твоята душа, всичкото Божие благословение влиза в душата ти. От всичките разрешени задачи се отварят изворите на Божието благо. Всеки, който не разрешава задачата, оставя извора затворен.

В прочетената глава се казва кои неща са от Господа. Казва се в първия стих: „На човека принадлежат приготовленията на сърцето, но от Господа е ответът на езика.“ За да знаеш как да говориш, трябва да имаш добро сърце. Твоят ум са зрелите плодове, които излизат от соковете на сърцето. Та казвам, онези, които не са разбрали духовния живот, са изоставили земните работи и имат заблуждението, че като идат в оня свят, ще изправят живота си. Земният живот на небето не може да се изправи. Най-добре е да видиш кои задачи не си решил. Трябва да слезеш пак, за да разрешиш задачите на земята. Само като разрешиш задачите на земята, в духовния свят ще имаш право да работиш, а в Божествения свят ще опиташ сладките плодове от тия задачи, които си разрешил. От онова, което ние разрешаваме, ще опитаме благото.

Ние трябва да се научим да се храним добре. Казва Христос: „Аз съм живият хляб.“ Как трябва да се яде този, живият хляб? Представете си, че Христос е този живият хляб, как ще Го ядеш? Не обикновен хляб, но жив хляб. Казвам, учениците Го разбраха много буквално. Казва: „Думите, които ви говоря, са Божествени. Тия думи, като ги възприемете, те са най-хубавата храна.“ Казвам, Божието слово е храна на душата, най-хубавата храна, с която човек трябва да се храни. Казвам, блажен е онзи човек, който не съди Бога в сърце-

то си. Блажен е онзи човек, който не съди човека в сърцето си. Блажен е онзи човек, който не съди Господа в ума си. Блажен е онзи човек, който не съди Господа в душата си. Като дойдем до онова, което Бог прави, да считаме, че то е съвършено, че то е образ на всички блага. Нима ти можеш да бъдеш подобър от Господа? То е върхът на безумието, оттам започва кармата, нашето нещастие. Щом помислиш, че Господ може да е направил погрешка, достатъчна е тази мисъл само, за да изопачиш целия си живот. Казваш: „Може би Господ да е допуснал някаква погрешка?“ На какво основание допущаш това? Каква логика има в това? Каква логика има, че допущаш Господ да е направил някаква погрешка? Ти имаш шише вода. Правиш спор, че ти изпили водата. Где седи погрешката? Погрешката е твоя, понеже си направил шише от един килограм. Ако беше напълнил една бъчва от 500 кила, спорът щеше да бъде по-малък – взели едно кило. Ако ти вземат всичката вода, едното кило в шишето, казваш: „Как така да ми вземат водата?“ Ако идеш при едно езеро, където има милиони тонове вода, че някой гребнал малко, ще има ли спор? Няма да има никакъв спор. Всичките спорове седят у нас, понеже ние сме създали известни правила със своите шишета, изхождаме от нашия живот, кой взел водата. Всички трябва да идем при Божествения извор, да няма никакъв спор.

Съвременната любов я делим. Някой турил малко любов в шишето. Спорим, че любов има. Не е лошо да носиш малко любов в шишето. Но по закон каква трябва да бъде любовта? Не делете любовта. Някой път мислите, че нещо в света става от любов. Мислите, че любовта може да е подбудителната причина. Всичките нещастия в света идат от безлюбието. Аз смятам безлюбието нещо, направено като любов. Пресен хляб, направен хубаво, външната форма я има, но съдържанието не е любов. Формата мяза на любовта, но съдържанието не е любов. Формата мяза на любовта, но силата, която съдържа, не е любов. Казвам, внимавайте тогава. Хлябът на любовта се отличава от хляба на безлюбието. Хляба на любовта, щом го опреш до устата на един мъртъв човек, той оживява. Една песен, ако някой я пее с любов, всичките заспали слушатели се събуждат. Гдето няма любов, всички заспиват. От безлюбие хората умират. Що е възкресението? Любов. Що е смъртта? Безлюбие. Защо отиваме при Господа? Да придобием любовта Му, да оживеем. Ние очакваме сега да възкръснем, очаквате последния ден. Христос говори за последния ден. Кой е последният ден? Онзи ден, в който ти повярваш, че любовта е всичко в света, то е последният ден. Дотогава, докато мислиш, че има нещо друго, че някоя друга сила има, че ангели, че този-онзи, ти отлагаш. Последният ден е когато трябва да повярваш, че само любовта е реална, а под любов да разбираш Този Единия Бог. Когато Бог ти проговори и повярваш, то е първият ден. Когато Бог оживява в тебе, то е първият ден.

Сега не считайте, че нямате любов. Любовта ви е една. Любовта на роснатa капка е едно нещо, а на дъждовната капка е друго. Разбирайте Божията любов, туй, от което всичко в света е излязло. Когато мислиш за Божията любов, считай, че всичко от любовта е излязло. Безгранична е любовта. Няма нещо в света, което е излязло извън любовта. Изопачените работи в света, които съществуват, тя е неразбраната любов в света, в която се учим. Какво нещо е любовта? Като научим, ще влезем в правия път. Дотогава, докато мислиш, че твоята любов може да я откраднат, ти си на кривия път. Докато мислиш, че любовта може да изгасне, ти си на кривия път. Ще мислиш, че любовта е единственият огън, единственият пламък, който никога не изгасва. Може да се явят препятствия между теб и него и да не възприемаш топлината, но той е единственият пламък, който никога не изгасва. Не туряй никакво препятствие между себе си и Бога, защото всяка лоша мисъл е преграда за любовта. Всяко лошо чувство е преграда за любовта. Всяка лоша постъпка е преграда за любовта. Ние сами туряме тия прегради и страдаме. Новият живот е да премахнем всичките

препятствия, които спъват проявленията на Божията любов да се прояви в нашия ум, да се прояви в нашето сърце, да се прояви в нашия дух, както Бог е определил. Първите хора Бог остави на изпитание в рая. После ги прати в света, да се учат. Първите хора мислеха, че не само раят може да им даде знание, но и външният свят. Щом помислиха така, Господ ги изпрати из рая навън. Сега виждам, че има нещо, което светът не може да ни даде. Ние имаме желание да се върнем в рая. Кое е раят? Кое е онова, което той може да ни даде? Туй, което любовта може да ни даде, ничия друга сила не е в състояние да ни даде. Другите сили може да ни дадат от нея. Онова, което може да запълни живота, да го осмисли, то е само любовта, която в рая е дървото на живота, от което Бог забрани на хората да ядат. Ако хората ядат, и нямат любов, те ще направят по-голяма пакост, отколкото сега вършат. Съвременните хора употребяват аероплани и, най-първо, казваха, че с аероплан ще се разхождат. Сега ни най-малко не се разхождат и наместо да се разхождат, пускат такива големи яйца бомби. Защо се евакуира София? От тия аероплани. Някоя вечер може да дойдат аероплани, и кой ще им забрани да пуснат бомби? Колкото искат могат да пуснат, когато намерят за добре. Казвам, такъв е светът, но това е един свят на безлюбие, който трябва да се коригира. Сегашният свят трябва да се коригира.

Ние искаме победа. Такива победи ние не искаме. Ние искаме една победа на любовта в света. Да победи любовта, която носи право на всичките хора. Това право е и свобода на всичките хора. Туй, което дава право на един народ, това е любовта. Туй, което дава право на един човек, това е любовта. Туй, което дава право на всичките разумни същества да живеят тъй, както Бог е определил, това е любовта. Ние сме призвани не за оня свят, но сега вие трябва да работите. Къде ще бягате? Един закон има. На любовта човек или трябва да се подчини, или да бяга от нея. Сегашните хора бягат от любовта. Когато не искаш да се подчиниш, трябва да бягаш. Или трябва да се подчиниш, или трябва да бягаш. Казвам, който няма любов, да бяга. Любовта казва: „Който не ме обича, да бяга, а който ме обича, да слугува.“ Да имате ясна представа. Искате да бягате. Може да бягате, но нищо не се разрешава с бягане. Със слугуването се разрешава, то е кардинално. Всеки, който остава в София, да остане с любов, да служи на любовта. Да каже: „Гдето е любовта, там съм и аз, каквото и да става.“ Гдето не е любовта, и ние не сме там. Сега ще знаете защо хората бягат. Инстинктивно бягат от любовта, търсят спасение вън от любовта. Онези, които остават, ги считат за глупави, понеже без любовта те излагат живота си на опасност. Питам, кои войници са по-смели, които бягат от фронта или които стоят на фронта? Които стоят и устояват. Аз виждам добрата страна. Един човек, който работи при този ужас, при този ад, има нещо в неговата душа. Той ще се кали, той е на посвещение. В сегашната война душите на войниците се посвещават. В цялата бяла раса, като излязат от тази война, ще бъдат облечени с една бяла дреха. И по този път се ражда шестата раса, расата на любовта. Досега имаме расата на интелекта, на човешкото знание. Сега се ражда расата на любовта, която ще ни покаже път, по който трябва да служим на Бога. Аз наричам онази раса, че служи от любов на Бога. Всеки, който служи с любов на Бога, той вече е влязъл в шестата раса, може да се роди. Всеки, който не е готов да служи, той е в петата раса. Всеки, който е готов да служи, възкресението за него ще дойде. Който е готов да служи и да възкръсне, има бъдеще. Всеки, който не е готов от любов да служи, за второто възкресение трябва да чака. При първото възкресение няма да умрем.

Сега, казвам, да изучавате свещените книги, да обръщате внимание. Много работи има, върху които човек трябва да се спре. Ние по някой път не знаем как да гледаме. По някой път наблюдавам хората, като погледне яденето, не знае как да гледа яденето. Най-малко трябва пет минути да

погледаш храната си, помечтай, че тогава започни да ядеш. Едно писмо трябва да го разтвориш, да го прочетеш, че тогава да правиш спор. Трябва да прочетем онова, което е написано. Ако ние не се учим да прочетем онова, което Бог е направил от памтивека, ако не може да четем онова, което Бог е написал на една ябълка, ако не може да прочетем онова, което Бог е написал на една книга, на една круша, на една слива, на една череша, на един портокал, на един лимон, ако не може да прочетем онова, което е написал на един пъпеш, на една тиква, на една краставица, какво е написал на зелето, какво е написал на пиперките, на сладките, на лютите пиперки, какво ще търсим в небето? Казвате: „Да идем в небето, в рая.“ Мислите, че светиите ще се занимават с невежите деца? Какво ви интересува в оня свят? Като отидат децата в училище, има нещо, което ги интересува. Най-първо, учителят започва с откриването на елементите на човешката реч – буква по буква се открива. Тия букви стават много интересни. Като се върне вкъщи детето, майката започва да разпитва какво нещо е „а“-то, „б“-то, после следват другите букви. Тия деца се научават да четат. Като влезеш в музиката, ти трябва да учиш какво нещо е „до“, какво нещо е „ре“. Всеки тон има особен звук. Трябва да го вземеш правилно. След туй вече много от тия звукове ще се научиш да ги пееш. Като станеш добър певец, всеки ще иска да те слуша. Някой път някой от вас казва: „Дотегна ни да слушаме.“ Дотегна ли ти ти да коригираш пет, десет, петнайсет, трийсет пъти? Един ученик може да коригирам деветдесет и девет пъти, но щом той не може да вземе верно тона, на стотния път му казвам: „Навън от вратата ми.“ Трябва да имам търпение да го поправям деветдесет и девет пъти. И ако на деветдесет и деветия път не може да вземе правилно тона, показвам му вратата и му казвам: „Мястото ти не е тук. Ти не си за музикант. Друго може да правиш каквото искаш.“ Когато един религиозен човек деветдесет и девет пъти го поправям, му показвам вратата. Когато един учен човек деветдесет и девет пъти бърка, и не може да се поправи, показвам му вратата по същия начин. И вие покажете по същия начин пътя навън. Не ставайте по-търпеливи от деветдесет и девет пъти. Деветдесет и девет пъти, то е крайният предел на търпението.

Не искам да разбирате буквално тия неща. Ние нямаме право да отнемаме времето никому. Всеки един човек, който служи без любов, той злоупотребява с времето. Всеки човек, който служи с любов, той използва времето. Времето е мярка за любовта на земята. Що е време? Мярка за възприемането Божията любов на земята. Това е време за мен. Що е време? Мярка за възприемане последователно любовта. Някои искат да живеят извън времето, то е друг въпрос. Вън от времето на земята как ще живееш? Времето е мярка да възприемеш Божията любов. И във всяко време да виждаш изобилието на онази разумност, то е време. Време е всяка секунда. Виждам светлината в една секунда каква голяма работа свършва, 300 000 километра изминава. Аз това не мога да го направя като човек, а светлината го прави. Тя е от по-висш свят. В една секунда каква голяма работа свършва. В една секунда какво трябва да направим? В една секунда може да кажем една кратка дума, много дълга дума не може да кажем. Тогава в 60 секунди може 60 добри думи да кажеш, а в един час – 3600 думи. Ако знаем само как да впрегнем ума си на работа или ако дадем място на Духа Божи, да тури ума на работа. Някой път нито ние можем да направим, нито даваме на Господа да работи с нас. Чакаме Господ да ни уреди работите. Щом сам не можеш да туриш ума си на работа, отвори място на светлината, да те подтикне. Малко се изисква. Ако сърцето ти не може да го туриш на работа, остави го Господ да го тури на работа. Ако душата, която имаш в себе си, не може да я туриш на работа, дай място на Господа, Той да я тури на работа.

Та казвам, сега е време от любов да дадем място на Господа, Той да извърши в нас туй, което ние не можем да

извършим. Да дадем място на Господа да извърши невъзможните неща. Онова, което е възможно, ние ще свършим. Невъзможните работи трябва да дадем на Господа, Той да ги свърши. Без туй не може да има прогрес в човешката душа, в човешкия ум, в човешкото сърце.

В заключението на прочетената глава в последния стих казва: „Всичката му съдба е от Господа.“ Излезли сме от Бога, връщаме се при Него. Трябва да знаем, да не си правим илюзии, че сме някакви фактори. Излезли сме от Господа и ще се върнем при Него. Силата ни е като на една пружина. В сегашния живот един телен конец има, по който Божествената любов минава. Да не късаме този конец, да го пазим. Като се скъса той, животът на човека става безпредметен. Та онази нишка, с която Бог държи ума ни в изправност, онази нишка в сърцето, с която държи сърцето в изправност, онази нишка в душата, с която държи душата в изправност, това са най-красивите нишки. Тия нишки трябва да ги държите чисти. Всеки път тия нишки трябва да бъдат чисти. Под думата нишка разбирам хубавата мисъл, хубавото чувство. Ти ще я пазиш. Казвате: „Каква е тази нишка?“ Хубава мисъл, какво ти коства? Никой не може да ти препятства. Бог те е направил свободен в мисълта, свободен си да мислиш. Да можеш да туриш ума си да мисли за туй, което трябва. Може да мислиш с любов, може да мислиш без любов. Може да чувстваш с любов, може да чувстваш без любов. Може да постъпваш с любов и може да постъпваш без любов.

Казвам, не се страхувайте от ръцете на любовта, не се страхувайте от очите на любовта, не се страхувайте от всичко онова, което любовта върши във вас. В нея имайте пълна вяра, която е осъществяване на всички блага, които Бог е създал. Единственото благо, то е Божията любов, която иде в света, и нека да я възприемем. Да бъдем добри, умни деца, които очакваме. Всичките деца, които учите, да започнете с новото Божествено учение. Новото Божествено учение е да турим ума си на работа за Бога с любов. Новото Божествено учение е да турим сърцето си на работа с любов. Новото Божествено учение е да турим душата си на работа с любов за Бога. Какво по-красиво от това? Не да излезем извън земята. При сегашните условия, при най-лошите условия, да го направим. Защото лошият живот е сянка. Той ще бъде сянка за добрия живот, за да видим разликата. Без лошия живот не може да се извади поука. Във всичките противоречия „хиляди ще падат от страната ти и десет хиляди от другата“. Ти ще минеш неповредим, ще знаеш, че любовта е с тебе. Само Бог може да направи това. Ако нямате противоречия, ще останете невежи. На онова, което сега се случва, радвайте се.

Мен ми дадоха един лист, да избера где да ида, да напусна София. Казвам: „Избирам Господа.“ Къде ще ида? Гдето е Господ, там избирам. Ако има някъде другаде сигурно, другите там ще идат. Къде на друго място ще ида? Единственото безопасно място, това е любовта на Бога. Когато научим това, пред нас ще се отвори един нов живот, един нов свят. Сега е още тъмно. Има нещо неразбрано, но когато разберем, че единственото безопасно място е Бог, тогава ще видим онзи, красивия свят. Една тънка мрежа има още, която остава между Него и нас.

Пожелавам сега всеки един, който е служил на любовта, да служи доброволно, че той сам да се радва, че служи. Да не бъде радостен външно, но вътрешно. Всеки дом да се радва, тогава ще се радваме, че служим на Бога. Ще се радваме, че Бог служи и на нас. Ние ще се радваме, че служим на Бога и Бог ще се радва, че Му служим. Той ще ни служи и ние ще се радваме, че ние служим на Бога и че Бог ни служи и на нас. „Отец работи.“ Значи люби, показва ни онази неизмерна любов, която праща от Себе Си към всички същества. И ние да бъдем носители на любовта, която Бог изпраща. И ние да изпращаме малката любов на росните капки. Туй всеки може да направи. Да изпратим малка росна капка на любовта, то е Божието благословение в света.

Един е пътят на живота – то е любовта. Един е пътят на живота – то е мъдростта. Един е пътят на живота – това е истината.

„Отче наш“

Седемнадесето утринно слово
14 февруари 1943 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

СЪДЪРЖАНИЕ

Бъдещото верую
27 септември 1942 г. 5
Важни и належащи неща
4 октомври 1942 г. 17
От любов и обич
11 октомври 1942 г. 32
Да работим с радост
18 октомври 1942 г. 45
Учител мой
25 октомври 1942 г. 64
Да направим човека
1 ноември 1942 г. 82
Новият път
8 ноември 1942 г. 101
Като младия син
29 ноември 1942 г. 124
Отвън дрънкането, отвътре учението
6 декември 1942 г. 139
Усмихвай се
13 декември 1942 г. 154
Трите изкушения
20 декември 1942 г. 171
Човешка, ангелска и Божествена любов
27 декември 1942 г. 184
Пожелаване
3 януари 1943 г. 207
Вратите на любовта
24 януари 1943 г. 228
Любов без закон
31 януари 1943 г. 239
Най-сигурното място
7 февруари 1943 г. 250
Пътят на живота
14 февруари 1943 г. 263

ПОРЕДИЦА „УТРИННИ СЛОВА“

1. Абсолютната истина. Година I (1930 – 1932), 1 – 16 беседа. София 1949 г., 1994 г.
2. Ново разбиране. Година II (1932 – 1933), том I, 1 – 12 беседа. София 1949 г.
3. Сеятелят. Година II (1932 – 1933), Том II, 13 – 27 беседа. София 1950 г.
4. Дреха на живота. Година II (1932 – 1933), Том III, 28 – 40 беседа. София 1950 г.
5. Ново разбиране за времето. Година III (1933 – 1934), Том I, 1 – 20 беседа. София 1996 г.
6. Младият, възрастният, старият. Година III (1933 – 1934), Том II, 21 – 48 беседа. София 1996 г.
7. Учение и работа. Година IV (1934 – 1935), Том I, 1 – 14 беседа. София 1939 г.
8. Ценната дума. Година IV (1934 – 1935), Том II, 15 – 41 беседа. София 1941 г.
9. Трите родословия. Година V (1935 – 1936), Том I, 1 – 17 беседа. София 1943 г.
10. Устойчиви величини. Година V (1935 – 1936), Том II, 18 – 34 беседа. София 1943 г.
11. Той създава. Година VI (1936 – 1937), Том I, 1 – 15 беседа. София 1947 г.
12. Старото отмина. Година VI (1936 – 1937), Том II, 16 – 35 беседа. София 1947 г.
13. Ликвидация на века. Година VII (1937 – 1938), Том I, 1 – 18 беседа. София 1948 г.
14. Красотата на душата. Година VII (1937 – 1938), Том II, 19 – 39 беседа. София 1948 г, 1994 г.
15. Пъвият момент на любовта. Година IX (1939 – 1940), Том I, 1 – 19 беседа. София 1997 г.
16. Обичайте и радвайте се. Година IX (1939 – 1940), Том II, 19 – 38 беседа. София 1997 г.
17. Важни и належащи неща. Година XII (1942 – 1943), Том I, 1 – 17 беседа. София 1997 г.
18. Плодовете на любовта. Година XII (1942 – 1943), Том II, 18 – 34 беседа. София 1997 г.
19. Новото начало. Година XIII (1943 – 1944), Том I, 1 – 13 беседа. София 1944 г.